

Karácsonyi pillanatok

*Karácsonyi
pillanatok*

*Kortárs írók, költők
antológiája
2021*

2021

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Fitori Melinda

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

ISBN 978-963-88392-2-0

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK	3
ÍRÁSAINK	9
Czegény Nagy Erzsébet: Fahéjillatban.....	10
Szabó Edit Irma: Jégvirág-kotta.....	10
Bihary Zsoltné: Kereszt	11
Herczeg-Vecsei Katalin: Az ötletember.....	11
Thesaurus: Advent	16
Petres Katalin: Nincs fönt más... ..	17
Takács Mária: Advent angyalai	18
Szohner Gabriella: A második karácsony.....	19
Klotz Mária: Téli vágy	22
Kutasi Horváth Katalin: Fenyőálmom	23
Szegény Ildikó: Karácsonyi emlék.....	23
Fitori Melinda: adventi gondolat	25
Nagy János: Karácsony előtt.....	25
Kristófné Vidók Margit: Kellesz nekünk, karácsony!	26
Petres Katalin: Karácsonyi ima (2011).....	27
Klotz Mária: Halleluja	28
Záruba Károly Valér: A piros felhúzás.....	29
Kapa Veronika: Karácsonyi csoda	31
Bernáth Csaba: Szomorú karácsony	32
Farkas Erzsébet: Sírnak a fák.....	33
Szabó Eszter Helka: Távol a gyermek.....	34
Kutasi Horváth Katalin: Karácsony idején	34
Petres Katalin: Tizenhárom sor karácsonyra (2013)	35
Sárváry Mariann: Karácsonyi szonett	36
Jószay Magdolna: Karácsony lelke.....	37
Varga Sándor: A Kisjézus születése	37
Takács Mária: Téli kép.....	39
Keczely Gaby: Karácsony.....	40
Petres Katalin: Fohász (2008)	41
Kutasi Horváth Katalin: Párban	42
Záruba Károly Valér: Fenyőillat	42
Kühne Katalin: Ima	45
Jószay Magdolna: Fehér karácsonyok	46

Kapa Veronika: Karácsony este	47
Szabó Eszter Helka: A karácsony csak a kezdet	48
Szabó Edit Irma: Üres karácsony	50
Szeles György: Készülődés	51
Petres Katalin: Várja, gyermeke alszik-e már.....	51
Takács Mária: Karácsonyfa	52
Szabó Anikó: Méz és fahéj.....	52
Szegény Ildikó: Hála és szeretet	54
Bihary Zsoltné: A kis fenyő kívánsága	55
Klotz Mária: jó angyal.....	55
Nagy János: Mindenki ünnepe előtt... ..	56
Petres Katalin: Karácsony (2012)	57
Bajziczné Panni: Vén tél	58
Horváth-Tóth Éva: Sült gesztenyék.....	58
Gáspár Klára: Az én karácsonyfám	60
Domokos Edit: Boldog karácsonyt!	60
Reményiné Maricza Adrienn: A legszebb ajándék	63
Juhász Pál: Mennyien szeretnek	64
Szabóné Horváth Anna: Felkészülés a karácsonyra	64
Plósné Papp Mária: Cifra palota	65
Tornai Xénia: Adventi emlék	67
Fitori Melinda: szilánk.....	68
Győri Nagy Attila: Karácsonyidő	69
Reményi Tamás: Ha a szeretet átölel.....	70
Szabó Eszter Helka: Szenteste Szókrattal	70
Kutasi Horváth Katalin: Ha angyalhaj rezdül	73
Petres Katalin: Mindenek álma mély... ..	74
Szeles György: Fenyő nélkül nincs karácsony	74
Thesaurus: Az igazi csoda	75
T. Bernáth Panni: Mosolygó cukor.....	75
Szakály Irén: ...volt egy szép karácsony	77
Petres Katalin: Karácsonyfa	78
Takács Mária: Retró karácsony	78
Péteriné Jencski Erzsébet: Karácsonyi pillanatok	79
Juhász Pál: A szeretet angyalkája	81
Kovács László (Kovycs): Fehér karácsony.....	82

Szeles György: Karácsony van	83
Szabó Edit Irma: December csendje	83
Fitori Melinda: Hozzád visznek karácsonyok	84
Buday Anikó: Tercsike karácsonya	84
Takács Mária: Karácsonyi haiku	89
Horváth-Tóth Éva: Csillagok	90
Kamarás Klára: Hajléktalan a karácsonyi misén	91
Kutasi Horváth Katalin: Fenyőmenedék	92
Takács Mária: Angyali szeretet – télen	93
Petres Katalin: Csak a drága, szent pár... (2014)	94
Kapa Veronika: Hóesés.....	94
Nádasi Katalin: Karácsonyi csönd.....	95
Petres Katalin: Jelképek	96
Kutasi Horváth Katalin: Gyantavarázs	97
Szabó Eszter Helka: Részeg karácsony	97
Kapa Veronika: Rendhagyó ima.....	101
Czégény Nagy Erzsébet: ébredés	103
Jószay Magdolna: Ünnepi kalács	103
Szeles György: Karácsonyi Üdvözlégylegy	104
Sárváry Mariann: Marie karácsonya	104
Gáspár Klára: Kilók ünnepe	105
Juhász Pál: Békés csendemben	106
Takács Mária: Téliapóra várva	106
Holécziné Tóth Zsuzsa: Egy régi karácsony emlékére....	107
Fitori Melinda: karácsonyi haikuk	108
Kalocsa Zsuzsa: Szeretet fénye	109
Horváth-Tóth Éva: Havazás.....	110
Kutasi Horváth Katalin: Féltrelibbent az angyalhaj.....	110
Jószay Magdolna: Hótisztaság	113
Petres Katalin: Első hiányos karácsony (2020).....	113
Zsidó Emese Tímea: Miért csak karácsonykor?	114
Juhász Pál: Karácsonyi ének.....	114
Klotz Mária: Örömmóda	115
Győri Nagy Attila: Karácsonyi kávé	115
Takács Mária: Szenteste hármashban.....	117
Reményiné Maricza Adrienn: Karácsony küszöbén.....	118

Kalocsa Zsuzsa: Örömmünnep	118
Klotz Mária: Angyalhang	119
Klotz Mária: nyugalom.....	120
Szabó Eszter Helka: Karácsony, 21. század.....	121
Kisznýér Ibolya: Karácsonyi álom	121
Petres Katalin: Budapest, 2010. december.....	122
Bernáth Csaba: Hosszú, haj	122
Nagy János: A karácsonyi csomag.....	125
Juhász Pál: Szeretetem kincsét	126
Zsidó Emese Tímea: Angyalok.....	126
Kapa Veronika: Kiszjézus.....	127
Kristófné Vidók Margit: Karácsony estéjén	128
Szabó Eszter Helka: A lélek mélyén	129
Petres Katalin: Karácsony (2009)	130
Farkas Erzsébet: Mindig kell a szeretet	130
Varga Sándor: Karácsonyi angyal.....	131
Takács Mária: Téli fénysugár	131
Ordas Andrea: A kakukk karácsonya.....	132
Szeles György: Karácsony táján	133
Gáspár Klára: Akkor és most	134
Szegény Ildikó: Aranyfényű Karácsony	134
Balogh Veronika: Volt egyszer egy karácsony	135
Bernáth Csaba: Karácsonykor.....	137
Gáspár Klára: A gyerekeket várva.....	138
Kristófné Vidók Margit: Karácsony érkezik	138
Takács Mária: A szeretet fénye.....	139
Kutasi Horváth Katalin: Idő - ajándékba	139
Fitori Melinda: tiszta ruhában	141
Reményi Tamás: Családi karácsony.....	142
Klotz Mária: csodavárás.....	142
Fitori Melinda: Fekete karácsony	143
Kamarás Klára: Szegény gyerek imádsága	143

Szohner Gabriella: Karácsonyi pillanatok

Trásaink

Czégény Nagy Erzsébet: Fahéjillatban

Magam vagyok egy dallam,
szállok könnyű szellőként.
Csillagokból szőtt fátylam
minden lebbenése egy akkord.
Égig érő fenyők csúcsáról
elérem a holdat, onnan
tekintek le a földre.
Karácsony van.
Remény világít minden ablakban,
gyertyák lángjaiban mosolyok,
gyermekek kacagása lobog.
Fahéjillat suhan az esti csendben,
felerősíti érzékeimet.
Elmúlik minden nyugtalanság,
kétely, csak a szeretet az, ami
erős várként védi a lélek rezdüléseit.
Valahol, a távolban megkondul
egy harang, térdre ereszkedik a hit,
szívekben kigyúlnak a fények.
Karácsony van.

Szabó Edit Irma: Jégvirág-kotta

Ablaküvegen jégvirág-kotta,
dúdolgatom az ismert dallamot.
Varázsidőben jégcsap csilingel,
karácsonyt hoznak fehér angyalok.
Hófellegek közt zord harang kondul,
behegedt sebek csillagok felett.
Megújult világ köszönt ránk újra,
sok-sok angyalcsók, ajándék helyett.

Bihary Zsoltné: Kereszt

(Úrfelmutatás)

	Kinek Atya	
	Kinek Fiú	
	Szentlélek	
Kinek hit		hatalom
Remény		vagyon
Szeretet		dicsőség
	Nekem	
	Ez x is	
	Az x is	
	Mégis	
	Inkább	
	Sem ez	
	Sem az	
	Hanem	
	L e g i n k á b b	
	Süt a nap	
	Zöld a fű	
	Kék az ég	

Herczeg-Vecsei Katalin: Az ötletember

István magyartanárként azt a feladatot kapta az iskolája igazgatójától, hogy írjon egy karácsonyi színdarabot, de kétségbeesetten keresgéli az ötleteket, komoly írói válságban szenved.

– Mit írjak, mit is írjak? Jól van, gondolkozzunk csak! Egy karácsonyi színdarabnak kell lennie. De miről szóljon? Úgy értem, mi újat írhatnék én? Mi az, amit nem látott már mindenki legalább ezerszer? A kis Jézus születésének éjszakája? Nagyszerű történet, az biztos, de már megírták! Valami egyszerű kellene, mégis mély tartalmú. Valami megható, de izgalmas és mai téma! Valami olyan, amit a gyerekek könnyen meg tudnak tanulni.

Belép a szobába a felesége, telefont tart a kezében. István édesanyja van a vonalban... tudni szeretné, hogy mikor van a fiának egy kis ideje az ünnepek alatt, szeretné meglátogatni őket. István azonban nem figyel, szórakozottan, magában motyogva kopog egy tollal. Majd felemelkedik a székből, hangosan elmélkedni kezd:

– Megvan! Egy musicalelőadás a jászol körül, éneklő állatokkal! Nem, ez nem kivitelezhető! Mondd meg neki, hogy majd visszahívom! – veti oda foghegyről a feleségének.

Belép a szobába István fia és a lánya, egymással veszekednek, amint az apjuk felé lépkednek. István véleményét szeretnék kikérni a karácsony igazi szellemiségével kapcsolatban, de az apjuk nem figyel rájuk. A fia szerint a karácsony lényege az, hogy minél több ajándékot kapjon. A lány szerint megjátszás az egész, rég nem látott rokonokkal kell jópofizni. Amikor a vita egyre hangosabbá válik, István elhessegeti őket, a gyerekek sarkon fordulnak, kimennek. István tovább morfondírozik magában:

– Tudom már! A főszereplő meghal, és a mennyországban két angyallal találkozik, akik visszaviszik őt az első karácsony előtti időkhöz, aztán visszatér a jelenbe, és az élményéről ír egy regényt, ami sikerkönyv lesz. Jaj, neee, ez sem jó. Túl teológiai. És persze túl kereskedelmi is.

Újra belép István felesége.

– Drágám, ne haragudj, hogy megint zavarlak, de szükségünk van néhány dologra a boltból. Lemennél bevásárolni?

– Miért is ne? Úgysem jut eszembe semmi használható ötlet. Talán a friss levegőtől ihletet kapok – válaszolja kelletlenül István.

Úton a bolt felé István teljesen a saját gondolataiba feledkezik, azon töpreng, hogy fel kellene dolgoznia Charles Dickens Karácsonyi énekét. Csak ez annyira kiszámítható. Beöltöztethetnék a gyerekeket angyalnak, aztán énekelhetnének. De ezt már megcsinálták. Már mindent megcsináltak! Maradt egyáltalán valami eredeti ötlet a karácsonnyal kapcsolatban?! Miközben magában morgolódik, észre sem veszi, hogy egy szegény

hajléktalan egy kis aprót szeretne tőle kérni. Ahogy arról sem vesz tudomást, hogy egy kislány kétségbeesve szólítja meg, hogy nem látta-e az elveszett kutyáját.

István megérkezik a boltba. Egy eladó áll a pult mögött, néhány vásárló sorban áll a pénztárnál. István a listája alapján elvesz néhány terméket a polcról és beteszi a bevásárlókosarába, közben magában motyog.

– Tehát a téma a karácsony. Gyerekek szerepelnek benne, úgyhogy könnyen tanulhatónak kell lennie. Habár játszhatónak benne felnőttek is. A tanárok lennének a juhászok, a titkárnő alakíthatná Máriát. Előadhatnák a menzán vagy a tornateremben. Ááá, mindkettő túl kicsi!

Közben egy idős hölgy megkéri Istvánt, hogy segítsen neki levenni egy terméket a legfelső polcról, de a férfi a saját gondolataitól meg sem hallja a kérést.

– És ez milyen ötlet? A II. világháború idején járunk. Egy bátor katona, akit Józsefnek hívnak, önként jelentkezik, hogy felderítse az ellenséges csapat táborát karácsony éjjelén. Nincs olyan méretű terem egy iskolában, ahol elő lehetne adni ilyen jeleneteket!

Hirtelen eszébe jut, hogy miért is jött le a boltba, gyorsan leellenőrzi a listát, hogy mindent betett-e a kosarába, majd odamegy a pénztárhoz, ahol az előtte álló nő termékeit üti be a pénztáros. A nő leszámolja a pénzt, észreveszi, hogy nincs nála annyi. Körbenéz, majd kérőn Istvánra pillant, aki magában mormogva áll mögötte. A kasszas is Istvánra pillant, hosszú, súlyos csend áll be, István közömbösen néz maga elé. A nő kénytelen kivenni néhány árut a kosarából, majd csalódottan távozik.

István odalép a pénztároshoz, és így szól hozzá:

– Ezt milyen ötletnek találja? Két testvér elalvás előtt azon elmélkedik, hogy a napkeleti bölcsek honnan tudták, hogy milyen ajándékot vigyenek a kis Jézusnak. Aztán azt álmodják, hogy akaratlanul is ők lesznek azok, akik segítenek a bölcseknek a megfelelő ajándék kiválasztásában.

– Tavalý nem ez volt? – kérdezi a kasszas.

– Úúúú, tényleg, azért tűnt olyan ismerősnek!
– A karácsonyi színdarab megírásával bajlódik, ugye?
– Igen, így van, már kezdem kétségbe vonni, hogy maradt-e egyáltalán valami jó, eredeti ötlet. Szerintem már minden jó témát elsütöttek, amit csak lehetett.

– Biztos vagyok benne, hogy Önre fog találni a megfelelő téma. Van úgy, hogy az ember annyira keresi egy bizonyos kérdésre a választ, hogy észre sem veszi, hogy az ott van az orra előtt.

István elutasítón néz rá, fizet, megragadja a csomagját és így szól:

– Igen, igen, persze... És mit szól ehhez: karácsony a dzsungelben?! Lehetnének majmok, trópusi virágok, óriás vörös hangyák... több ezer! Hittérítők menekülnének a bennszülött kannibál törzsek elől...

– Legyen szép napja, uram!

István kilép a boltból, magában morfondírozik, elindul hazafelé, félúton megtorpan. Látszik, hogy megvilágosodik az elméje.

– Ez örület! Segítségre van szükségem! Azt hiszem, hogy imádkoznom kellene.

Letérdel, imára kulcsolja kezét, felfelé tekint.

– Uram, ez a Te történeted... kérlek, segíts meg egy jó ötlettel! Tudod, valami olyannal, ami egyedülálló, és nagyszerű előadást lehetne belőle csinálni. Ámen.

István reménnyel a szívében hazamegy.

Hajnali három óra van, István az íróasztalánál ül, fejét az asztalon pihenteti, gondolkodás közben elaludt. Összerezzen, felriad álmából. Felkelne az íróasztaltól, de észreveszi, hogy valami írás van az írógépbe befűzött lapon.

– Ezek szerint írtam valamit? Mi ez?

István olvasni kezdi a szöveget.

„És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyita, ahol ez vala írva: Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az

evangéliomot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.”

– Nem is emlékszem, hogy ilyent írtam volna. Uram, mit jelentsen ez?!

A szobában furcsa fényjáték kezdődik, István napjának szereplői látomásokként jelennek meg. Először belép István civakodó fia és lánya.

– Apa, kicsit összezavarodtunk ezzel a karácsony szellemisége dologgal. Miről szól ez az egész?

Kimennek, mielőtt István bármit is felelhetne, majd sorban bejön a hajléktalan, a kutyáját kereső kislány, az idős hölgy a boltból, és a nő, akinél nem volt elég pénz.

Szemrehányóan néznek, majd mind kimennek, és besétál a pénztáros.

– Van úgy, hogy az ember annyira keresi egy bizonyos kérdésre a választ, hogy észre sem veszi, hogy az ott van az orra előtt.

Ő is kimegy, István magára marad.

– Te jó ég! Uram, hogy én milyen bolond voltam! Annyira el voltam foglalva azzal, hogy hogyan tudnám bemutatni az ünnepek szellemiségét, hogy észre sem vettem a körülöttem lévőket és a lehetőségeket, hogy szeretetet adhassak! Adj nekem még egy esélyt, Uram! Soha többé nem szalasztok el egyetlen pillanatot sem, hogy figyeljek másokra. Most, itt el is kezdem. A saját családommal! A családommal?

Felpattan a székből, ekkor István látomásában megjelenik az édesanyja, és feddő hangon így szól:

– Fiam, remélem kellemesen telik a karácsonyod nélkülem... de ne is aggódj miattam... szépen, csendben ünneplek majd... egyedül... a kicsi, sötét lakásomban, ahol senki sem látogat meg... talán felhívsz kellemes ünnepeket kívánni, de ne érezd egyáltalán kötelességednek!

István édesanyja megfordul, kimegy. István az édesanyja után kiált:

– Istenem! Ne aggódj, Anya, biztos lehetsz benne, hogy nem karácsonyozol egyedül, nálunk leszel a szeretet ünnepén! Hé, várjunk csak... ez jó... ez nagyon jó...

Leül és elkezd gépelni.

Thesaurus: Advent

1.

Várjuk már az Eljövendőt!

Várjuk a hozzánk

Érkezőt!

Várjuk Őt, a

Születendőt!

Ki megnyitja az

Eszkendőt.

2.

Várunk Rá, mert

Megígérték.

Várjuk Őt, mert

Jövendölték.

Várjuk, hiszen

Így regélték,

Kik e Titkot

Megsejtették.

3.

Kit várunk hát?

Kis Csecsemőt?

A jászolban

Gógicsélőt?

A pólyából

Ránk nevetőt?

Anyja karján

Fészkelődőt?

4.

Igen, várjuk
A Gyermeket!
De nemcsak,
Mert ránk nevet,
Anyja karján integet,
És tekintete melenget...
Gyermek Ő,
De már Hatalmas!
Egyszerű, de
Mégis gazdag!
Ártatlan, de
Mindent ismer,
Ember Ő, de
Mégis Isten!

5.

Ajándékul
Mit adhatnánk
– Semmink sincs! –
Az Ünnepeltnek?
És mit kapunk
A Kisdedtől,
Gyermek-arcú
Istenünktől?
Szeretetet, eleget!
A szívünkbe
Meleget!

Petres Katalin: Nincs fönt más...

Nemes hangon sírt fel a Remény:
Isten fia érkezett közénk.
Nem fényes, pompás kísérettel.
Családja meghitt, szent körében

Fogadta szegény pásztorokat.
Örvendtek együtt a csodának.
Nem bőségtől roskadt az asztal,
Termény éteknek azért akadt.

Mária mosolya ragyogott,
Áldott Jövendőt ringatott,
S mellettük József virrasztott.

Takács Mária: Advent angyalai

Minden Advent négy vasárnapján
Négy kis angyalka égből leszáll
Vékony, karcsú, halvány alakján
Megtörlik a fény, s lopva megáll.

Mindegyik adventi angyalnak
Küldetése titkos, más és más
Fényeikkel még vigasztalnak
És léptük nyomán jó álmódás...

Az első vasárnap angyala
Kék köpenyt visel az ünnephez
Küldetése, hogy esthajnalra
Közel húzódjon emberekhez.

Második vasárnap angyala
Piros palástjába öltözött
Kezében egy nagy serleg vala
Keres-kutat emberek között.

Szeretetet tölt serlegébe
Ezzel tér majd vissza az égbe
Fényt készítenek majd belőle
Csillagok ragyogjanak tőle.

Harmadik vasárnap anyala
Fehér ruhában ragyogva jó
Kezében fénylő fénysugara
S a benne rejlő bűvös erő.

E csodálatos erejével
Békét és boldogságot áraszt
Fénysugara bűvös fényével
Minden szeretetet feltámaszt.

Negyedik vasárnap anyala
Nagy, lila lepelben tündököl
Kezében csengő hangú lantja
Sarjadó élteket üdvözöl.

Hangjára a földben rejlő mag
Ébred, s karját nyújtja talajnak
S hívja új életre álmatag
Gyermekeit egy új tavasznak.

Szohner Gabriella: A második karácsony

Október volt, ködcsepergős, borongós, lombot hullató vasárnap délután. Melankolikus dal kúszott a szobánkba, a lányok zenét hallgattak odaát. A fiúszobából ritkán egy-egy horkantás hallatszott. Te meg én meleg, puha takaró alatt kucorogtunk. Moldovát olvastál, én valami romantikusot.

– Főzök egy forró teát – fészkelődtem. – Hűvös van itt. Te kérsz?

Ingattad a fejed. Nem szeretted a teát.

– Egy kávét inkább? Hozhatok?

Kipillantottál a könyv mögül, csillogott a szemed.

– Cukor nélkül, tudod! Azt kérek. Köszí!

Míg kortyolgattunk, szürkület borult a szobára. A hideg szél faágat koccantott az ablakhoz.

– Nemsokára itt a karácsony – mondtam. – Van ajándékötle-
ted? Második karácsonyunk lesz együtt. Ki kellene találnunk
a miénket. Ami csak most kezdődik el. Valami nagyon megle-
pőt, mókásat, izgalmasat.

Megfogtad a kezem, csókot leheltél a tenyerembe, a takaróm
alá furakodtál, szorosan mellém, s mire eljött a vacsora ideje,
kitaláltuk a mi karácsonyunkat.

A szent napon korán ébredtünk. Én a konyhába mentem, te a
pincébe. Már sült az első adag süti, mikor behoztad a fenyőt.
Megtaláltuk a helyét a nappaliban. Mire a gyerekek ébredez-
tek, nyakig voltunk a sütésben, a szobákban vaníliás porcukor
illata szállt, a konyhában csokimáz csurrant a piskótára, majd
belehuppant a kókuszágyba. A tűzhelyen nagy fazékban bu-
gyogott a halászlé, halszeletek sorakoztak a bundázáshoz.
A fenyő díszítését a gyerekekre bíztuk.

Odakinn szürke volt a világ, úgy hiányzott a hó, a vidámság,
mint egy falat kenyér. Kora délután aztán történt valami. Izga-
tottság settenkedett a levegőbe, meg a gyerekekbe, jöttek,
mentek, sutyorogtak, nem találták a helyüket. Tudtam, beindí-
tottad a várakozás-hadműveletet.

– Mi van veletek? – kérdeztem színlelt kíváncsisággal.

– Semmi! – mondta az egyik.

– Semmi sincs – szólt a másik és mosolygott.

– Mi lenne? – kuncogott a legkisebb kamasz.

Ahogy haladt az idő, a feszültség egyre nőtt. A középső lány-
nyal a pezsgőspoharak szélére varázsoltunk cukorkarikát.

– Áru!d már el légy szíves, mi ez az izgalom! – kértem ártatlanul.
Ő szétnézett, látta, hogy csak ketten vagyunk, így odasúgta.

– Apa azt mondta, hogy mindannyiunknak nagy meglepetés
lesz a mai ajándékok.

– Az enyém? – kérdeztem vissza.

– Aha! – válaszolta.

– Tudod, micsoda? – kíváncsiskodtam.

Már én is nagyon kíváncsi voltam, tényleg tudni akartam, mit
mondott nekik az apjuk.

– Én nem, de talán Csabi tudja. Mindannyian izgulunk. Kíváncsi vagyok – mondta.

Ettől kezdve kerülgetni kezdtem a nagyfiút. A sarkában voltam, amikor kijött a szobájából, amikor fürödni indult, amikor már felöltözött. A lányok úgy szédelegtek a lakásban, mint ősszel a legyek. Te éppen a fürdőből jöttél, mindenki a nappaliban volt, amikor kifakadtam.

– Hát ez már igazán nem járja, hogy nekem senki nem árul el semmit! Pedig benned bíztam a legjobban! – fordultam a fiú felé.

Szeretettel nézett rám.

– Tudsz titkot tartani? – hajolt hozzám egészen közel.

– Tudok! – mondtam gyorsan, hátha végre felvilágosít.

– Hááát, látod, én is! – mondta, és kajánul vigyorgott.

Egyszerre kacagtunk fel mindannyian, még a könnyünk is csorgott. Csabi túljárt az eszemen.

Mire lecsitultunk, besötétedett. Gyertyákat gyújtottunk, beköszöntött az ünnep. A kis szobák ajtaja nyiladozott, a gyerekek sorakoztak az ajándékaikkal. Hagytuk, hadd legyenek elsőek. Aztán mi is ajándékoztunk. Már a bontogatáson is jócskán túlvoltunk, de a rejtett izgalom nem csitult. Az igazi meglepetést vártuk, amit te már kora délután beharangoztál. Nagy csend telepedett ránk. Vártunk. Vártuk a nagy csodát, a nagy meglepetést, de az nem akart megérkezni. Nem történt semmi.

– Hát, akkor talán menjünk vacsorázni – szóltam színlelt csatlódottsággal.

A gyerekek nagyot sóhajtottak, lassan mozdultak. Amikor mindenki felállt, hogy elinduljon a vacsoraasztal felé, te türelemre intetted őket, zsebedbe nyúltál, elővettél egy picinyke dobozt, felemelted a tetejét úgy, hogy csak én láthattam, mi van benne. A gyerekek körém siettek.

– Mit kaptál? – kérdezték szinte egyszerre.

Én feléjük fordítottam az ajándékomat, hogy jól láthassák azt a két arany karikagyűrűt, amit hetekkel azelőtt együtt választottunk. Csend volt, ámulat, és meghittség.

– Leszel a feleségem? – kérdezted.

Hiába készültünk hetekig, remegett a hangod, ahogy az enyém is, amikor igent mondtam. Boldogok voltunk. A gyerekeink csak sokkal később tudták meg, hogy az egészet mi rendeztük meg, hogy a második karácsonyunk csak a mi ünnepünk legyen.

Október van, ködös, esős csúnya vasárnap. Kucorgok egy puha takaró alatt, mellettem egy könyv, egy közös fotó, amin a derekamat karolod. Forró tea gőzölög a csészében. Megszólítalak.

– Szia, Angyalom! Nemsokára karácsony. A második karácsony. A második karácsony, hogy nem lehetsz velünk. Van valami ajándékötleted? Ugye hallasz? Ki kellene találunk a karácsonyt. Egy olyat, ami csak a miénk. Olyan meglepőt. Mókásat. Na jó! Csak kicsit mókásat. Csak... hogy majd ott a fa alatt ne szakadjon szét a szívünk.

Klotz Mária: Téli vágy

Valami földönkívüli fehérség szállt le a földre,
a tájra, a házra, az erdő sűrűjébe.
El is döntöttem, odaballagok,
madárcsicsergés helyett csendet akarok.
Elértem a tündérkert ezüst fényét,
a fák csodás csipkés képét.
A kis erdei út mutatott irányt,
a domb tetején egy kis őzike várt.
Amikor meglátott, ijedten elszaladt szegény,
számára is a tavasz, a kikelet a remény.
Valami földönkívüli fehérség árasztotta el a tájat,
már érzem is a csendet, a belső nyugalmi vágyat.
Dallama volt a púderhavas némaságnak,
a fákon alvó hó vattás lágyságának.
A lelkem muzsikált, csak úgy lüktetett,
a fehérség a csenddel ölelkezett.

Kutasi Horváth Katalin: Fenyőálom

Egy
fenyő
ásított,
álmodozva
szemlélte egyre
a csillagos eget...
Tán a holddal szemezett,
vagy kacérkodott ledéren.
Tán beleszerelmesedett a
hópamacsokkal tűzdelt bokrokba,
illegette magát a szellőjárta
dombok formás lankáinak, völgyeinek.
Hagyta, hogy hótakarója vastagodjon,
nem félt attól, hogy letörik a súlytól az ága,
hitte, hogy lesz még milliányi új toboza, s friss vágya.
Így pilledt el.
Megcsillantak
a hókristályok
álmaiban...

Szegény Ildikó: Karácsonyi emlék

Örök emlékü Édesanyám

Rád gondolok, hiányzol, Édesanyám,
Nélküled napjaim telnek egyformán,
Megsárgult, gyűrött, régi kis fénykép,
Szívem fölött hordom, mi Tőled emlék,
Mosolyogsz rám azon csuda szeretettel,
Szemeim megtelnek fájó könnyekkel,
Az érzés belém hasított, le kell írnom,
Hiányod az hatalmas, ki kell bírnom,
Úrként tátong bennem, el nem múlik,
Szenteste meghittsége hozzám bújik,

Lelkem nagyon vágyja szavaid, innám,
Mint szomjas virág záporosós szavannán,
Te vagy nékem egyetlen Édesanyám,
Angyalmosollyal föntről nézel le rám,
Bárcsak beszélhetnél újra énhozzám...
Boldog Karácsony meghitt, szent ünnepén
Fenyő díszruhát ölt szoba közepén,
Csúcsára csillagot Érted tűzöm én,
Gyertya fénye Néked irányt mutasson,
Lépted szent helye örökké ragyogjon,
Rég volt már, mikor Hozzád beszélhettem,
Örök emlékű, nekem az Egyetlen,
Mosolyog ajkad, míg hallgatod versem,
Ugrándozik gyermeki szeretetem
Szivárványos, vadvirágos réteken...
Néha a felhő a nap elé kúszik,
Szeretetem Irántad sosem múlik,
Kitekintek, száll az apró hópehely,
Mind nekem küldöd, nézem könnyes szemmel,
Sürge munkáim mellett, ha tehetném,
Képmásod csakis arannyal festeném,
És nem hagy nyugodni annyi gondolat,
Érted ódákat zengnék, dallamokat,
Ártatlan, hófehér a Mennyei Országa,
Tehozzád kulcsolom kezem imára,
Imádkozom, imáimba foglalom,
Féltő két kezed szívemen oltalom,
Kezem emelem esküre, s fogadom
Ünnepi étkekkel teli asztalon...
Zengnek, bongnak, szólnak templomharangon,
Visszhangozzák nevemet lágy hangodon,
Ahol jártál: hegyek között, domboldalon,
Kert végén, a kristályvizű patakon,
Szívem szeretete el sosem múljon...
Tenger vize cseppenként mérhetetlen,
Folytonosan élsz szívem legmélyében,

Naplemente színe a Te hímzésed,
Virágok kezéd nyomán újra élnek,
Keretben kis unokádnak mesélnek,
Már régen nem mondjuk ki a Nevedet,
Minden csínytevésem hamar feleded,
Szél fújja arcodat, ez simogatásom,
Csak egy álom, minthogy Őt viszontlátom,
Már régen nem mondjuk ki a Te neved,
Kisgyermek-énem kacarászik Veled,
Mindenkit irigylek, ki szólhat Neked,
Tőlem kaptál mindig csak szeretetet,
Éjjel párnámra leteszem fejemet,
Fennen örökké szeressél engemet,
Áldott legyen minden tettered, emléked,
Megpihent már szorgos, dolgos két kezéd!

Fitori Melinda: adventi gondolat

(imajo)

ajándékozol
majd újjal pótolod a
halmozás helyett
legalább adventkor légy
szegényebb tiszta
csendre vágyó szívek
szerény ajtóján
kopogtat az Úr Fia

Nagy János: Karácsony előtt

Mint régen, ma is, ez megmaradt, a gyermeki áhítat így a karácsony előtt, a csodavárás misztériuma, a remegő kézzel kibontandó ajándékok a csillogó fenyő alatt, a melegen duruzsoló szoba, a csengettyűk hangja, a csillagszórók fénye, a gyer-

tyák lobogása; akkor még előtte elhatároztam, kilesem az anygalt, gyermekként még csak hittem, ma már tudom, mindannyiunkban ott lakik, lestem, csodáltam, hogyan birkózik meg a hatalmas fenyővel, a sok csomaggal, vagy adott szegényebb időszakokban csak az aprócska csomagokkal; hogyan tűnik el az ablak közé rakott, fogadalmi és ajándékkérő levelem, sosem jöttem rá, ma már hagyom, nem baj, ha nem tudom; emlékszem, még alig-alig írtam, kicsiny, ákombákom betűkkel, göcsörtösen szorítva a precízen kihelyezett ceruzáimat, amik szinte szaladtak a fehér papírlapon; jóval később már rajzaim az ünnep fényéről, a családról, ahogy bennem élt; volt idő, amikor fadugókat vettem, hetekbe telt, amíg szaloncukorpapírba csomagoltam őket, remek díszei voltak évekig a fáknek; felnövünk, de belül gyermekek maradunk, ma már nem írok levelet, bár néha elfog a kényszer, talán kellene, mai eszemmel irdatlan hosszú kívánságlista állna össze, békéről, szeretetről szólna, éhező gyerekek könnyes szemébe néznék benne, a fagyott földön fekvő otthontalant szólítanám meg, le-söpörném benne inkább az emlékeket, mert egyszer messziről jöttünk; inkább arról írnék, várom az ünnepet, ezt az egyetlen, igazi családi, meleg, összebújós ünnepet, ahol mosoly van az arcokon, s örömbé vegyülhetnek a könnyek, s várom, hogy ez a csend belénk hatoljon, hisz mindannyiunkban benne ég az a gyertya.

Kristófné Vidók Margit: Kellesz nekünk, karácsony!

Kihalt utcákon pislákol a remény,
feldíszített tereken csak szél zenél,
hó sem esik, szürkén ásít a város,
én halkán kérdezem, hol a karácsony?
Ott van, nézd! Ott, hol a szeretet nyílik,
zárt ablakok mögött aranylón izzik,
nem kell a pompa, elég a pillanat,
melenget, izzik karácsony csillaga.

Mézillatú szobákban mosoly ragyog,
fenyőágon gyertyalángú csillagok,
gondbarázdált arcokon éledő hit,
angyalkezek hintik remény gyöngyeit.
Lassan szétterül lelkünkben a béke,
ezüstfehérben újra jóság ébred.
És súgva kérdezem: ez a karácsony,
ez, mikor az ünnep ölel magához?

Lassul a világ, az idő szinte áll,
a félelem, aggodás még meg-megáll,
temérdek könny és fájdalom kíséri,
halvány még a remény, mégis megérint.
Szívünkben békésen szuszog az ünnep,
szelíd csend vigyázza meghitt percünket.
Mégis kérdezem, hol van a varázslat?
Fehérlő függönyök rejtik a választ.

Fűtött szobákban a lebbenő árnyak
dobbanó szeretetgömbökké válnak,
pillanatokba karcolva a csodát,
ajkak rebegik a hálátelt fohászt.
Zúzmarás éjben, fenn a bársony égen,
feldereng egy csillag tündöklő fénnel.
Ilyen a karácsony, csendes békesség,
vele hit, remény, szeretet lépdél még.

Petres Katalin: Karácsonyi ima (2011)

Jelen gondjaink sűrű fátyolán
Átszűrődő csillagfénynyaláb
Szívünk, lelkünk szürke hályogát
Zúzza porrá e szent éjszakán,
Oldódjon minden gaz gyűlölet
Lábad előtt, Áldott, Szent Gyermekek...

Klotz Mária: Halleluja

Leonard Cohen – Hallelujah c. dalának hatására

Kedvelt egy titkos akkordot,
hogy melyiket, ki tudja,
dúr volt-e vagy moll,
simogatta vagy belé túrt,
tisztá volt vagy komor,
nem is az a lényeg, hanem hogy
a fiatal Dávid hárfajátékától
Saul felüdült, megkönnyebbült,
a gonosz szellem eltávozott tőle,
teste sugárzott örökre.

A hangáradat csengett,
a foszlányok megrengették a lelket,
a szél süvítve búgta,
halleluja, halleluja,
dicsérjük az Urat, a fényest,
az általa teremtetett világképet,
az élet útja kifürkészhetetlen,
néha pokolian elviselhetetlen,

mennybéli halleluja,
megérintett a melódia.

Téged nem érdekel a szerzemény?
eldúdolom újra, örök remény,
ő láthatatlan ott, fent,
mi kesergünk itt, lent,
halleluja, halleluja zeng,
csilingelve fülemben cseng,
hullámszával tested betakarod,
újra születesz, ha nagyon akarod,
a hold fényében lélekfürdőt veszel,
a balladától átszellemült leszel.

Hallod? Hisz vágyod,
már a refrénjét dalolászod,
a halleluja visítva ordít,
szerelmed burkába mélyen belebebugylik,
az Úr dicséretét már el nem engeded,
a fertőző dicshimnusz egyre keresed,
odaláncolt szorosan magához,
végérvényesen a lelkedbe gázolt,
újra áldott halleluja
az öröklét elszakadhatatlan húrja.

Záruba Károly Valér: A piros felhúzó

Valami furcsa fény hasít alagutat a ködben. Fűrészelőn kat-
togó zaj. Félek, futok, félfordulattal hátranézek. Nemcsak zaj,
már megjelent. Homályosan fénylő, vörösen pirosuló autó.
Nincs vezetője. A fényszórója sem működik, mégis ő jelöli ki
a menekülés útját csak előre. A végsőkéig gyorsítok... utolér...
Gőzfelhő csap ki belőle, beborít... Égető fájdalom hasít a há-
tamba. Lendületből futok még pár lépést, majd kínomban
megfordulva látom, lemaradt, megállt. A vezető előtti szél-
védőn egy lapos rúgó türemkedik ki. Hátradülök valami kel-
lemesnek, s enyhül a fájdalom, mint akkor, s mint mindig.

*

– Kisfiam! Hallom, nővéred kikászálódott a vízből. Menj,
megfürödhetsz abban te is!

– Ne már, Anyu! Nincs is szombat, s nem akarok lemaradni
Jézuskáról, hátha mégis hoz felhúzóst.

– Szutykos gyereknek semmit sem hoz. Örülj, hogy meleg a
fürdőszoba s a víz. Gyorsan megfürdetlek, utána pancsolhatsz.
Betuszkolja a gyereket a kádba, majd kiszól férjének:

– Apucijuk! Nagyon lobog a víz a tartályban. Meg kéne en-
gedni a meleget – kéri, s a fiút elhúzza a csap közeléből.

Az apa szó nélkül jön, kinyitja a meleg vizet. Gőz csap ki és a
sisteregve forró víz, mely a zuhanyba is felszalad. A sikongó

gyereket rémülten kapja ki anyja a kádból, de a baj már megtörtént, mert tenyérsíni helyen elérte a kis hátat a forró víz.

– Öcsike, kicsi fiam! – rohan a szobába a gyerekkel az aszszony, miközben férje bénultan áll. Hasra teszi az ágyra, hidegvizes kendőt hoz hűsíteni a fájó részt, s valami kenőcsöt is kerít. – Nagyon fáj, tudom, nemsokára jobb lesz, ha cserélgetem a hideg kendőt – vigasztal együtt pityeregve a fiával.

– Tényleg nagyon-nagyon ég, Anka, de ne sírjunk, mert az Ördög biztos örül neki, s Jézuska is elriadhat.

– A Rossznak itt nincs hatalma, ez egy véletlen hiba volt. Jézus pedig megért minket, együtt sír velünk, s meglátod, meg is vigasztal. Ha csenget az Angyal, Apu kinyitja a szobák közti ajtó szárnyait, s te épp oda fogsz látni a karácsonyfára.

Szinte végszóra, halkán megszólal a csengő, tárul az ajtó.

– Öcsike! nézd, milyen gyönyörű! – kerül elő valahonnan a szintén szepegő kislány is, s odarohan a fához. – Gyertyák, csillagszórók, és... – lecsap egy kis csomagra – ezt én kaptam, ugye? – kicsit elszégyelli magát, s egy másik dobozt is felmutat. – Ez biztos Öcsikéé! Odavihetem?

– Gyere, mutasd meg neki! Ne bontsd ki, hadd lássa a képét!

– A piros felhúzó autó! – kiált fel a fiú a képre tekintve.

– Talált egyet, elhozta – lelkenedezik, és közben fájdalomban is hamiskásan anyja szemét kutatja. Talán többet sejt vagy tud a valóból, mint szülei gondolnák.

Édesanyja kicsomagolja a csodaajándékot, közről is megmutogatja neki, hogy ne kelljen mozdulnia.

– Nézz ide, az ágy mellé! Felhúzom neked. Mindjárt száguldani fog! – és teker egyet a felhúzón.

– Jobban húzd fel, Anka! Ha elszalad, és nem látom, akkor is hallom – unszolja anyját a gyerek, aki erre teljesen felhúzva indítja el a játékot. Az méternyi haladás után nagyot reccsenve megáll, s egy rugó csúszik lassan elő belőle.

– Apja! Nézd már meg! Mégiscsak te vagy a mérnökember a házban! – kiált az asszony az olvasgató férjére.

– Egy fogaskerék lecsúszott a tengelyéről – nézegeti a férfi a sérült játékot. – Ennek annyi! Megint a trehány munka győzött.

*

A fiú sírdogál, altatót kap, álmodik. Fél. Fényes alagút a ködben, reszelős, kattogó zaj. Futva hátranéz. Jön! Vörösen pirosuló, homályosan látszó, vezető és fény nélküli autó. Csak előre lehet menekülni! Rohan, de az gyorsabb. Gőzfelhő csap ki belőle, mely eléri. Égető fájdalom a hátában. Csattanás. Kínlódva megfordul, s látja, a kocsí megállt. A szélvédőn egy lapos rúgó lóg ki... Hirtelen kellemesen enyhül az égető érzés.

– Remélem, csökkentí a fájdalmát a hideg borogatás – cseréli a hűtőkendőt az édesanya.

Kapa Veronika: Karácsonyi csoda

Kint hideg, csend,
szállongó hópihe,
bent meleg, gyertyafény,
izgatott várakozás.
Aztán egyszer csak
megszületik a CSODA.
Ma este sok millió ember
egy kicsi gyermeket
dédelgetve szívében,
boldogan tér nyugovóra.
Örömmel, reménnyel, szeretettel.
Ez a varázslatos érzés
még él néhány napig,
aztán eltűnik a szívekből.
Nem jön vissza,
csak egy év múlva.
Pedig oly szép, oly szent,
hogy kitölthetné
egész életünk...
Őrizd meg!
Adj belőle azoknak,
kiknek szíve üres, nem tudják:
övék is e szeretet, fény.

Bernáth Csaba: Szomorú karácsony

szálkás pihét terít az ég
ezt érdemli az emberiség
a remény végét járom én

őseim csontjaival álmodok
gyötrelemtől súlyos éjszakát
titkos vágyaim jó éjszakát

kell még egy csók egy hitvesi csók
nélküle nem leszek világnak árvája
csak elkókadtt virágnak virága

tévútra tévedtem balgaságomban
nem volt ki irányítson fiatalságomban
most pedig késő vágy gyöttri napjaim

nincs minek örülni a pillanatban
nem vagyok részese buja kalandnak
idegsejtjeim sok százezrével pusztulnak

csobbanatlan víztükörben
nem mosakodhattam
verőfényes napokon
nem napozhattam

palántanevelő esőben
fedetlenül nem ázhattam
egymást érő ünnepeken
vígán nem dalolhattam

kedvenc slágereim hallatán
recés torkom nem koptathattam
kedvenc verseim csörtéjét
sohasem hallgathattam

drága édesanyámat követte
legjobb elvbarátom Imre
régi teljes víg kedélyem
ezután senki se keresse

ah nem sorolom tovább
de hol az ég hol a hold
hol van a tiszta tekintet
s hol a mondatvégi pont

hol a jeled homlokomra
hol a szárnyad árnyékomra
hol a fényed vakságomra
boríts békét haragomra

édes jó Istenem 2020
szomorú karácsonyakor

Farkas Erzsébet: Sírnak a fák

Az erdőben csodás zöld ágak
Díszítik a gyönyörű tájat.
Ezüstös fényét csillogtatja a napsugár.
Mily bámulatos ez a láthatár!
Dús levegőjét ontja a vidék,
Hallani a boldog madárcák énekét.
De amikor beköszönt a hideg tél,
A csodás fáknak nincs esély.
Pusztulás vár minden fára,
Belőlük lesz a karácsonyfa.
Színes gyöngyök ékesítik ágait,
Így teljesítik az emberek vágyait.
Bánatos vég a káprázatos fáknak:
Többé nem díszítik már a tájat.
Szomorú sorsuk a tűz égő lángja,
Nem száll immár rájuk a madárka.

Szabó Eszter Helka: Távol a gyermek

karácsony éjjel
bársony szemhéjad zárul
angyalszárny a fény

angyalszárny a fény
kékbe takarja álmod
a Dél keresztjén

a Dél keresztjén
új életbe száll lelked
anyád itt marad

anyád itt marad
elkezdődtek a vizsgák
robog életed

robog életed
fűj forró karácsonyt rád
napkeleti bölcs

Kutasi Horváth Katalin: Karácsony idején

Mínuszoknak erdejében fenyők szűkülnek a télben, égnek dermed néma jajuk, egyre fehérebb sóhajuk. Szüziesen öltözötten pukedliznek szél-köntösben. Csodálattal lesnek körbe, ránéznek a jégtükörrre, szépnek találják magukat, megvillantják tobozukat. Bókolnak a csillagoknak karácsonyi fénypalástban, megszépülnek, üdvözülnek gyantapöttyös illatárban.

Békességet szimatolnak arra járó apró vadak, menedéket kínálnak tülevéllel tűzdelt gallyak. Ábrándozva simogatja holdsugár az árnyaikat, szeretetbe beburkolja, megpaskolja vállaiikat. Olyan gyengéd, oly megható, lelkemet is megnyugtató: remény csillan fenn az égben, melegség árad a légben,

csillag ül a fenyőcsúcsra, vigyáz a fa, meg ne szúrja... Kismadárkák borzolódnak, szép énekre hangolódnak, díszként csücsülnek az ágra, békét hoznak a világra.

Aki ekkor erre téved, áhítattal néz az égre, pont úgy érez, mint a gyermek: megértett valamit végre. Fenyőálmom beporozza, édes érzet fátyolozza, csodának lett most tanúja, megszólal az alleluja.

Hazaviszi, egyre hallja az erdei fenyves neszét, csillagokkal teli égbolt birizgálja az eresztét. Egyedül van otthonában, fenyőgallyal ékes házban, köré gyűlnek erdőnépek, cirógatják emléképeket... Megjelennek dédapái, mosolyognak unokái, ide-oda jár a szeme, párás lesz a szemüvege... Észreveszi önmagukat, az együtt járt sok szép utat, elhomályosul a fénykép, de nem győtri újabb rémkép. Mindaz, aki itt van vele, szeretettel rakja tele, érzi a díszeknek súlyát, visszanyeri egyensúlyát.

Boldoggá teszi az ének, köszönheti fenyvesének, néhány toboz itt van vele, kattan a doboz fedele, elszenderül, megmegrezdül, ahol jár, ott csengő csendül.

Petres Katalin: Tizenhárom sor karácsonyra (2013)

Törtető hétköznapiaink
Imbolygó hűs hajnalaink
Szütyörgő szürke napjaink
Zötykölődő vonataink
Titkon bennünk őrzött remény
Advent koszorúin a fény

Sebbel-lobbal serénykedve
Zizegő papír keretben
Estéről éjre töprengve
Növekedik bennünk a tét
Tömörül lényeggé a lét

Éjfelet ütő szent órán
Jézus mosolygó oltárán

Sárváry Mariann: Karácsonyi szonett

Északi szél borzolja az ágakat,
A tetőt gyémánt zúzmara fedte be.
Hiába erőlködött a Nap teste –
Szürke felhők fölött némán társtalan.

Meglett platánok bölcsen bólogatnak,
És hiú örökzöldek büszkélkednek,
Ezüst csöndben várakoznak: mikor kezd
Szállingózni üde hó az avarra.

Kis gyermekarcok a függönyök mögött,
Szánkójuk lent a pincében rajtra kész.
Szentestére csilingelnek a csöngők.

Koldus vágyódva az utcáról felnéz:
Lázás bontogatások zaja zörög.
Meghitt és áldott karácsonyt az idén!

Christmas sonnet

Northern wind ruffles the branches,
Diamond frost covered the roof.
Sun's body made every effort in vain:
It is lonely in silence above grey clouds.

Aged planetrees nod repeatedly wisely
And vain evergreens flaunt outside
In silver dead silence wait for when
The fresh snow is falling onto fallen leaves.

Little childrenfaces at the back of curtains
Their sledges toe the line down in the cellar
The tinklings are ringing for Christmas Eve.

A beggar lifts up his eyes longingly from the street:
There are excited noises of unwrapping.
Blessed and merry Christmas to you this year!
(a szerző saját fordítása)

Jószay Magdolna: Karácsony lelke

Karácsony.
Aki ismeri titkait, annak mindig szebb, mint ami.
Nem számít pompa, gazdagság, csillogás,
semmi, ami talmi.
A karácsony bent lakik, langgyal bélelt lélekmelegben,
valami igazi, valami könnyű és megfoghatatlan áldás,
érző, őszintén önzetlen boldog biztonság,
valódi ősi összetartás talán feldereng itt-ott
a felnőtté érett, régvolt gyermekszívekben.

Varga Sándor: A Kisjézus születése

Az öregember felállt az asztaltól az ünnepi vacsora után. Szó nélkül leemelte a ködmönjét az előszobafogasról és kiment. Kint rákönyökölt a tornác karfájára. Úgy nézett maga elé, mintha valamit kutatna ott, a kert kerítésén túl. Észre sem vette, hogy az udvaron átvágó szél arcába csapta a szitáló esőt, pedig cudar hideg volt.

Összehúzott szemeivel – mint egy elmosódott fotót – a gyönyörű őszi búzavetést látta. Hetek óta nem lehetett tudni, hogy a ragadós sár marad, vagy a reggelenként a göröngyök között ezüstösen csillogó jégvárát termő enyhe fagy keményedik meg, mert akkor oda az őszi vetés. Akkor pedig nincs más, mint tehetetlenül várni, várni, ki tudja, meddig, hogy el lehessen kezdeni a tavaszi vetést. Ezek a gondolatok marcangolták. Igaz,

ezekről a kérdésekről a szomszédokkal már többször beszéltek, de az aggódásnál tovább nem jutottak, semmit sem tehettek.

Tegnap Bori néni, a szomszédasszony azt mondta, hogy az ő papjuk, aki ugyanúgy gazdálkodik, mint ők valamennyien, a reggeli ájtatosságon nagyon szépen imádkozott, hogy a kicsi Jézus hozza meg a várva várt havat. A gazdáknak, hogy takaró kerüljön a vetésekre, a szegény embereknek pedig, hogy kevésbé fázzanak.

Ahogy ezt így végiggondolta, egy újabb szélroham ismét az arcába csapott. Megrázkódott, összehúzta magán a ködmönt, majd átballagott az istállóba, hogy megnézze az állatokat. Az istálló meleg, párás levegője, a jószágok halk szuszogása, a tehenek kérődzésének hangja kissé megnyugtatta.

Nem volt imát mormoló vallásos ember, de mint minden parasztember, tudta, hogy az időjárás, a természeti erők szabják meg lehetőségeiket, s egyedül az Égiekben bízhatnak. Sőhajtott egyet. Lehet, hogy igaza van a szakállas papnak... Majdcsak megsegít minket a Jóisten.

Visszament az otthagytott családhoz, akik már lassan készültek az éjféli misére. Nem kérdezték, hol volt, hiszen tudták, már napok óta nem találja a helyét.

Mielőtt elindultak, kinyitották a tisztaszoba ajtaját, hogy oda is húzódjon át a meleg, meg ne fázzon a Kisjézus, amikor hozza az unokák ajándékát. A gazdasszony még egy pillantást vetett a kisasztalon felállított karácsonyfára, elfújta a nagylámpát és kulcsra zárta a külső ajtót.

Kint már taposták az emberek a bokáig érő, cuppogó sarat a templom felé haladva. Nem beszélgettek. A gyerekek sem szaladgáltak sem előre, sem hátra a felnőttek között, mint máskor.

A harmadik harangszóra megtelt a templom. A hívek csendben várták, hogy a káplán úr megkezdje a misét. Közben a

gyerekek – már aki közel tudott férközni – körben állva csodálták az oldalhajóban felállított betlehemet. A ministráns fiúk csengettek. Kigyúltak a fények az oltáron, és csendes, vágyakozó áhítat szállta meg az emberek szívét. A szentbeszéd rövid volt, de a fiatal káplán mélyen zengő, meleg hangja most is megtalálta az utat az emberek lelkéhez.

Beszélt az emberi gonoszságról, békétlenségről, kapzsiságról és a szegénységről, majd azzal folytatta, hogy végre megszületett és eljött hozzánk a kicsi Jézus, elhozta nekünk a megváltást, a szeretetet. *Szeressétek, becsüljétek egymást, hogy megváltozzon az életetek! Imádkozzatok és higgyetek! És ha tiszta szívvel és mély hittel kértek, megadatik.*

A szentmisét csendben ülték végig az emberek, a kántor hangját csak itt-ott erősítették meg néhányan. Amikor véget ért az orgona hangja, az emberek felálltak, hogy induljanak kifelé. Akkor mégis teljes erővel csendült fel az ének: „Fel nagy örömmre, ma született, aki után a föld epedett.”

Szinte érezni lehetett, hogy az elfojtott szorongás felszakad a szívekből. Szállt, szállt az ének az ég felé, ahogy megindultak kifelé a templomból.

Az ajtón kívül azonban valami történt. Akik elsőként odaértek, földbe gyökerezett lábbal álltak meg, a bentiek megrekedtek, nem tudtak tovább menni. Akkor azok, akik már kiléptek, szinte egyszerre kiáltották: Uram Isten, micsoda hó! Öregek, fiatalok kacagva tapostak a lábszárig érő csillogó fehérségben, és így kívántak egymásnak áldott, boldog karácsonyt.

Takács Mária: Téli kép

Fázósan elszenderül most a természet,
szűzfehér hóaplanját magára húzza...
szebbet nem teremthet már, csak a festészet,
ahogy a fákat hólepel koszorúzza.

Fehér és tiszta körül erdő és mező,
s mint szűzleány, fehér ruhát ölt magára,
és a tél, mint egy ügyes díszlettervező,
mindezt átváltja jó meleg pizsamára.

Éhes verébsereg didereg az ágon,
a kemény hideg elől egymáshoz bújnak,
hangjukat nem hallod fagyos éjszakákon,
tavaszról álmodnak, árnyaik elnyúlnak.

Csendes a táj, szinte minden mozdulatlan,
csak a faágak ropognak a súly alatt,
s e hideg, fázós és téli hangulatban
gyermeki kacajtól a mély csend megszakadt.

Szánkók és sílécék élednek szaporán,
a téli paradicsom gyerekekre vár,
s a hideg, álmosító, havas délután
mosolyra fakaszt már a fáradt napsugár.

Keczely Gaby: Karácsony

Merengő tollam arra vár,
hogy ihlet szálljon végre rám.
Karácsony mit jelent nekem?
No várj csak! Behunyom szemem...
Megjelenik gyermekkorom...
Ó, most már majdnem álmodom:
egy szép családi hangulat
az „égig érő” fa alatt.
S míg körbezsong a gyantaszag,
s a gyertyák el nem alszanak,
én állok és csak bámulok,
csodára csak most várhatok:
és ott a bababútor ám!
„Jézuska” ajándéka, lám...

A pillanat már ködbe vész,
de nem rosszabb az ébredés,
hisz azt a boldog örömet
most két gyermekem éli meg.
Hallom a csengő hangjukat,
szép karácsonyi dalokat,
„Ó Tannenbaum” a zongorán,
a hangulat tetőfokán,
és nem érdekel semmi más:
a varázslat, a csillogás...
Igazi ünnep vár ma ránk,
hisz együtt van a szent család.

Ui.: Most bővítve unokákkal
szól a „Kis karácsony” dala.
Közben a fa tövében már
jön a Transformerek hada.
Változott az örömforrás...
Ezt értsd meg, nagymama!

Petres Katalin: Fohász (2008)

Jámborodjék egyre lelkünk
És hófehéredjék álmunk
Zord telünk dermedtségére
Úgy csillan Betlehem fénye
Szívünk parázsló reménye

Karácsony üdve feléled
Rácsodálkozván a lélek
Isten fiát kérve, kérve
Szeretet igaz igéje
Zendüljék fel immár bennünk
Teremtődjék béke köztünk
Úgy nézzünk egymás szemébe
Szálljon áldás hazánk egére!

Kutasi Horváth Katalin: Párban

Kis
fenyő,
didergő,
holdfényben
ezüst-szendergő,
merre
szállhat
sóhajodnak
hópermetes szele?
Hullajtanál tobozodból?
Megsúgnád, hogy mi az álmod?
Menedéket
nyújtanál még
tűleveled oltalmában?
Ha madárként rád röppennék,
megrázkódnál, s rám hullna bánatod súlya?
Vagy csak ringatnál szelíden, elfeledve kínjaidat,
tán még marasztalnál is, hogy magányodat feloldhassam?
Dalom
Dalod
társa,
így lesz
maradása.

Záruba Károly Valér: Fenyőillat

– Kisfiam, gyere, segíts kicsit!
– Mit csinálsz Anyu? De csíp ez a füst!
– A kályhában izzított szöggel próbálok lyukakat fúrni ebbe a botba. Ezt kéne jó erősen megfogni! Keményfa seprűnyél, s nehezen adja magát. Ráadásul csak itt, a szobában tudom csinálni, a gázrezsón nem izzik fel a szög.

– Várj, előkeresem... van nekem egy kis fűró, olyan csavargató, azzal talán könnyebb! – Matatás hangzik a szobasarokból. – Viszem is!

– Végül is hány lyukat akarsz fűrni, s egyáltalán minek ez a rúd? – folytatja a kérdezősködést a fiú.

– Összesen talán tizenhat körül. Négyet közel egymáshoz, de kilencven fokkal elforgatva, majd egy-egy nagyobb távolságra ismételném még kb. háromszor ezt. – Csak hosszabb hallgatás után folytatja az asszony a fűrőt próbálgatva: – Istenem! Nem is tudom, minek titkolódom. Fenyőfa helyett szeretnék valami hozzá hasonlót készíteni, hogy mégiscsak legyen mit feldíszíteni karácsonyra. A lyukakba tollakat szorítanék, felfelé egyre kisebbeket. Csöpi néni ígérte, hogy hoz majd fácán- és fogolytollakat. István bácsi volt karácsonyi vadászat, biztos, hogy lesz toll. Majd megpróbáljuk őket még zöldre festeni. Ha nem sikerül, úgys jó, hisz csak színesebb lesz a fa.

– Már régen szeretném megkérdezni, hogy István bácsi hogyan járhat vadászni, miért lehet puskája, mikor az csak az egyenruhásoknak van.

– Azért van másoknak is, csak azt nem látod. István bácsi pedig egy Rhédey báró. Máshoz sem igazán értett, mint a vadászathoz. Most az elvtársak grundoltak maguknak egy vadásztársaságot, de kellett, aki ért is hozzá. Ezért István bácsit megtették fővadásznak, s a saját volt birtokán taníttathatja őket. Persze ez puska nélkül nem megy. Szerencsére általában kap ő is a zsákmányból, és tudod, hogy ők is adnak nekünk, ha fölöslegük van, csak megromolna, mert el nem adhatják.

Szorgalmasan fűrják tovább a remélt tollak helyeit. Az anya közben kinyitogatva igyekszik a fojtó füstöt kiterelgetni a szobából, majd lelkendezve rohan be a külső ajtótól.

– Épp jött Csöpi. Nem akart bejönni, nagyon sietett. Puszil. Nézd, mennyi tollat hozott! És még ...még valamit! Két foglyot. Karácsony este szárnyas vacsora lesz. Apu nagyon fog örülni. A lóhúst azért le kell sütnöm – tette hozzá kevésbé lelkesen. – Jé! Majdnem kész a karácsonyfánk. Ügyes vagy, gyerekem.

– Azért távol van ez az igazítól, Anka. Nem is lehet szépen feldíszíteni, meg nincs fenyőszaga.

– Sajnos igazad van, de most – Csöpi néni jóvoltából – rászánhatunk egy-két forintot legalább egy gallyra. A kocsis mondta a Búza téren, hogy 24-én is jön kora reggel. Ki is megyek hét órára, hátha jut valami, mert még ilyen drágán is szinte verekednek érte.

*

– Jó reggelt, Menyhárt úr! Nehezen találtam meg a sok ökrös kocsi közt. Nem hozott fát?

– Kezi'csókolom. Dehogynem, Megint elkésett, Kisnagysád. Lovakkal jöhettem, enyhe az idő. Fél hatra itt voltam, hatra már üres volt a kocsi.

– Pedig nagyon számítottam magára... hogy egy gally legalább... Sikerült kigazdálkodni.

– Nem hiszi; nem karácsonyi volt a hangulat, még ki is söpörték az alját. Abban igaza van a pesti téeszelnökünknek, hogy az emberek az Istennek sem hajlandók elhinni, hogy nincs Isten. Nálunk is mindenki állít fát, őt kivéve. Persze ott könnyebb szerezni... Azért gondoltam én magára. Félretettem a legnagyobb alsó ágat ide, a bakra... Hol is, na? Ó! a... – nyelte le a káromkodást. – Lecsúszott a lovak mögé, de legalább így megvan. A lovak se rondítottak rá, bár itt a sár is szaglik, s nem tudjuk lemosni 'hol... Előreállok, s már a miénk is újra.

– Nagyon kedves, juj de boldog vagyok! Mennyi lesz?

– Semennyi. Magára várt, csak kis baleset érte. Egy ilyen szép fiatalasszonynak jó örömet szerezni. Várjon! Ahol megfogja, karácsonyi csomagolást kap – s gúnyosan kacintva, a nagy vezető képével díszelgő, ünnepi Szabad Népet teker a fenyőgally végére.

*

– Ébresztő, álomszuszék! Ez a szénszünetes tanítás nem tesz jót neked. Egész leszoksz a korai kelésről. Na mit hoztam?

– Fenyőfát! – ugrik ki a fiú az ágyból. – Nézd, most is tanul-tam. Irodalomból a Toldi negyedik énekét kell megtanulni. 23 nyolcsoros versszak! Rengeteg, s ez csak egy tárgy!

– Ahogy elnézem, lesz rá időd. Nem fogják egyhamar fűteni az iskolát. Még megérem, hogy azt fogják mondani, hogy túl vagytok terhelve! – dohog kicsit. – Képzeld, egy nagy ágat kaptam! A konyhaajtó előtt tettem le. Kicsit sáros, le kell mosni a kádban. Szerencsére talákoztam egy ismerőssel, s biciklivel hazatolta, másképp belegebedtem volna. Hozzuk be!

Sokáig mosogatják kefével, zuhannyal a szerzeményt, majd szárogatják. A gyerek öröme kissé alábbszáll az eredménytől.

– Anyúú! Ennek alig van fenyőillata, ez... ez kicsit bűdös is.

– Ne legyünk telhetetlenek! Valahogy varázsolok majd illatot. Addig is folytasd csak a szaloncukor-csomagolást. Nem-sokára hazaér nővérkéd is, és segít. Rájuk kell csavarni az évben összegyűjtött sztaniolpapírokat is.

– Valinkám Apuval együtt jön, és... és mi is díszíthetjük a karácsonyfát?

– Apád hozza haza, elment érte Mamikához. Tudod jól, hogy a díszítésből kimaradtok, az Apuval a mi dolgunk, csak az ajándékokat teszi oda Jézuska, mielőtt csenget az Angyal.

*

– Jaj! De gyönyörű lett! Nem is gondoltam volna. Az angyalhaj, a gyertyák, és csillagszóró is van – lelkenedezett a fiú a halk csengőhang után a szobába berontva. – Nézd! Milyen szép karácsonyfánk lett... ha láttad volna előtte! – fordult testvéréhez furcsán beleszipantgatva a levegőbe. – És milyen jó szag van, karácsonyi szag!

– Illat... Aha! Már értem, miért kereste elő Anka a lánykorából féltve őrzött Chanelt – mormolta maga elé a kislány.

Kühne Katalin: Ima

hozzád emelem lelkemet
add Uram segítő kezed
mindenkinek adj Istenem
emberhez méltó életet

üres létbe fényességet
fázós télbe melegséget
szeretetet teljességet
reményt az elesetteknek

a betegeknek gyógyulást
hitet a hitetleneknek
kik a rabságban szenvednek
nyomorukból szabadulást

szolgaságból szabadságot
sötétből világosságot
tisztaságot a fejekben
szárnyaló tekinteteket

virágokat a kertekben
fiókat meleg fészekben
hitet lángoló szíveket
békességet az embernek

Jószay Magdolna: Fehér karácsonyok

Megcsendül a harang, éjfél üt az óra,
óvatosan lépek a frissen hullott hóra.
Emlékezem csendben régebbi telekre,
nem volt sok alkalom fehér ünnepekre.
Elmentünk olykor az éjféli misére,
anyám bizony fáradt volt – leült egy időre.
Ha egyedül mentem, ébren várt, aggódott,
közel volt a templom, mégis várakozott.
Felidézem anyám éber pillantását,
óarany-kék bőgrében adott forró teát.
Csizmámról szép lassan olvadozott a hó,
kezemben lapult egy porhanyós hógolyó...

Kapa Veronika: Karácsony este

Szikrázó porhóban ballagok,
Lelkemben múlt idők
ezernyi emléke kavarg.
Kibomló virágok titkát
suttogó tavaszok,
Vörös rózsákkal izzó
nyarak,
a messzeségbe vesző,
aranyban-bíborban tobzódó
ősz utak
és a köd, az áldott-átkozott.
Voltak, igen,
mézeskalács- és fenyőillatú,
reményt adó, gyönyörű
karácsonyok.
A szikrázó porhóban ballagok,
hajamban az égből hulló,
parányi csillagok.
A szakadó fehérségben
újra oly tiszta leszek,
mint ott fenn az angyalok.
Szívemben emlékezés,
csönd és béke.
Lehet hogy ennyi volt...
Vége?

Ekkor egy angyal
a vállamhoz ér,
és szól csendesen:
– Nem vesztheted el
a reményt!
Ő megszületett!

Neked is elhozta
a FÉNYT!

Szabó Eszter Helka: A karácsony csak a kezdet

Olyan üresnek érzi magát, mint az a tölgyodú, ahonnan az Istiek kiszedték a fűrjek tojásait. Fekete üreg tátong a hasában. Legalább ne december 24-én császározták volna! Az anyja biztosan süt-főz ilyenkor. Az apja és a vőlegénye, Bojan is kinn van a fronton, mégis süt. A karácsonyra készül, az év legszebb ünnepére. Ünnepe ez akkor is, ha háború van. Most úgy beleharapna a diós kalácsba! Olvad a szájában a cukros dió, mint azokon a békés karácsonyokon. Itt még meg sem fordulhat kedvére az ágyban. Fáj a vágás helye. Muszáj betartania, amit az a kedves nővér, Branka mondott. Muszáj kortyolnia a vizet. Örülhet annak is, hogy legalább víz van.

A hús korty után Angéla a fiára gondolt. A főorvos annyit legalább megmondott, hogy fiú. Egészséges kisfiú. Ezt magyarul mondta, nem szerbül. Máténak nevezte el a fiát. Most merre járhat vele Branka? Magyarázta, hogy végig kell vinnie a babát a kórház hosszú folyosóján, aztán befordulni vele balra, a tömbházakhoz. Kirázza a hideg attól a folyosótól! Olyan, mint egy végtelenített gégecső. Néma. Mi lesz, ha lebukik? Nem, erre most gondolni sem szabad... Karácsony van. Ilyenkor minden jó szándék célba ér.

Karácsony náluk, a faluban sosem volt csoki nélkül. Milyen jó, hogy azt a három tábla belga csokit magával hozta! Az anyja unszolására csúsztotta be a hátizsákjába. Ha már pénzt nem tudnak adni, legalább egy kis ajándékot adjanak – ilyesmit mondott az anyja. A kemény csomagolás belsejére a belgiumi címet is ráírta filctollal. Annak a tanítónőnek a címét, aki a falujukból ment ki a férjével Belgiumba a háború elől. Angéla úgy érezte, szavakkal képtelen lenne kifejezni, mennyire hálás Branka nővérnek. Ha Branka nincs, sohasem tudja meg, mi folyik ebben a kórházban. Iszonyú, hogy egy percig sem láthatja a fiát! Hát még akkor, ha semmiről sem tud... de tud ő most bármit is?

Tegnap felhívta Bojan nővérét, Bettit. Ahhoz a Belgiumban élő tanítónőhöz, Ilkához készül a nagypapával. Bojan apját,

noha idősebb, mint az övé, szintén behívták. Leendő anyósa maradt, mert valakinek maradnia kell. Kik maradjanak, ha nem az asszonyok? Eleinte ő is húzódozott. Végül úgy beszélték meg, hogy őt, Angélát és a kisbabáját is magukkal viszik. Angéla azt a tábla csokit, amire a belga címet írta, Bettinek akarta odaadni. Mikor a csokira gondolt, összefutott a nyál a szájában, elvégre karácsonyt ír a naptár. Az édesség csomagolásában lapult az útlevele is. A kisebb táblákat, amelyekben nem volt semmilyen árulkodó jel, a főorvosnak és a számára legszimpatikusabb nővérnek szánta. Végül mindhárom csokit Brankának adta.

Bántja a szemét a neon. Odakint biztos havazik, de nem látni jól a tejfehér függönyökön át. Nagy pelyhekben kell esnie a hónap, hiszen karácsony van. „Hull a pelyhes, fehér hó, jöjj el, kedves...” Mialatt ezt dúdolta, észre sem vette, hogy a könyvek végigcsurognak az arcán. Máté... hol járhat most a fia? Talán Branka már odaért a tömbházakhoz. Ha szalad, hamar odaér. Aztán arra gondolt, mekkora szerencse, hogy tegnap végre megtalálta az egyetlen működő telefont. Azt is Branka árulta el, hol van. Akkor már megindultak a fájásai. Rettentően izgult, hogy még otthon érje Bettit. Elmagyarázta, hogy néz ki Branka: hosszú, keskeny arc, hegyes áll. Hullámos, vállig érő, gesztenyebarna haj. Mélybarna, meleg szemek. Fekete nagykendő lesz rajta. Abba bugyolálja a babát. A kezében cuclisüveg.

A tej, amit gyorsan lefejt, vajon elég lesz-e a hosszú útra? Azt sem tudta, hogyan kell fejni. Branka segített ebben is. Még mindig feszül a melle. Nincs kinek adni a drága tejecskét, hiába a karácsonyi kisded! Nem, erre mégsem gondolhat! Isten vele van. Olyan hosszú az az út Belgiumba, mintha a Holdig tartana. Butaságokon jár az esze már megint. Tudja ő nagyon jól, hogy más országok, kontinensek sokkal messzebb vannak. Mindig ő volt a legjobb földrajzból. Mégis irigyelte egy picit azt a szerb anyát, Zoricát, aki egy nappal előbb került be szülni, mint ő. Zorica babáját még karácsony előtt elvitte a szerezetszolgálat kocsija Hollandiába. Már úton van, ráadásul félig-

meddig legálisan, míg az ő babáját csak ma tudta kimenteni Branka. Kik kapják meg Zorica babáját? Szereti majd az ottani család? Emlékszik-e majd az anyanyelvére, a szerbre? Ő, Angéla legalább egy magyar tanítónőre bízta Mátét.

Ekkor egy könyv jutott az eszébe, amit Magyarországról hozott át Ilka. Kristóf Ágota: Analfabéta című kisregényében olvasta, hogy a francia az a nyelv, amely minden egyes nap gyilkolja az anyanyelvét, a magyart. Máté anyanyelvét talán nem fogja gyilkolni, mert ahogy Ilkát ismeri, ő biztosan magyarul szól hozzá. A jövő karácsonyt talán már együtt tölthetik, ha Isten a párját is oltalmazza. Mi lesz, ha a fia nem jut el Ilkához? Ha azt a végtelen utat... de nem, erre végképp nem szabad gondolni! Biztosan látni fogja Mátét, csak ez az átkozott háború érne már véget! De addig... Olyan végtelenül hosszúra nyúlnak a napok. Nem 24 órára mérték ki azokat, hanem a többszörösükre.

Angéla ezután azon morfondírozott, hogy a végtelenségig lelassult idő valamiféle büntetés. Miért büntetik azzal, hogy ne tudjon maradéktalanul örülni még a karácsonynak sem? Várakozás tölt ki minden percet. Végtelen várakozás, mire átölelhetik Mátét. Ő is, Bojan is. Angéla minden idegszálával érzi, hogy eljön az az idő. Mindegy, milyen sokára, de eljön. A karácsony csak a kezdet. Megfogadja, hogy összeszedi magát és kitartó lesz, mert nincs szebb kezdet egy kisdéd születésénél.

Szabó Edit Irma: Üres karácsony

Egyre üresebb lesz a karácsony.
Feldíszített fa nem áll középén.
Egyszerű fenyődísz az asztalon,
elveszti méltóságát az ünnep.
Gyermeünk felnőtt, nem vár csodákat,
a szereteteink lassan elfognak.
Az ünnep fényei fakult-hamisak,
megkopott örömök pórén vacognak.

Szeles György: Készülődés

Gyöngéd szeretettel készülök karácsonyra,
Gyarmatárut, gyümölcsöt teszek kalácsomba.
Ha tudnék sütni, le is gyártanám,
Egy kis gyömbérrel meg is szórhatnám.
De nem tudok, és rám is dől a karácsonyfa!

Petres Katalin: Várja, gyermeke alszik-e már

Végtelen vággyal várjuk a fényt:
Áldott szent este jövetelét.
Rongyolódó hétköznapiaink
Jojózó taposómalmában
Araszolgatunk szédelegve,

Gyertyáról gyertyára gyúl a fény,
Egy vasárnapról a másikra
Ragyog fel egyre erősebben,
Mert egész évben ott a parázs
Elmélyülve a lelkünkben.
Kicsiny pislákoló, makacsul
Esdeklőn izzó örök Remény.

Angyalszárnyak lobbantják akkor
Lángra, csillagfényt felidézve
Sziporkáznak, szállnak szerteszét
Ismerős dallamok szárnyain:
Kisded született a jászolban.

Emberből emberebbé legyünk...

Még most sem késő elfogadnunk
Áldott, megváltott jobbik felünk
Rendületlen reményű létét.

Takács Mária: Karácsonyfa

A
fán
díszek
ragyognak
csillagszóróink
pompás fénye ad
bájos varázst e napnak
gyertya ég, csilingel csengő
nézd csak a gyerekek feszengő
s várakozástól kipirult arcocskáját
Angyal szállt le közénk, itt van végre
s szeretet költözik az emberek szívébe
átkarol a meghittség védőn s oltalmazón
bűnöket, vétkeket remegve megbocsájtón
leszállt
közénk
a bájos
Angyal
végre újra Karácsony

Szabó Anikó: Méz és fahéj

Az asztalon egy piros alma, néhány narancs és illatos fahéjrudak. Az olvadó viaszgyertya lángja szinte már bóbiskol, de fénye még mindig reményről és szeretetről mesél. A rádió egy régi dalt énekel, a szobából gyereknevetés hallatszik, és egy maci brummogva síró hangja. Az est meghitt békével ringatja a szíveket, arany csillag ragyogásával álmodozni hívogat.

Érzed? A konyhából a folyosóra, majd egyik szobából a másikba árad a méz, szegfűszeg, fahéj finom fűszeres illata. Hmm! Anya kivette a sütőből a mézeskalácsot, amit közösen

díszített a család. Pöttöm ujjak játékos figurákat gyúrtak, formáztak. Anya egy tányérban az asztalra teszi a finomságot.

- Azt a szívet én mintáztam!
- Ügyes vagy, Lili! – dicsérte meg Apa a lányát.
- Peti kisautója is jól sikerült!
- Az íze...! – sóhajt fel Apa, ahogy a süteménybe harap.

Bent a szobában egy fenyő zöldell az ablaknál. A falon egy nagy bekeretezett családi fotó. Anya naplója kinyitva hever az ágyon. Ez nem afféle titkokat rejtő könyv, bárki belenézhet a családból. Már fél éve írogatja bele Anya élményeik történetét.

Odakint a sötét, komor este, mintha felvidulna, fehér ruhás hópihék keringve táncolnak a lámpafényben. Hatalmas pelyhekben szállingózik a hó.

- Anya, Anya! Havazik! – kiáltja Lili.
- Csodaszép!

Apa karjába veszi Petit. A fiúcska orrát az ablakhoz nyomva csodálkozva bámulja, ahogy a fák, utak, háztetők egyre fehérebbek lesznek.

– „...Mesebeli álom, Télapó zúzmarát fújdogál az ágon. A kis nyúl didereg, megbújik a földön. Nem baj, ha hull a hó, csak vadász ne jöjjön!” – Lili testvérkéjével együtt nagyot kacag éneklésükön.

Anya mézes diót hoz be, és felbont egy narancsot, amit a gyerekek szegfűszeggel díszítettek. Majd gyertyát gyújt, leül a zongorához, és kedvesen csilingelő hangján dalolni kezd.

Közben árad a fahéj-, méz-, friss gyümölcsillat, egyik szobából a másikba, egészen az orrodig, a szívedig, lelkedbe melengető érzést csalogatva. S a gyertyaláng csak lobog, lobog, mintha izzó szeretet tüze gyúlt volna fel a tél fagyos hidegében.

Ajánljuk a Poéta Irodalmi Portált: <http://poeta.hu>

Szegény Ildikó: Hála és szeretet

Didergő Szenteste zord éjszakán
Kandeláber világít tél haván
Vacogva toporgok utca kövén
Házak ablakán ünnepi sütemény
Vaníliás fahéj illata száll
Emlékem mézeskalácsot formál
Meleg kályha mellé vágyakozom
Egy mézes megtöltené üres gyomrom
Elteszem, van, ki nálam szegényebb
Adakozó énem elégedett
Hálás szívvel a sütit megköszönöm
Széles mosoly a fizetőszközöm
Idén zsákom megtelik semmivel
Hátha megoszthatom valakivel
Elöl-hátul tátog feslett cipőm
Szeretetet, megértést rejt kendőm
Kopott kabátom zsebe de lyukas
Kihullik belőle minden garas
Elvész, nem teszem bele, mert nincsen
Hit és szeretet az összes kincsem
Ragyogj reám, fényességes Napsugár
De égi dunna hópelyhet szítál
Félre' helyen asztalhoz ültettek
Elszeparáltak, kiközösítettek
Falat húztak gazdag emberek elé
Ne lássunk kis zárt világuk mögé
Magányos vagyok én, szegény vagyok
Fölöttem a fényglória sem ragyog
Keserűség önt el édes íz helyett
Sokunknak ennyi sem adatott meg
Egyetlen reménysugár fűti bensőm
Szeretet legyen emberben és Földön
Kezdetek fohásza, örök remények
Szeretni kell, s hálát adni az Égnek!

Bihary Zsoltné: A kis fenyő kívánsága

A
Kis
Fenyő
Ott a hegyen
Egyet várt csak
Legyen pár ember
Felnőtt s néhány gyerek
Kiket nem rémit sem covid
Sem hideg és örömmel ide siet
Karácsony másnapján együtt énekelni
Mennyből az angyalt mint eddig sok éve mindig
Szeretetlenben
Ebben az évben is

Klotz Mária: jó angyal

The Kelly Family – An Angel című dalának hatására

angyalhangok törték meg a csendet
kitágították a szárnyaló képzeletet
oly lágyan mesésen daloltak
szikrányi reménységet hoztak
ó ha én is jó angyal lehetnék
álmaimban szárnyakkal repkednék
fel a magas enciánkék égbe
a felhők vakító csipkéjébe
ott erősen megkapaszkodnék
szeretetgolyókat szétszórnék
le a haldokló gyászos földre
melegséget az emberek lelkébe

ó ha én is jó angyal lehetnék
álmaimban szárnyakkal repkednék

tollas szellős angyalszárnyba bújva
égiektől szépséget jóságot tanulva
óriás ablakra tárnám a szívem
mélyen erősödne ingadozó hitem
sugároznék fényt lágyságot meleget
szerteszéjjel terjedne a szeretet
átölelnék icipicit és óriás nagyot
koldusszegényt és dúsgazdagot
mindenkivel örömtáncot járnék
boldogságmáglya körül viháncolnék
vírust hazugságot gonoszságot elűznék
minden jón és szépen derülnék

ó ha én is jó angyal lehetnék
álmaimban szárnyakkal repkednék
aki kiállna a suhanó örömkörből
selyemszalaggal visszahúznám lendületből
gyöngyös virágkoszorúval díszes fejünkön
illatos gyógykenettel áldott kezünkön
önkívületben hangos halleluját dalolnánk
járnánk a földöntúliak égi tangóját
angyalszárnyon suhogva repdesnék
sem a földön sem az égen nem félnék
mindenhol meghitt szeretetben élnék
jobb életet mindenkinek remélnék
biztos eljönne hiszen imával várnám
az angyalok seregével együtt óhajtanám

jó angyal sajnos nem vagyok tudom
szárnyaimba álmaimba belegabalyodom

Nagy János: Mindenki ünnepe előtt...

Reggel a munkába jövet a busz ablaka dér- és jégvirágos volt, nem lehetett kilátni. S valahogy, ahogy döcögött a busz,

így nézegetve, eszembe jutottak a régi és mai új ünnepeink, a kemény telek, hőségtől tikkadó nyarak, a gyermeki lélek csodavarása minden ünnep előtt. A szeretteink ajándékozása, a csillogó torták és sütemények, a finom falatok csillagszórói. Arra gondoltam, hogy igen, ezek a percek azok, amikre emlékeznünk kell, az öröme, a mosolyra az arcunkon, ahogy kibontjuk ajándékainkat, vagy csak a szeretetre, arra, hogy egymáshoz jutunk, s a várakozásra, ahogyan látjuk szeretteink örömét egymás szemében. A duruzsoló szobát, a családi, baráti szeretet által felfűtött hangulatot. A köszöntő énekek hangja, amely átölel bennünket, egy pohár finom itallal kezünkben. És finom illatok, amelyek a konyhák felől áradnak szét, a Nők tehetségét dicsérve. Sok ilyen és ehhez hasonló örömet kelljen így megélnünk, nap mint nap. Egymásnak adva. Őrizzük meg ezeket ebben a hajtós, zajos, sokszor eldurvult világban. Maradjanak meg kis ünnepeink, mint kis szigetek. S maradjunk meg sokáig így, hogy egyszer majd, idős korunkban, gyermekeink hasonlóan meséljenek a boldog ünnepekről nekünk. Legegyen még sok ünnepünk, amire majd emlékezni kell! Mert emlékek nélkül semmit nem ér, semmit.

„...Nézem, ahogy paplant húz magára az idő, s akaratlanul is arra gondolok, mekkora titok lehet az ember, aki mindezt látja... A tél, a nyár a csendet párnára fekteti. Puhán alszik a csönd. Lépní lehet benne.”

Petres Katalin: Karácsony (2012)

Örök fényesség, Karácsony,
Ragyogj újra fel lelkünkben!
Öldöklés, harag, gyűlölet
Mételye végre pusztuljon!
Háborgó hétköznapiakra
Írt, vigaszt, balzsamot hozzon
Remény rendületlen fia!

Bajzikné Panni: Vén tél

Pöttöm angyalszárnyakon,
lámpafényben szállingózva
érkezik a hó!
Összetapadt pihe-pamat
lebeg a légben,
mosolyt csal a látvány
a száj szögletébe.
Vén tél hó-subát
terít a tájra.
Görnyedt a háta,
csendes csizmája csoszsanása.
Fehér bársony puhasággal,
lassan ballag az idő,
kísérője sűrű csönd.
A varázs meg ne törjön!
Hallgatunk.
Nem kell a szó.
Magunkba fordulva
szótlánul baktatunk.
Bolyong a fény
a liget ösvényén.

Horváth-Tóth Éva: Sült gesztenyék

A darvak már sehol,
de mintha a szürke toll
lelke – mint a tinta –
a szárból kiömlött volna
átszínezve a nyárkék eget,
s a tovatűnt szárnyak
alól hamvazó hideggel
szelíd kis pelyhekben
hullt a téli csend.

S én csak mentem. Előre.
Hogy haladtam-e?
Talpam alatt felnyögött
a szűzhó elhalón.
Nem néztem fel,
Téged meg ne lássalak.
Aztán az utca sarkán
sült gesztenyét kínált
valaki, az édes gőz
belém bújt, a szívemig,
és zsongadozva fehéren
sóhajtott a téli csend.

Nem vettem belőle.
Nem is azért küldted.
A pillanatot adtad,
mert megálltam a mostban.
Dermedten pislogtam
a zúzmarától didergő
zordult rohanásban,
néztem a gomolyodó
illatpamacsot, s a barna
gyöngyök sistergő
zenét duruzsoltak,
és zengett a téli csend.

Felnéztem. Oda fel, Terád.
A galambszürke mennybolt
havat szórt le rám,
és a szívemre csillagok
fényét szítálta az este.
Nem az utca betonján
ácsorogtam gesztenyéket
lesve, mert azt súgta szél
a téli csendben, hogy
tenyerébe vett
és engem is szeret az Isten.

Gáspár Klára: Az én karácsonyfám

O
Egy
különleges,
szép karácsonyfát
O készíték a mai napon O
ráakasztom a vanília édeskés illatát,
csengőre a „Stille Nacht” kellemes dallamát.
Színes gömbökbe
kívánságokat lehelek.
O Jaj, csak ki ne pukkasszák a tűlevelek! O
Pirosakat a gyerekeimnek, akik fényei szememnek.
O Unokáim gömbjeit is telelehelem: O
öröm, boldogság, szeretet, a felsorolást ezekkel kezdem.
O A kék gömbbe lehelt kívánságom szüleimé, O
kiknek mindent köszönhetek, azt is, hogy váltam valakivé.
Nem kívánok nekik sokat: egészségben minél tovább szeres-
sék lányukat.
O Itt ez a zöld gömböcske, O
kívánságot neked lehelek bele, öcsike.
Rokonok,
barátok
és mások,
Boldog karácsonyt kívánok!

Domokos Edit: Boldog karácsonyt!

Állt a nő a téren. Ámulattal nézte az ég felé kapaszkodó, magas fenyőfát. Nemrég állították fel, lágy szellő lengeti rajta a színes, fényes papírba csomagolt dobozokat, amik díszítik. Szíve egyszerre volt tele büszkeséggel és keserőséggel. Büszke volt, hogy városában áll egy ilyen szép nagy fa, a „mindenki karácsonyfája”. Csodálta csillogását. Ide jöhet bárki – gazdag, szegény, hajléktalan –, és örülhet neki. Csodálatába azon-

ban szomorúság is vetült. Milyen hatalmas fa, és minő véget ért?! Ez az életerős fenyő sem élhetett tovább!... Ki tudja, hány madár, mókus örült ágai védelmének? Aztán felsikított a fűrész, az óriás dőlt, magasba emelték, a teherautó vitte hosszú kilométereken át... és most itt áll a tér közepén. A szél játszik csak ágaival, se madár, se mókus!

– Olyan magányos, mint én – gondolta a nő, és búsan indult lefelé a térről.

Pár nap, és itt a karácsony...

– Szia! Boldog karácsonyt! – simította végig valaki a karját. Meglepetten nézett a siető lábak után.

– Szia! Köszönöm, Nektek is boldog karácsonyt! – kiáltotta a távolodó volt munkatárs után. Gondolatai kavargtak a fejében.

Mindenki siet, nem érnek rá megállni beszélgetni. Csak anynyit kérdeznek : „Hogy vagy?”, de a választ nem várja meg senki. Nincs idő... Sietünk, mert vár a gyerek, sietünk dolgozni, sietünk az orvoshoz, sietünk a halálba... Ott, a túloldalon vajon lesz elég időnk?!

Most is mindenki rohan, utolsó rohamok a boltokban, bevásárolni, mert annyit kell (illik) főzni arra a két nyomorult napra, amennyi egy kisebb falunak egy hétig elég lenne...

Meg persze az ajándékok! Kell öcsinek, bácsinak, a kiskutyának, talán még a fal sarkában tanyát vert egérnek is lesz egy darab sajt, de foglalkozni a másik emberrel, na arra nincs idő!...

Összeszorult a szíve. Évek óta egyedül van . Gyermekei másutt próbáltak boldogulni, távol élnek tőle, szülei és párja sok éve átköltözött a boldogabb másvilágba.

„Boldog karácsonyt!” – hallja ismét és egyre többször innen is, onnan is a szapora lábú emberek szájából. Úgy érezte, rühelli az ünnepet! Egyedül... Műfenyővel!... Olcsó, minden évben elő lehet venni, ez is csillog a díszekkel!... Szép-szép, de nincs az a semmivel össze nem hasonlítható illata, ami gyermekkorában hozzátartozott a karácsony meghitt pillanatához. De legalább miattam nem vágnak ki egy fenyőt sem! – gondolta elégedetten.

Lábai észrevétlenül a kis templom elé vitték. Tétovázott. Bemenjen? Nem volt igazán hívő, hisz a középiskolában kifejezetten ateistának nevelték, de valamiért időnként mégis vonzotta a templom csendje, békéje, szakrális varázsa.

Zavarában csizmája orrával a hóba karcolta a krikszkrakszokat, majd határozott léptekkel indult a templom felé. Ahogy belépett a parányi templomba, megcsapta orrát a már-már feladásba vesztett, gyermekkori karácsonyokat idéző fenyőillat. A felállított betlehem körül két nagyobb és öt kisebb feldíszített karácsonyfa várta a hívőket.

Fájó és nosztalgikus érzései a nő szemébe csaltak egy könnycseppet, amit még számtalan követett. Hagyta, hogy végigcsorogjon a lelket tisztító, sós könnyáradat az arcán. Kezét kulcsolva állt az oltár előtt, könnyei csendben áztatták a vörösmárvány padlót. Imádkozott.

Szívből sajnálta Krisztust, még inkább Máriát, az anyát, aki elvesztette gyermekét. Átérezte fájdalmát. Állt a keresztre feszített Jézus előtt, és kérte, hogy bocsásson meg a bűnös embereknek. Bocsásson meg neki is mindenért, amit tudva és tudatlanul elkövetett. Bocsásson meg gyermekeinek, szeretteinek, barátainak! Kérte Istent, hogy engedje meg, hadd segítsen még a családjának, az embereknek. Kérte, hogy mutasson neki utat az Úr, hogyan cselekedjen jót!

Ahogy imájának végére járt, mellkasában zakatoló szíve csendesedett, az erős nyomás szűnni kezdett. Mély levegőt vett, beszívta még egyszer az átható fenyőillatot. Megtörölte szemeit, keresztet vetett és elhagyta a szakrális teret. Kilépett a levegőre. Kint szikrázott a hó, a templomi félhomály után még inkább vakította amúgy is fényérzékeny szemét. Az emberek most is siettek, mégis másképp, megértéssel látta őket.

A friss levegő átjárta tüdejét, csípte könnyáztatta arcát – elmosolyodott.

– Áldott karácsonyt! – állt meg mellette egy ismerős.

– De rég láttalak! Áldott karácsonyt Neked is! – válaszolta kedvesen a nő.

– Merre mész?

– Megyek a gyerekekhez karácsonyra! A buszig mehetünk együtt! Mesélj, mi van veled? Olyan régen találkoztunk! – fűzte a szót az ismerős.

Elindultak együtt és beszélgettek. Valaki végre meghallgatta! Pár perc ugyan, de most nem volt egyedül. A buszmegállóban ismerőse távozása után erőt vett magán és elővette a telefonját. Ujjai siklottak, míg megtalálta a kedves számot. Kicsengett... Szíve torkában vert. Vajon hogy reagálnak majd az ötletére? Nem sokáig kellett várnia, meghallotta a fülének oly kedves, csilingelő hangot:

– Szia, Anyu! Mi újság?

– Szia, kislányom! Mi lenne, ha veletek karácsonyoznék? – kérdezte remegő hangon.

– Ó, anyu, az nagyon jó lenne! – hangzott a megnyugtató válasz. – Mikor tudnál jönni?

– Még van egy kis dolgom (agyában versenyeztek a gondolatok: kinek mit vegyen gyorsan, mit süssön, mit vigyen magával?), de két nap múlva tudnék utazni!

– Az nagyszerű! Várunk! Puszi! – csicseregte a nagylány.

– Szeretlek! – suttogta örömtől csillogó szemmel a nő, és már látta szeme előtt, ahogy együtt állnak a feldíszített fánál, izgatottan bontogatja mindenki a fa alá tett ajándécsomagokat, és meghatottan néznek egymásra. Megfogják majd egymás kezét, és szeretettel mondják ki:

– Boldog karácsonyt!

Reményiné Maricza Adrienn: A legszebb ajándék

Csengettyű hangja szól, a fán gyertyák égnek.

A család a fa körül, felhangzik az ének.

„Mennyből az angyal...” énekeljük halkán.

A legkisebb gyermek hangja is felharsan.

Szép szavak éneke, sok-sok meglepetés.

Az arcokon öröm, igazi ünneplés.

Hogy együtt van a család, a legszebb ajándék.

Juhász Pál: Mennyien szeretnek

Szívekben ébredszik a jóság,
Megreccsen egy havas ág.
Angyalok szeretgetik az álmot,
Mindenki kapjon jóság-ajándékot!
Szeretgessük meg szavainkat,
Fonjuk be arannyal mondatainkat!
Az ölelés most tilos a világon,
Lógjon a nyakunkban egy láncon!
Ragyogjon fel szeretetem szemedben,
A szépet lásd meg a jövő tükrében!
Érzékeny húrjait pengesd az ünnepnek,
Hallgasd csendben, mennyien szeretnek!

Szabóné Horváth Anna: Felkészülés a karácsonyra

Ősz keze tépked a tájon.
Esőt kér, hogy sárban járjon.
Érleli mezők gyümölcsét,
ne kint érje tél süvegét.

Színeket hoz, kamrát pakol.
leveleket bábként halmoz.
Rőt avarban táncol a szél,
Ölelő nyár, messze mentél.

Szívekben elmúlás dereng,
tél szakállá pihéket leng.
Fenyő díszlik minden háznál,
furcsa lenne, hogyha fáznál.

Csillannak szeretet-szikrák,
szívet nyitó meleg irhák.
Mikor hazatér a gyermek,
szemeink örömmel telnek.

Bízva várunk jobb világot,
mely szül majd új, színes álmot.
Vágyom csodák pillanatát,
a megváltó akaratát.

Hiszem ártatlan oltalmát,
szeretet győztes hatalmát,
hogy tavaszra béke virrad,
s ember űzve már nem riad.

Plószné Papp Mária: Cifra palota

– Cifra palotát vegyél nekem, mama, karácsonyra! – mondta Nórika, és minden bizalma, reménye látszott rózsás arcán, annyira szerette volna, hogy megkapja azt. Hiszen a nagymamák mindent tudnak! Varázslók! Nem ismernek lehetetlent.

Marika mama elcsodálkozott. Ilyesmire nem számított. Honnan szerezzen ő cifra palotát, mekkora legyen, vajon melyik meséből él kép róla imádott unokája képzeletében? Mert elmondta Nórika azt is, hogy piros legyen a teteje, sok tornya legyen, és zöld ablakai! Marika néni mást nem tehetett, másnap elutazott a közeli városba, megvenni az ajándékot. Minden boltot végigjárt, mindenféle pazar ajándékot kínáltak, de cifra palota nem volt sehol. Csalódottan tért haza, törte a fejét, mitévő legyen. Mindjárt itt a karácsony!

Másnap elment a faluban élő egyetlen kőműveshez, és megkérte, építsen kicsi, de pompás palotát Nórikáék kertjébe, ahol játszhat majd a babáival. Mi az neki! Pár nap alatt összedobja. A kőművesmester annak kevély tudatában, hogy ő az egyetlen szakember, harsányan hahotázva, kerek-perec kijelentette, hogy esze ágában sincs elkényeztetett kölykök kívánságát teljesíteni, akárhogy megfizetik is.

Második útja az asztalosmester műhelyébe vezetett. Ő is egyetlen mester volt a faluban. Marika mama szépen megkérte

őt is, csinálna az unokájának cifra palotát fából, azaz csak az épületet, a festést majd ő elvégzi.

Az asztalosmester még kevélyebb volt, mint a kőműves, ridegen kijelentette, hogy hülyeségekkel nem foglalkozik, amikor annyi munkája van, mint csillag az égen. Még az ajtóra is rámutatott a mamának, hogy arra van a kijárat.

Marika mama sírdogálva ment haza. Sem bolt, sem kőműves, sem asztalos nem segített, nincs más megoldás, neki kell valamit kitalálni. Napok teltek, semmi nem jutott eszébe. Sürgős is lenne a dolog, már csak egy hét van karácsonyig!

Öt nappal karácsony előtt vidáman ébredt. Bevonult a konyhába, mézeskalácsot kezdett gyúrni. Amikor összeállította a tésztát, lapokat nyújtott, pontos formákat vágott, azok lesznek a falak. Vastagabb, vékonyabb lapokat alakított, hengereket hengergetett, tornyokat formált, és kisütötte azokat.

Másnap nehezebb dolga volt. Össze kellett állítani a falakat. A fehér csoki volt a kötőanyag. Felolvasztotta, és a lapokat összekötötte velük. Bőven bánt az anyaggal, hogy stabil legyen minden. Aprólékos és idegfeszítő tevékenység volt, estére készült el vele, de állt a palota!

Harmadik napon cukormázzal ablakokat, ajtókat, cserepeket, díszeket mintázott a külső falakra, tetőre. Negyedik napon festett. Pirosra a tetőcserepeket, zöldre az ablakkereteket, redőnyöket, fehérre a falakat. Öröm volt ránézni, mikor elkészült. De vajon nem omlik össze, amikor felemelem? Megpróbálta. Nem omlott össze! Sikerült! Határtalan boldogságot érzett, mennyire fog neki örülni Nórika, hogy megkapja, amit kicsi szíve, lelke szeretne! Ráhelyezte egy szép nagy zöld tálcára, másnap pedig karácsonyi csomagolópapírral szépen, lazán, óvatosan becsomagolta, és a fenyő alá tette.

Szenteste eljött család. Mindenki ünneplőben és ünnepi hangulatban volt. Körbeállták a fát, elénekelték a Mennyből az angyalt, és gazdára találtak az ajándékok. Nórika izgatottan várta, hogy meglássa az ő csomagját. Marika mama szétnyitotta a csomagolást, és csodák csodájára ott pompázott a cifra palota! Mesés szép volt!

– Köszönöm! Szupernagyi vagy! Nagyon szeretlek! Ez a leg-szebb ajándékom!

– Meg is eheted! Akarod, hogy felvágjam? – tréfálkozott a nagyi, pedig könny csillogott fáradt szemén.

– Nem akarom! Hazavisszük! Odateszem az asztalomra. A kis Jézuska mellé, aki ott fekszik egy jászolban, egy istállóban, amit apukám vett. Hadd legyen egymás mellett a kunyhó és a palota!

Ki tudná megmondani, miért olyan buták a felnőttek, hogy folyton sírva fakadnak? Mert mindnyájan szeretettel ölelgetni kezdték a kicsi lányt, az egyszerű, gyermeki, ártatlan kívánságaiért és szeretetért.

Így történt, hogy megélték a szeretet ünnepét, és azt meg különben is tudtuk már, hogy az apukák és nagymamák számára nincsen lehetetlen! De hogy az anyuka se maradjon ki a történetből, elárulom, hogy az ő ajándéka Nórikának KÉPES BIBLIA volt. Általa himzett könyvjelzővel, azt az oldalt ajánlva, ahol Jézus születésének története áll.

Tornai Xénia: Adventi emlék

Gyerekkoromban mindig hullt a hó,
és térdig jártunk künn a tünde télben.
Jutott adventkor friss kalács, dió,
s megkapaszkodtam nagypapám kezében.

Az udvarunkon vállig ért a fal,
mit hajnalonként nagy hóból emelt fel.
A napsütésben szikrázott a hall,
és áldott volt ott minden téli reggel.

A nagyszobában, régi zongorán
sok csipke s kristály fényes búv körében
a téli reggel megjelent korán
meleg kakaóm párafellegében.

S amíg pillámon ébredés után
szétdörzsöltem az álom édes mézét,
felülve lestem nagypapát sután,
mint rakja meg a kályha éhes méhét.

A napsugártól fénylő délelőtt
mégis korán fordult sötétedésnek.
Ebédre mindig volt mézes, befőtt...
S még hittem karácsony ígézetének.

A lusta, hosszú délután aludt,
és álmos esték almaillatában
parányi testem nagypapába bútt,
s elszundítottam karja hajlatában.

Habár az élet elszaladt velem,
bús, téli esték szürke ég-homályán
gyerekkor hópelyhét itt benn meglelem...
S szívem visszadobban így, karácsony táján.

Fitori Melinda: szilánk

régi karácsonyok
lépkednek sorban
apám lámpást gyújt
anyám a csipkét hajtja
harangszó simogat
arcomon olvad
kézen fog vezet
bevezet a sorba
nagyanyám mosolya
villantja a lelkem
angyalhaj kóclik
nem látom már őket

Győri Nagy Attila: Karácsonyidő

Fagy marta járdákon kopogtat
a szeretet. Kirakatok.
Szikrázó fényekbe csomagolt
életjelek. Hívogatók.
Mézédes csodák tömik
a hasakat degeszre.
Jut is.
Marad is.
Az ünneplőköntösünk
leporolt vásznán
simítunk.
Szép is.
Ragyog is.
Parancsszóra szeressünk,
nosza hát!
Ütött az óra, s te vigyázz,
a pillanat
tovaszáll!
Táncol még a béna is,
mosolyog a bohóc,
s erőltetett menetben
dübörögnek a katonák.
De tudod, mit?
Mégis szeretem.
Mégis szeretem,
s megállítanám az időt,
ha lehetne,
hogy egy picit jobban legyünk szeretve.
Megállítanám az időt,
de nem lehet.

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/aktualis-palyazati-kiirasok/> oldalon

Reményi Tamás: Ha a szeretet átölel

Szeretet fehér pelyhe hull az égből,
Világfájdalmat mosollyá változtat,
Gyertya szép lángja örömet osztogat,
Boldogság fényét szórja a reményből.
Mebékélés fénye ez a szépségből,
Az életsors iránya megváltozhat,
A kölcsönös szeretet nem válogat:
Békesség a szent karácsony fényéből!
Megtört pillanatok békéltetője,
Az összetört szívek boldogítója,
Szerelmi álmok beteljesítése.
Gyermeki vágy ölelő éltetője,
A boldog kacagás megindítója:
Emberi szeretet felélesztése.

Szabó Eszter Helka: Szenteste Szókrattal

Az az helyzet, máig sem tudom, hogy azon a december 25-én valóban Szókrattal, a közismert debreceni hajléktalannal találkoztam-e, vagy valaki mással. Amikor másoknak is elmondtam ezt a történetet, egyesek rávágták, hogy igen, ő csakis Szókrat lehetett, mások viszont erősen kételkedtek a dologban. Akárhogy volt is, én inkább az előbbire hajlok. Vágjunk hát a dolgok közepébe!

Gyalog befordultam a Szent Anna utcára. Kezemben ételhordóval, alufóliába csomagolt diós és mákos kaláccsal 85 éves apósomhoz igyekeztem. Kivételesen még hó is esett, ezért leginkább csak a lábam alá néztem, hogy el ne csússzak. Úgy tűnt, az egész utcában nincs kívül rajtam egy teremtetett lélek sem. Ugyan ki mászkál szenteste gyalogosan? Jómagam részben azért választottam a gyaloglást, mert tudtam, hogy ilyenkor jár a legritkábban a villamos, a troli és a busz, másrészt gyönyörködni szerettem volna az utca túloldalán ma-

gasodó, ünnepi fényben úszó Szent Anna templomban. Mindössze egy pillantást vettem a templomra, mikor elélem toppant egy barna vattadzsekis, barna kordnadrágos, jól öltözött, kb. velem azonos magasságú, ruganyos léptű férfi. Arcról ismerősnek tűnt, de hirtelen nem ugrott be, honnan. Udvariasan köszöntött és boldog karácsonyt kívánt, ám nem érte be ennyivel. Provokatív kérdést intézett hozzám.

– Asszonyom, legalább karácsonykor illik pénzzel segíteni a hajléktalanokat, és mások javára adakozni. Nem gondolja?

– Igen, szerintem is, bár a jótékonykodás nem kizárólag a karácsonyhoz köthető. Sőt, egy ideális társadalomban erre nem is lenne szükség.

– Kérem, ne filozofálgasson itt nekem, asszonyom! Azt mindenki tud. Alapvető szükségleteinket kell elsőként kielégítenünk, már Maslow is megmondta. Ezek az evés, ivás, tisztálkodás, alvás. Ezek után jöhetnek szóba csak a magasabb szintű szükségletek.

– Ismerem, uram, a Maslow-piramis elméletét. Ételre lenne szüksége? Adhatok egy kis rántott halat, burgonyát, kovászos uborkát, töltött káposztát, de választhat a diós és mákos bejgli közül is – hadartam úgy, mintha pincér volnék egy étteremben, aki kívülről fújja az étlapot.

– Köszönöm, asszonyom, de már az elején is leszögeztem, hogy én pénzt kérek. A karácsonyra tekintettel 5.000 Ft-ot.

– Kérem, én sohasem hordok magammal készpénzt. Helytelen szokás. A bankkártyámon levő pénzzel szoktam fizetni – mondtam, de rögtön meg is bántam, mert most rákérdez, hogy nálam van-e a bankkártyám, vagy ami még rosszabb, esetleg kirabol. Amilyen erősnek, izmosnak látszik, könnyen elbánná velem.

Jól gondoltam. Valóban az volt a legelső kérdése, hogy nálam van-e a kártya. Miután nem szeretek hazudni, de ha rá is kényszerülnék, a mimikám, metakommunikációm úgyis elárulna, ezért úgy döntöttem, hogy tiszta lapokkal játszom. Megmondtam, hogy nálam van a bankkártyám, de nem fogok visszamenni a Szent Anna templom melletti bank trezorjához,

mert az nem a saját bankom. A kártyás tranzakcióért magasabb kezelési költséget vonna le a bank.

– Elkísérem, asszonyom, abba a bankba, ne aggódjon! – ajánlotta nagy kegyesen. Na, már csak az hiányozna! Úgy döntöttem, megmondom őszinte véleményemet a viselkedéséről, vállalva azt is, hogy előítéletesnek tart miatta.

– Ne haragudjon, de maga most elkéri tőlem a pénzt, amit sohasem fog visszaadni! A legtöbb hajléktalan italra költi.

– Igen, asszonyom, italra költi. Azért költi italra, hogy ne fagyjon meg. Azt meg kikérem magamnak, hogy én „csak úgy” elveszem a maga pénzét! Amíg itt vitatkozott velem, már rég megjárhatta volna azt a bankautomatát. Miben fogadjunk, hogy visszakapja a pénzét?

– Nem szoktam fogadásokat kötni! – vágtam rá bosszúsan.

– Én pedig nem szoktam hazudni. Január 22., a Magyar Kultúra Napja lesz az, amikor visszakapja a pénzét! Ott várom délelőtt 10 órakor a munkahelye előtt.

Fürgén megindult a bankautomata irányába. Miután egy teremtett rendőrt sem láttam az utcán, remegő léptekkel követtem. Mi lesz, ha menet közben leüt? A PIN-kódomat is kifizetheti, bár a nyilvános automatákat eleve ellátta egy bünszövetkezet illegális kódleolvasókkal, írta a sajtó. Szókrat – mert akkor már gyanítottam, hogy csakis ő lehet az – mintha a gondolataimban olvasott volna.

– Asszonyom, vegye tudomásul, hogy én úriember vagyok! Nem fogok leskelődni, ha esetleg attól tart, hogy lelesem a PIN-t.

Minden idők legnagyobb balekjának tartottam magam, hogy nem sikerült határozottan leráznom. Tény, hogy jó erőben volt. Akár egy díjbirkózó. Férfiban alacsony természetűnek tartanák, de ezzel együtt is keménykötésű fickó. Azzal vigasztaltam magam, hogy mégis szenteste van, amikor valóban jót tehetek egy másik embertársammal. Szókrat dörzsölt kéregető volt. Aznap megnyert egy csatát, noha a karácsonynak a békéről kellene szólnia. Mentségére szóljon, hogy a gyomráért háborúzott. A pénzt természetesen sohasem adta vissza.

Kutasi Horváth Katalin: Ha angyalhaj rezdül

Egy angyalhaj
rezdült az ágon,
ő volt a legboldogabb
az egész világon!
Békesség lett a része,
s annyi mosoly az elismerése!
Örömmel nézte, ki látta a táncát,
nem győzte csodálni ezüstös csillogását.
Megcirógatta a harang nyelvét,
elnyerte egy üveggömb törékeny szerelmét,
majd kacérkodott a szaloncukorral,
míg a gyertya szolgált egy kis humorral.
Nem szóltak semmit a fenyőfagyöngyök,
de elsimultak a bánat-göröngyök.
A mézeskalács tán még édesebb lett,
s jól megfért a habkarika mellett.
Gyanta- és fenyőillat áradt,
a kandalló tetején narancshéj száradt.
Talán egy igazi angyal szállt erre,
s lehet, hogy itt marad szilveszterre!
Ha az ablakon néhány hókristály csillan,
szemünkben újra reménység villan,
szebbé válik a karácsonyi éj,
olyan lesz a szoba, mint egy meghitt szentély.
Mosolyog minden dísz, amerre csak nézel,
még az is lehet, hogy vidáman fütyörészel,
észre sem veszed, s könnyebb lesz a lépted,
lehet, hogy mindezt már gyermekszemmel nézed...
A felnőtt jött be a bűvös kis fához,
a tékozló fiú tér így meg apjához,
valami nagyon mély szakad fel lelkéből,
megszabadul az elmúlt év terhétől.
Ficáncol az angyalhaj,
megrezdül az ág is,
néhány pillanatra
szebb lesz a világ is!

Petres Katalin: Mindenek álma mély... (Tizenöt sor 2015 decemberében)

Milyen mély körülöttünk a sötétség!
Ilyen gyéren rég pislákol a fény!
Nehéz, ólomlábakon múló nappalok,
Didergő, tétova gond gyúrte arcokon
Erőtlenül törne át konok árnyakon,
Nem talál utat a mosoly és remény.
Eltűnőben a vigaszt nyújtó érintés...
Kér a kéregető, esdeklőn csak kér....

Ágyát veti dobozokból a koldus.
Lőrétől fűtve lassan elbódul,
Mormolja álmában gondját, baját,
Azt reméli, majd vigaszra talál.

Megváltó szeretet születendő fénye
Éltető karácsony igaz értelmével
Lyukas lelkünket foltozza be végre!

Szeles György: Fenyő nélkül nincs karácsony

Szegény kis fenyőfa,
Szegény kicsi bálvány,
Nem lettél Te más ma,
Mint üvegdísz-állvány!
Mégis, oly jóleső
Megbámolni Téged,
Itt van most az idő,
Lámpácskáid égnek.
Lelkünknek dallama
Felcsendül, ott állván.

Thesaurus: Az igazi csoda

Igazi csoda az lenne,
ha Kiszézust nem évenként,
de naponként ünnepelnénk;
befogadva a szívünkbe.

T. Bernáth Panni: Mosolygó cukor

Indulás előtt megnézte, hogy mindent bepakolt-e a táskájába, amit szeretett volna. Sietett, nem akarta lekésni a buszt. Egy utolsó pillantás az előszobai tükörrre, minden rendben van, mosolygott! „Ma jó napom lesz!” Többször csinált már ilyet, és nagyon élvezi, hogy ahány ember, annyiféle válaszreakciót vált ki belőlük. Azon gondolkodott, hol kezdje el.

A buszmegállóban sokan voltak. A komor és hideg reggel még álmosabbá és fáradtabbá tette őket. Mindenki mélyen a kabátjába bújt. Mintha nem akarnának tudomást venni arról, hogy új nap van, és hétvégén karácsony lesz. Elővette a színes cukorkákat, és körbejárt kosárkájával.

– Megkínálhatom egy mosolygós cukorkával? Legyen szép napja! Mosolygós szép napot kívánok! Megédesíthetem a napját? – ilyen kérdéseket tett fel a csodálkozó embereknek, akik kivétel nélkül mosolyogva fogadták el a kosárkában lévő csodacukrot. Pillanatok alatt egységgé változott a várakozó utasok álmos csoportja. Elkezdtek egymással beszélgetni. A pár darab ajándékcukor érzéseket váltott ki belőlük, amit megosztottak egymás közt. Közben megérkezett a busz.

Végigment az ülések között, és a többi utastársat is megkínálta. Jó volt látni, hogy az emberek mennyire megváltoztak egy ilyen picit, apró figyelmességtől. Nagy örömmel ment dolgozni, és eldöntötte, hogy délután a végállomáshoz fog menni. A két kiló olvadó, gyümölcsös- és szaloncukorból még volt bőven. A délutáni rohanás, amikor mindenki siet haza, az érdekes lesz. A végállomáson sok ember megfordul.

Odaállt az egyik forgalmas megállóba, és elkezdte kínálni a cukorkákat. Az emberek arca annyi mindent elárult! Az egyik hölgy azt mondta, hogy nem is tudja, mennyire jólesett neki ez a kedves gesztus, mert szörnyű napja volt. Egy szomorú fiatal-ember nagyon csodálkozott, hogy honnan van ennyi energiája még estefelé is, és hálásan nézett rá. Volt egy bácsika, aki nem akarta elfogadni, mert ő nem szokott csak úgy ajándékot kapni.

– Pedig ez most ajándék. Tessék csak belemarkolni! – mondta neki mosolyogva. Jött egy anyuka két gyerekekkel.

– Anya, ez kedvenc cukrom, elfogadhatom?

– Persze – nevetett az anyuka.

– Milyen aranyos ez a néni! Biztos neki is vannak unokái, ugye, anya? – hallotta a kérdéseket, ahogy felszálltak a buszra.

– Mit osztanak itt? – jött a kérdés egy idős nénitől, aki maga után húzta a sok mindent megélt szakadt bevásárlókocsiját. Szegény ő maga is igen rozoga és ápolatlan volt.

– Semmi különös nincs, csak pár szem cukorka, amit kínálok. Tetszik kérni?

– Hogyne kérnék! Ha ingyen van!? Nem tudom megmondani az idejét, hogy mikor ettem cukorkát utoljára.

– Puha, omlós. Biztosan fog ízleni a néninek! – és adott neki bőven.

Lassan esteledett, és a mai napra szánt gyümölcs ízű olvadó-és szaloncukor fogyóban volt. Többen megálltak beszélgetni, hogy honnan jött ez a furcsa ötlet, ami nem az ajándékozásról, hanem a figyelmességről szól. A melllette lévő fiatal párnak mesélte el, hogy egyszer végighallgatott egy beszélgetést két idős ember közt, akik arról panaszkodtak egymásnak, hogy még egy szem cukrot, ami pedig nem sok, annyit sem kaptak a családjuktól karácsonyra. Pedig őket az is boldoggá tette volna, hogy gondoltak rájuk. Ennek több éve már, azóta minden évben többször is kipróbálja, hogy egy szem cukor milyen hatást vált ki az emberekből. Tapasztalatból mondja, és látják ők is, hogy egy csodacukor szebbé tudja tenni a napot, ha szeretettel adják.

Szakály Irén: ...volt egy szép karácsony

Emlék

Ma nem olyan volt az ünnep,
Mint máskor,
Ma nem csüngnek díszek
Fenyőfámról.

Ma nem villog a szemem előtt
Futófény,
Ma nem volt sötét, sem szürkesség,
Csak a napfény!

Ma nem hullott hópehely virága
Mezítelen földre,
Ma nem borultak felhők az
Éjszakai fényre.

Ma nem járt az égen, sem a földön
Jégkirály,
Ma nem volt dermedt az emberi
Szívvirág.

Ma csak a nap fénye aranyozta
Szívemet,
Ma csak e fénycsend gyógyította
Lelkemet.

Ma a fényesség angyala fogta
Két kezem,
Ma a tiszta szeretet felnyitotta
Két szemem.

Ma itt maradt varázsa,
Holnap is jön velem!

Petres Katalin: Karácsonyfa

A
fény
beragyogja
örökzöld ágait,
a
díszek
végeláthatatlan
változatos, színes formái
a körülötte ámuldozók örömére
évente megújulva folyton-folyvást hirdetik
azt,
ami örökké
a legfontosabb ajándék
a kezdetektől fogva, amitől távol
marad teljesen a pénz, az irigység, kapzsiság világa:
szeretet,
szeretet,
szeretet,
szeretet.

Takács Mária: Retró karácsony

Az ablakból néztük a csodás hóesést,
csillogott mindenhol, hófehér volt a táj.
Hókoszorút fonva a fenyőfa köré
táncot járt sok hópehely, mindenhol bűbáj.

Csengettek... megjött az Angyalka végre már,
izgatottan szaladtam, vajon rám mi vár?
Jó kislány voltam? Ugye nem rosszkodtam?
Hallotta kérésem? S mit kértem, megkaptam?

Öröm volt minden perc és minden pillanat,
anyu, apu velem volt ott, a fa alatt,
meghitt percek követték a gyertyagyújtást,
fenyőillat lengte be a várakozást.

Együtt voltunk, anya, apa és én, régen,
de ez már a múlt, negyvenhét év tükrében...
apa elment... még most is nagyon hiányzik,
s ha gyertyát gyújtok, lelke lángban szikrázik.

A régmúlt karácsonyok szelleme kísért,
megöregedtem, én is nagymama vagyok,
de három unokám csillogó szemében
a múlt és az emléke mégis felragyog.

Karácsony... mi más lehet ez a csodás nap,
mint a szeretet és megbecsülés napja.
Nem számít, ki vagy, ki voltál, honnan jöttél,
nem számít... ez a szeretet ünnepnapja

Péteriné Jencski Erzsébet: Karácsonyi pillanatok

A karácsony a szeretet ünnepe. A keresztény ünnepek egyik legnagyobbika: megszületik a Kisjézus, hogy emberként éljen a Földön, aztán egy húsvétkor meghaljon, feláldozza magát megváltásunkért. Az Isten a fiát adta értünk. Hát ez a szeretet!

Az idők folyamán sokféle szokás kapcsolódik a karácsonyhoz: német eredetű a fenyőfaállítás. A mi vidékünkön ebédre mákosgubát eszünk. Van olyan vidék, ahol szalmát szórnak az asztal alá, s ezt később az állatokkal etetik meg, megvédi őket a betegségtől, ártásoktól. Mi karácsony estéjén édesapámmal állatokat vágunk ki papírból, jászolt, csillagot... A gyerekek délután, a fiatalok este járnak házról-házra, és karácsonyi dalokat énekelnek az ablak alatt. Ezt mi kántálásnak hívjuk. Este 11 körül apró lámpások csillognak, friss hó ropog a lábunk

alatt, s megindul a falu népe az éjféli misére. A szomszéd faluból az erdőn keresztül kutyaugatás hallatszik, a monda szerint egy halott vadász lelke jár vissza, aki eltiltott kedvesét keresi már legalább száz éve...

A karácsony a boszorkányok, ördögök és más rossz lelkek feltűnésének ideje is. A néphit szerint, ha az éjféli misén felálunk a 13 féle fából készített „lucaszékre”, meglátjuk, ki a boszorkány a faluban. Ha mákot szórunk az útjukba, megmenekülhetünk tőlük, mire a mákot összeszedik, már hazaértünk, és otthon nincs hatalmuk rajtunk.

Karácsony este

Ének száll az esti szélben,
ablak alatt kis csapat,
meghallgatják éneküket,
alma, dió, jó falat...
Kántálóknak csengő hangját
kürtszó, ostorpattogás,
pásztorkutyák ugatása
s kolomp hangja hatja át.
Asztal alatt alomszalma,
ebben született Kisdéd,
ünnep után állatoknak
eledelt nyújt, s védelmet.
Mákos guba, nem halászlé,
nem lakoma, ősi böjt,
hadd tisztuljon test és lélek,
gyűljön ünnepre erőd!
Összeül a család, játszik,
betlehem lesz, jászol és
birka, tehén, ló, istálló,
benne kisdéd Jézus is.
Mire kész a nagy alkotás,
harangoznak, nincs több szó,
fel-felvillan egy-egy lámpás,
s lassan, lassan hull a hó...

Zeng a harang hívó szava,
álomtalan szemekben
összegyűlik a szeretet,
s béke van a szívekben.
Angyal száll az ősi házra,
templom tornyán víg harang,
csendes éjben cseng-bong, kondul,
messze száll a bűvös hang.
Ünnepelve tiszta szívvel
hazaindul falunép,
tapossák a friss, szűz havat,
nem kell ide lucaszék...
Nincs boszorkány, nincs ördögláb,
nem kell szórni a mákot,
a rossz lelkek mind eltűntek,
látva e jó világot.
Lassan elhalkul a falu,
alszik ember és állat,
de én még a nagy böjt után
az elkészült friss kolbászból
bekapok egy szép szálát.
Kocsonyát is szabad enni,
vége, nincs már éhezés,
eljött hát megint karácsony,
szép ez az emlékezés.

Ajánlom azoknak, akiknek velem együtt örömet okoz az emlékezés az egykori békés, boldog, szeretetteli családi karácsonyokra.

Juhász Pál: A szeretet angyalkája

A szeretet angyalkája lelkünkben csilingel,
Szent Karácsony éjjelén Ő a láthatatlan jel.
Hópelyhek bársony köntösét teríti magára,
Örömkönnyektől csillog hófehér uszálya.

Kovács László (Kovycs): Fehér karácsony

Fagyott csont bordáin
az erdei bokornak
az elaszott kökény
idő marta ráncait
megfagyott csókjával
csipkedi a szél.
Madarak hallgatnak,
fázósan kucorognak.
A kis tó hátára
jéghátyát növeszt a tél.

Odvak mélyén alszik
az élet, alszik a lét,
csend szava hallatszik,
elhinti a békéjét.
Ravatalon fekszik,
lepel nélkül az erdőm,
holt levelek pőrén
nyugszanak még a lejtőn.
Valahol ünnep kél'
és átsuhan az erdőn.

Karácsony kopogtat,
Advent gyertyái égnek,
ablakokban távol
kigyulladnak a fények.
Kint a vad vackában
álmodja a meleget
– alig láthatóan –,
az erdőn egy hókristály
most végiglibegett.
Én már látom a telet...

Szöszmötölő pihék
betakarják a meztelen
erdő kihűlt testét.
Elhozzák az igazi,
meghitt téli estét.
Lépteim immár nyomot
hagynak a szűz hóban.
Hólepel óvón takar.
Hó alatt szendereg
a jövő. Karácsony van.

Szeles György: Karácsony van

Szenteste
Szent teste –
Gyerek-
Sereg
Őt leste!

Szabó Edit Irma: December csendje

Hófüggöny pelyhe lassanként ellep.
Túlcsordult idő ráncol homlokot,
fanyar aroma tölti meg lelkem,
örömöm gubbaszt, kissé megkopott.
Angyalom arcát arcodban látom.
Láthatatlanul állsz sorsom mögött,
teremtővé vált a gondolatom,
a gondviselés mellém szegődött.
Zsigereimben december csendje.
Fenyő illata, gyertyamágia,
várakozásom fohással telve:
kincsekkel hintett kék lélekszikra.

Fitori Melinda: Hozzád visznek karácsonyok

Apró dolgokban a csoda!
Szememben egy hullócsillag,
sötét ég alatt hűz fényeket,
hogy lássak még éveket,
az eljövendőt s a múltat.
Arcomon a szél hidege
enyhe pírt borzol, a poharam tele,
rubin színén kábulhat a kedv,
talán holnap minden szebb lesz.
Éber lelkem ugrik egy fokot,
s szélesre tár minden ablakot,
arra is vigyáz, huzat ne legyen,
mely könnyen lehűti a testemet.

Fehér karácsonyok,
kesztyűk, kalapok,
ajándékok, fenyőillatok,
karodból folyondárok nőnek,
kapaszkodnak korlátba és földbe,
feloldanak, oly könnyűvé tesznek,
s aztán egyszer hozzád visznek,
mosolygósra festik ki az arcom,
örzöm én, hogy soha el ne múljon.

Buday Anikó: Tercsike karácsonya

Írtam már Tercsikéről, az ük-üknagymamámról, akiről nagymamám olyan sokat mesélt. Tercsikét kilencéves korában elszegődttették a grófi kúriára, konyhai mindenesnek. Most újra róla írok egy másik történetet. Tercsike már egy éve, hogy a kúriában dolgozott, tízéves lett, Berci, a barátja, tizenkettő. A grófné megengedte, hogy Szentestére hazalátogassanak a

szüleikhez, de karácsony másnapján, huszonhatodikán visszatérnek a kúriába.

Nagyon örült a két gyermek, alig tudták kivárni Szenteste napját. A grófnétól mind a ketten kaptak egy kis csomagot, amit hazavihettek karácsonyra a családnak. Szalonna, friss kenyér, sajt, túró, gyertya volt a batyuban. Boldogan ölelték magukhoz a csomagot, és szaladtak öltözni a nagy útra, hogy időben otthon legyenek a Kisjézus születésére és az éjféli misére. Üzentek haza az egyik lovással, aki előző nap bement a faluba, hogy estére otthon lesznek. Berci hozott az istállóból jó ropogós kukoricacsuhét (szárított kukoricalevelet), amit a kabátjuk és az ing, illetve a pruszlík közé gyömöszöltek a hideg ellen. Jutott a cipőjükbe is kapca helyett. Tercsike harisnyájába szalmát tömtek, hogy ne fagyjon meg a lába. Bercinek sajnos nem volt harisnyája, a nadrágját is bőven kinőtte az egy év alatt, de Tercsikének volt egy ötlete. Két kötényébe tekerte a szalmát, és azt Berci lábára kötözte, így Berci is be volt bugyolálva, hogy meg ne fagyjon csupasz lába.

A konyhai sparhelt sütőjéből kaptak két darab jó forró hajában sült krumplit, amit a zsebükbe tettek, hogy az melegítse az úton a kezüket. Eljött az indulás ideje, Tercsike magára kötötte a jó meleg kötött kendőt, amit még a nagymamája hagyott rá, jól bekötötte vele a fejét és a derekát, alig látszott ki belőle. Így indultak útnak.

Hosszú volt az út gyalog, igyekezniük kellett, hogy sötétedés előtt leérjenek a hegy lábához, onnan már könnyen hazataláltak. A falu a hegy mögött, a hegy lábánál terült el. Már jó másfél órája mentek, mikor eleredt a hó. Nem csendesesen, szépen hullott, hanem sűrű, jeges hózápor tört rájuk. Szedték a lábukat, de alig haladtak a nagy havazásban. Csúszva, bukácsolva, azért lassan felértek a hegy lapos tetejére. Mivel a hótól nem lehetett látni az utat, össze-vissza botorkáltak a köves, kitört faágakkal telehullott erdőben, amit a hó teljesen eltakart, így nem látták, hova lépnek. Tercsike lábát fel is horzsolta egy kiálló éles faág. Nem szólt Bercinek, nehogy megijedjen, lassítsa a menetet. Minél előbb haza akart érni, leülni a sparhelt

mellé, egy bögre jó forró teát inni, amit az anyukája készít neki. Egyre sötétebb lett, de azért a fennsíkon még látszott a fenyőerdő sziluettje, ami segítette őket a tájékozódásban.

– Nem tudunk tovább menni, keresnünk kell egy biztonságos helyet, ahol meghúzhatjuk magunkat – szólta Berci. Mivel Tercsikének a lába egyre jobban fájt, nem ellenkezett, bár a szíve majd megszakadt, hogy nem jutnak haza a Kiszjézus születésére. Tudták, ha nem találnak menedéket, az úton fognak megfagyni. Egyre jobban sötétedett, igyekezniük kellett. Berci emlékezett, hogy a fenyvestől, ha a falu felől jöttek, jobbra van a kőbánya. Tehát most balra kell menniük, hogy megtalálják. Ismerte a kőbányát, járt ott régen az édesapjával, mikor az elszegődött kőfejtőnek, mert nem volt más munka a környéken. A falubeliek innen hordták az építkezéshez a köveket, sőt még a városba is vitték az építkezésekhez. Keserves, nehéz munka volt, de kellett a pénz a megélhetéshez. Emlékezett rá, hogy a bányában kivájt apró beszögellések vannak, amit a kőfejtők vájtak ki, mikor fejtették a nagy terméskódarabokat. Már teljesen sötét volt, ám Berci bízott a tájékozódó képességében, így nehezen, rátaláltak a bányára. Meredeken kellett lemenni, de ők egyszerűen lecsúsztak az aljára.

Öblös, kádszerű vájat volt, itt-ott kiszögellésekkel. Egy ilyen kiszögellés alá bújtak be, itt nem érte őket a hó és a szél sem. Lepakolták a batyukat, amire ráültek, hogy ne a hideg kövön üljenek. Tercsike már nagyon fáradt volt, a lába égett, mintha tűzzel égetnék. Még mindig nem szólt Bercinek semmit a lábáról. Egyébként is, csak pihenni akart egy kicsit, nagyon fáradt volt. Megették a kihűlt krumplit a zsebükből, Tercsike kibontotta a nagy kendőt, mutatta Bercinek, bújjon alá ő is, így jobban tudják melegíteni egymást.

– Nem tudunk tovább menni – szólta Berci. – Meg kell várni a hajnalt, amikor már világosodni fog egy kicsit, mert a sötétben eltévedhetünk, és akkor megfagyunk ebben a kutya hidegben.

– Nem is tudnék menni egy lépést sem – válaszolta Tercsike. Lassan telt az idő, az eget sűrű hófelhők takarták, a hold és a csillagok nem tudtak kibújni alóluk.

– Szerinted megjött már a Jézuska? – kérdezte Tercsike.
– Á, még nem, még nincs éjfél, az még odébb van – válaszolt Berci.

– Imádkozzunk – kérte Tercsike.

– Rendben – volt a válasz.

Összekulcsolták apró hideg kezüket, és minden karácsonyi imát elmondtak, ami eszükbe jutott. Fáztak, éhesek voltak, de a batyuból nem akartak kivenni semmit, haza akarták vinni, hogy örömet szerezzenek a testvéreiknek, szüleiknek. Ima után Tercsike halkan, vékony kis hangján énekelni kezdte a „Mennyből az angyal” című karácsonyi éneket, majd egymás után még egy-két éneket, ami eszébe jutott. Berci belebeledörmögött, nem volt jó hangja, így csak dűnnyögve énekelte. Kis idő után Tercsike elhallgatott, elnyomta az álom a kimerültségtől. Berci hiába rázta, hogy ne aludjon el, megfagy, ha elalszik, de már ő is nagyokat pislogott, végül őt is elnyomta az álom.

Éjfél körül kitisztult az ég, ezüstösen ragyogott a hold, a csillagok is előbújtak, tündökölve ragyogták be a tájat. Ebből a két alvó gyermek semmit sem látott, álmuk hazarepítette őket a meleg szobába, az anyjuk simogató kezébe, ölelő karjába. Tercsike hirtelen felriadt, valami megmozdult a bánya lejáránál. Egy csodálatos szürkésfehér farkas nézett le rájuk föntől. Tercsike ébresztgette Bercit, de megszólalni nem mert, csak rázta a vállát, hogy ébredjen fel. Érdekes módon nem félt, de szeretne volna, ha Berci is látja az állatot. Mesébe illő volt, ahogy a hold megvilágította gyönyörű testét, olyan volt, mint ha glória vette volna körül. Misztikus, különös látványt nyújtott. Állt egy darabig, rezzenéstelenül nézte a tájat, majd lassan elindult a gyerekek felé.

Tercsike kitágult szemmel nézte, nem mert megmozdulni, várta, mi fog történni. Már Bercit sem rázta, hogy ébredjen fel, ámulva nézte a jelenést. A farkas, mikor odaért, ahol a gyermekek feküdtek, megszagolta őket, Tercsike még levegőt sem mert venni, de az állat nem bántotta. Szép lassú mozdulattal, óvatosan, hogy agyon ne nyomja őket, szorosan melljük fe-

küdt, és betakarta testével a két gyermeket. Lassan a jó meleg-től Tercsike ismét elaludt. Újra otthon volt, és édesapja hangját hallotta, amint őt szólongatja.

Berci hangja ébresztette, aki azt kiabálta: „Itt vagyunk, hahó, itt vagyunk a kőfejtőben!” Boldogan ismerték fel Berci apukájának a hangját. Reggel volt, világos, szép tiszta reggel, szikrázva ragyogott a nap, ezüstösen csillogott a gyönyörű hótakáró. Kisiettek a mélyedésből, hogy meglássák őket. Berci és Tercsike apukája ereszkedett le a segítségükre. Boldog ölelkezés után elindultak hazafelé. Kaptak száraz takarót, Tercsikét az apukája örömmel vette a hátára, Berci férfias léptekkel ment apja mellett. Mikor a gyerekek nem értek haza estére, a szülők úgy gondolták, hogy nem indultak el a havazás miatt, de az éjféli misén összetalálkoztak a birtokon dolgozó emberekkel, akikről megtudták, hogy a gyermekek még a havazás előtt elindultak a hegyen át hazafelé. Nagyon megijedtek a szülők, és szaladtak Berci szüleihez, hogy induljanak azonnal a keresésükre. Két szomszéd is a segítségükre sietett, így talál-tak rájuk.

– Nem fáztatok nagyon? – kérdezte Berci apukája.

– Nem – válaszolt Tercsike. – Azután nem, hogy a farkas odabújt mellénk, és betakart minket a testével, úgy melegített. Jó meleg volt alatta. Bercit hiába ráztam, a jó melegben mélyen aludt, így ő nem is látta a szép fehérszürke farkast. Sajnos mire felébredtem, már nem volt ott.

– Majd feljövünk a hegyre, ha jobb idő lesz, és megkeressük, ugye, édesapám, hogy megköszönjem neki a jó meleget?

A két apa egymásra nézett, majd Tercsike apukája elmesélte, hogy egyszer régen a magasabb hegyekből lejött erre egy szép fehérszürke farkas. Már nem volt fiatal, beteg is lehetett, Berci apukája egyik reggel holtan találta egy galagonyabokor alatt, itt a hegyen. Nagyon megsajnálta, és tisztességgel eltemette, nem messze a kőfejtőtől. Azóta nem járt erre farkas.

– De én láttam, lejött hozzánk, és minket melegített. Egyáltalán nem féltem tőle, olyan békés volt! – dicsekedett hősiessé-gével Tercsike. „Álmodhatta ez a gyermek” – gondolták a fel-

nőttek, és ráhagyták, hadd gondolja Tercsike, hogy igaz, amit látott, hisz karácsony szenteste minden megtörténhet. Otthon az anyák kezüket tördelve álltak a kapuban a gyerekeket várva. Nagy volt az öröm, mikor meglátták az épségben előkerült gyermekeket.

Terikét az édesanyja gyorsan bevitte a meleg konyhába, és a sparhelt mellett kibontotta a nagy kendőből.

– Te, Tercsike, mi ez a sok szürke szőr a kendőn, tán kutyával aludtál? – kérdezte az édesanyja.

– Nem, egy fehérszürke farkassal – mondta boldogan Tercsike, hogy neki volt igaza, és nem álom volt, amit látott.

Takács Mária: Karácsonyi haiku

Ragyogó fények,
Pompásan átölelnek,
Érzem, szeretnek.

Esti kábulat,
Ünnepi a hangulat,
Édes ámulat.

Gyere, ülj ide,
Bánat tűnik semmibe,
Szeretet hite.

Itt a karácsony,
Gesztenye sül parázson,
Meghitt vágyakon.

Karácsony fénye,
Az új élet reménye,
Álmok regénye.

Itt a karácsony,
Sütöm már a kalácsom.
Neked ajánlom.

Horváth-Tóth Éva: Csillagok

Mint álmos macska a sutban
nyújtóz és domborul
az égbolt hamuja, s puha talpán
settenkedik a sok árnyék
megbújva a csupasz bokrok alján.

A csend álmokat szusszan
a háztetők felett,
köhint a kémény és a füst
az égre ered,
piszkosfehér ruhájába szél kap,
zajdul tőle és a sovány
holdat mogorván betakarja.
Vizek tükrében tetszelegnek
és aranyukkal mállón
tenyerembe hullnak a csillagok.

Hallani, ahogy zúzmara
tűskéi közt jajongnak
a nyarat vérző rózsák,
az ablakra fagyott pára
recsegve szirmot bont
és gyökeret ereszt
a nyirkos fakeret hézagába,
dalol a huzat valami szépet
– nem tudom –, tán a télről,
vagy csak emleget téged.

Míg dideregve csordul
a szoba feketéje a falakon,
átölel a paplan és két karod,
szisszen a parázs a kályha
ajtájában, suhog a dunnában

a sok izgatott hely,
odakint a húsos felhők
a háztetőkre ülnek.
Én meg csak nézlek. Érzem,
hogyan szívemre hullott a csillag.

Kamarás Klára: Hajléktalan a karácsonyi misén

Ide csak melegedni jöttem,
kinn hull a hó, s az éj hideg.
Ruhám kopott, hát tőlem itt is
elhúzódnak az emberek.

Az imákból már rég kikoptam,
a hangom is olyan rekedt...
Itt ének száll feléd, s imádság,
velük szárnyalni nem merek.

Régi imáim elfeledtem,
pedig nagyanyám oktatott...
de itt a tömjénfüstös éjben
valami fájón felragyog....

Amíg volt munkám, mindenem volt...
Könnyelmű voltam? Volt hitel!
Hogy egyszer megfordul a kocka,
az ember későn fogja fel.

Megcsalt az élet, hát csak ittam.
Az asszonyom is elhagyott...
A gyermekem, ki tudja, hol van?
Talán még él, talán halott.

Én nem kérek már semmi kincset.
Kaptam, s elszórtam eleget,
csak hadd maradjak itt a fényben,
s jusson nekem is szeretet!

Kutasi Horváth Katalin: Fenyőmenedék

Zimankóban ködös álom, hívogató út szalad. Tán még ki is tér előlem, ha mégis lassabban halad. Tölgyek néznek rám kuszáltan, hogy lehet, hogy meg se álltam. De hát nem engedte vágyam! Girbegurba ösvény mentén hótól roskadnak az ágak. Riadozva hajbókolnak, méregetve ingadoznak: megmutassák-e titkukat. Jó szívekre rá is bíznák, bőkezűen osztogatnák, épp úgy, mint az alamizsnát. De itt-ott micsoda arrogancia! Nincs itt semmire semmiféle garancia!

Nem sejthetem, hova tartok, hiába megyek a jelen, újra egy helyben toporgok, de megindít egy jobb sejtelem. Boltozatok alatt járok, gallyakból épült kupolám. Dértől szőrös minden levél, pettyezetett, kontúroelt. Elérek egy kis tisztáshoz. Különleges varázs burkol, rabul ejt a gyantamámor. Fenyők védelmezik büszkén tobozaik növendékét. Tüskés szavuk, féltő jajuk. Magasra nőtt, sudár lányok: szoknyácskájuk jó kövér, minden irányban bókolnak, csókra nyújtják karjaikat. Viszonoznám köszöntésük illendően, úriasan, ám akárhogy próbálkozom, nem érem fel kacsóikat. Táncra invitál tartásuk: elegáns és mégis kajla, óriássá nőnek tüstént, ha ez lehetséges volna.

A leányok nyaka mögül nyaklánc helyett madár villan, mint-ha illetlent csipogna, felkacsint a fenyőcsúcsra, szégyenlősen megborzong hát, megvonaglik, széllal kacag...

Mit üzen a kacér lányhad?

– Megnézhetsz, de maradj távol, nem eszel te szaloncukrot soha az én ágacskámról! Karácsonyfát vegyél máshol! Másért növesztett az erdő! Nem akarok díszes éket, szépen fénylő nehezéket, itt kerestem menedéket... Ragaszkodom gyökeremhez, szél hasítson, ne a balta! Hótól roskadjon az ágam, ne a gógós díszek húzzák! Nem akarok ricsajt, lármát, gyertyafényt vagy perzselődést, ne hagyjon el túlevelem idő előtt fűtött zugban... Jön majd rám még meleg napfény, hogyha itt lesz az ideje, elvagyok én addig, ne félj, tőlem áldozatot ne kérj!

Egyszerre zúgták mindezt a gyönyörű fácskák a széllal, s akárhányszor közbe akartam volna szólni a legnagyobb hév-

vel, hogy megnyugtassam őket, a szépségüket, életüket féltő nőket... Betapasztotta a szám a jeges szél, aztán váratlanul helyettem beszél:

– Nem azért jöttem, amitől tartotok, sose lennék én gyilkos hóhérotok, itt vagytok szépek, maradjatok nagyon sokáig épek! Menedéket keresve jutottam én ide, a véletlen megérzés vezérelte szívem! Szaladtam egy hívogató ösvényen, nem változtat ez már semmiféle tényen, itt vagyok, mert ide kellett érnem, hisz nem sikerült a bőrömben megférnem...

Megkönnyebbülten sóhajtottak a fák, s mutattak egy rejtekhelyet, megsajnálta tán. Ám szétfoszlott a köd, álom volt csupán! Ezt a fenyőmenedéket keresem egyre, de lehet, hogy csak egy toboz vág kupán?

Takács Mária: Angyali szeretet – télen

Zúzmara s köd terpeszkedik
a hideg, téli ugaron,
csak a fenyő nem fázik már,
védi a csend és nyugalom.

Sötét erdő mélyén hallgat
és álmodik az elmúlt nyár.
Számára ünnep a zord tél,
hisz pihenhet a napsugár.

Létrán jön le hozzánk angyal,
szárnyát törte a gonoszság,
de áldott léptei mentén
menekül a búskomorság.

Szeretetét sugározza,
Békét hint, élj vele, ember,
Egy esélyed van, nézz körül,
Félt s óv Tél Apó s December.

Petres Katalin: Csak a drága, szent pár... (2014)

Csörgő mobilra riadtan ébredünk,
Sietve folyton időre rohanunk.
Alkalmanként mégis megtorpanva:
Kit is kellene meglátogatnunk?

Aztán végül csak SMS-t írunk.

Délután még e-mailezünk,
Rákattintunk több oldalra.
Álmunkban téli napsütésben
Gyermeki örömmel együtt játszunk
A valódi, nem virtuális térben.

Szomját az igazi létnek
Zengje karácsonyi ének!
Egyre inkább arra kérlek,
Ne csak csillogó fények,
Tobzódó ünnepi étkek,

Pillanatnyi tétova remények...
Áldott, szent pár példáján
Rád találjunk: Örök Áldás!

Kapa Veronika: Hóesés

Halk pendüléssel
kóbor fényekhez
simuló
hópelyhek válnak le
az égről.
A csend
mint szürke füst
lebeg
a házak felett.

Nádasi Katalin: Karácsonyi csönd

Legkedvesebb gyerekkori csendem a karácsony délután „Jézuska előtti” csendje. Ez nem is csend, ez csönd, az Ö-nek ezzel az ünnepélyes, tágas gömbölyűségével.

Igen kicsi lakásban laktunk, ezért a program mindig egyforma volt: mialatt anyukám a csöpp lakásba illő pici karácsonyfát földísztette, és elhelyezte alatta az ajándékokat, apukám azalatt sétálni vitt. Azt hiszem, gyerekkorban kivétel nélkül minden karácsony fehér. Apukám, aki jókedvű volt, csillogó szemű és erős, kézen fogott, és elindultunk a környező utcákon lesni, hátha meglátjuk az érkező Jézuskát.

Gyorsan esteledett, a harapós hidegben jó volt apám meleg tenyerébe bújtatni a kezem, s lassan lépegettünk a méteres hófalak között. Az én emlékeimben a főváros ház mesterei karácsonykor mindig szépen eltakarították, s az út mentén, még nálam is magasabb kupacokba hányták a havat. Ilyenkor a járda, még ha jégtől csillogó is, de tiszta volt, mintha a várakozástól megfényesedett volna. Bár az emlékeimben havasak az utcák, olyanra nem emlékszem, hogy szakadt volna a hó. Csak arra, hogy az utcák fehérek és tiszták, és hogy nagytakarítás lehetett az égből is, mert a sötétkék bársonyon úgy tündökölték a csillagok, hogy tudni lehetett: azon a rendkívüli estén valamennyiükbe új lélek költözött.

Eleinte élénken beszélgettünk, egyre vártam, hogy meglátom Jézuskát. Tudtam, hogy szereti a gyerekeket, repülni tud, és úgy képzeltem, hogy fehér gyolcsingben, fekete posztó ruhája fölött kis báránybőr ködmönben, kezében karácsonyfával és ajándékokkal suhan a környéken mindenfelé. Úgy tudtam, hogy jó és igazságos, de nagyon szigorú, és kicsit szorongtam is, mert bár igyekeztem, hogy szófogadó legyek, ki tudja, nem követtem-e el olyasmit, ami miatt egyszer majd mégsem jön el hozzám...

Jézuskát ugyan soha nem sikerült meglátnunk, s ahogy esti ruhába öltözött a délután, apámmal is egyre fogyott közöttünk a szó, a csönd mégis egyre szebb lett. A házak némelyikében

föltűnt egy-egy ablak, amelyről látható volt, hogy oda a Jézuska már megérkezett! Odabent gyertyák fénye vonta melegségbe a szobát, szaloncukrok papírja és arany dió csillant, s mint ha még az utca is fenyőillattal telt volna meg. Minden újabb karácsonyos ablak olyan volt, mintha egy-egy kis csillag hullott volna a szívemre, egyre nagyobbra nőtt tőle a varázslat, egyre inkább hatalmába kerített a várakozással, jó titkokkal teli Csönd.

Egészen elnémultunk már, mire hazaérve befordultunk a kapun. Szótlanul vettük a lépcsőfordulókat a második emeletig, még a csengetés, az ajtónyitás, a lakásban a rántott hús aranyszínűben terjengő illata sem tudott kizökkenteni ebből az ünnepi Csöndből. Levettük a kabátot és a cipőt, éppen mire elkészültünk, csengettyű szólalt meg, s az ajtó katedrálüvegén át láttam Jézuska előrehajló alakját, amint sorra gyűjtogatja a viaszgyertyák sárgafényű lángjait. Anyám jött elénk a szobából, örömmel mutatva, hogy mégis, mégis itt járt...

Csillagszórók gyémántjai szállkostak szerteszét, örömköbön opál könnyeket hullattak a gyertyák, s a lecsordult csöppek selymes jégcsapokká tömörültek az ágvégi tűleveleken. Soha, sehol gyertyának oly szép meleg fénye, oly lágy viasza nem volt, s eleven fenyőlélegzet illatával telt meg a kis szoba. Álltam a szüleim ölelésében középén, szememben kigyúltak a szépséges karácsonyfa gyertyáinak testvérei, s a szívemben teljes volt a boldogságos, karácsonyi Csönd.

Petres Katalin: Jelképek

Karácsony, kalács,
Betlehem az asztalon
szeretet-varázs

Szeretni jöttem...
– hirdette Isten fia
a kereszten is.

Kutasi Horváth Katalin: Gyantavarázs

A
fenyő
álmait
hó dédelgeti,
ringatja az erdő,
dajkálja
a szél, finom
rezdülések járvák át
a testét, végigéli múltját,
lesi jelenét, misztikus árnyékok
simogatják
egyre, s hajladozik
napsütötte bércek kebelén,
eljátszanak tobozai darával és
dérrel, zúzmarát is megtúr jeges ágain.
Kihúzza
a törzsét,
egyenes
dereka,
fellegig
nyújtózik,
takarja a
tél, őrizzük
emlékét,
nem kell őt
kivágni,
gyantájától
felfénylik már
titkok mosolya.

Szabó Eszter Helka: Részeg karácsony

Panni már egy hete feküdt a földön azon az eldeformálódott kórházi matracon. A lánya, Zsófi hasmenése kezdett mérsék-

lődni. Egyikük sem volt COVID-os, de a vírusfertőzés miatt állandóan folyt az infúzió a csöpp testbe. Miután Panni vállalta, hogy leveszi a terhet az agyonhajszolt nővérek válláról, el látja a lányát, azaz rendszeresen tisztába teszi, eteti, itatja, vezeti a hőmérő- és vérnyomásmérlőt, rajzolja a lázgörbét, cserébe napi háromszor kórházi kosztot kap. Az üres teát és az íztelen ételeket már megszokta, de a hetedik napon pokoli hátfájásra ébredt. Lesz, ami lesz, gondolta, ő bizony felkeresi az osztályvezető főorvost. Kiderült, hogy az is nő.

– Anyuka, ez nem garniszálló! Örüljön, hogy egyáltalán ott lehet a gyereke mellett! Van magának fogalma arról, milyen sok kórház van, amelyik még ennyit sem nyújt? – fakadt ki dühösen. Ő pedig hiába könyörgött, hogy legalább a hátát vagy a tüdejét vizsgálja meg valaki, nem és nem! Másnap maga a főorvosnő hívatta. Rosszat sejtett.

– Anyuka, ha a lányának két napon belül nem múlik el a hasmenése, kénytelenek leszünk eret tágitani. Az egy kisebb műtét. Az a helyzet, hogy nem bírja már a vénája a kanült. Az infúziót viszont mindaddig adnunk kell, amíg rendbe nem jön a széklete.

Panni úgy botorkált vissza a kórterembe, mint egy holdkóros. Zsófi nyugodtan feküdt a kiságyban. Mintha még mosolygott is volna. Másfél éves volt akkor. Láta, hogy valamit mereven néz a lánya. Ő is abba az irányba fordította a fejét. Egy nagy, felfűjt „Hello, Kitty” feliratú léggömböt kötöztek a szemközti ágyra. Őlben hozta be a nővér a babát. Panni kb. annyi időseknek saccolta, mint a saját lányát, de később kiderült, hogy már 3 éves. A farkastorokkal született kislány egyfolytában sírt és az ágy rácsait rázta. Panninál is idősebb édesanyja egy regénnyel a kezében érkezett. Bemutatkozott, majd leült a fehér műanyag székre, s felcsapta a könyvet.

– Ez legalább eltereli egy kis időre a figyelmemet a bajról. Beleörülnék különben. Kivizsgáláson van itt – mutatkozott be röviden, bemutatta a kislányát, majd a könyvbe merült. Panni arra gondolt, milyen sok könyve van otthon, mégsem hozott. A lányának úgylis fejből mesél. A nagy sietségben el is felejtett

könyvet pakolni magának. December huszadika van, közeledik az ünnep. Karácsonykor mindig valami „lélekemelően szépet” szeret olvasni, bár volt már olyan karácsonya is, amikor kizárólag szigorlatra vagy vizsgákra készült. 1991 karácsonján kivételesen Révy Eszter: A sátánfiúk című interjúkkal kiegészített esettanulmányát olvasta, friss könyv volt. Édesanyja rosszállóan csóválta a fejét, hogy „nem éppen karácsonyi olvasmány”, de a 2000. évi világvégére tervezett „nagyszabású fellépésükből” szerencsére nem lett semmi. A szerző felvázolta e fiatalok kétségbeejtő családi és társadalmi hátterét is. Volt ilyen kivétel, de a karácsony Panni számára a szeretetről és a családról szólt. Valójában A sátánfiúk című könyv az említettek hiányáról szólt. Apropos, család! Ezt a karácsonyt a kórházban töltik? Kettesben? Márknak, a férjének, az apának csak a látogató szerepe jut? Lánya sírása és a pelenkában levő újabb „termés” húzta vissza a jelenbe.

Másnap már sokkal kevesebb széklete volt a kislányának. Zsófi esti széklete végre teljesen szilárd volt. Harmadnap már teljesen egészségesnek látszott. Délelőtt 11 órakor volt a nagyvizit. Bejött a főorvosnő is a már-már zsúfoltnak érzett kórterembe.

– Anyuka, a vírusfertőzés gyakorlatilag elmúlt. A kislányt szeretnénk még néhány napig szemmel tartani. Karácsony után biztosan hazamehet. Köszönöm az Ön sok segítségét a nővérkének nevében is. Ön már ma délután hazamehet, mert a kislánynak már nem adjuk tovább az infúziót, teljesen felesleges. Elég a látogatási időben jönni. Ha még mindig fáj a háta, jobb, ha azonnal felkeresi a Városi Tüdőgondozót, és csináltat egy röntgent. Jó pihenést, szusszanjon egy kicsit! – kívánta egy apró mosollyal. Panni még mesélt egy kicsit Zsófinak. Még mindig érezte a hátát. A lánya végre újra „a régi” volt!

Fenyőt csak az utolsó napon, 24-én szoktak venni. Márk szegint akkor a legolcsóbb, ráadásul a lányuk még mindig kórházban van. Most már együtt látogatták. Márk is úgy érezte, hogy akár otthon is karácsonyozhatnának. Nagy a felelősség, de talán a kislánynak is jobb lesz, ha otthon lehet. Panni anyósa, Pi-

roska néni ellenezte, hogy hazahozzák a babát. Márk be volt osztva a 2-es trolira sofőrnek 24-én is. A kórházban ugyanakkor kiírták, hogy a betegek eltávozása december 25-26-án nem lehetséges. Hosszas vita után mégis úgy döntöttek, hogy Zsófi itthon tölti a karácsonyt. Ez lenne a legelső karácsonya, amikor már nem csecsemő. Miért hagynák ki? Hiába győzködték őket Piroska, hogy a kórházban is méltóképpen megünneplik, még zenebohócot is hoznak, amit a fia és a menyé úgysem tudnának nyújtani, de ennél is sokkal fontosabb a gyermek biztonsága a kórházban.

– Mi lesz, ha mégis hazahozzátok karácsonyra, aztán itthon rosszabbul lesz a drága? Vihetitek vissza rohammentővel! Akkor lesz még csak igazán nehéz majd meggyógyítani!

– Nem kell a legrosszabbakra gondolni, anyám. Betartjuk, amit az orvosok mondanak – nyugtatgatta Márk.

A kislány hazahozatalára Panni vállalkozott, mert közel laktak ahhoz a kórházhoz. Megkereste a főorvosnőt.

– Kérem, főorvosnő asszony, szíveskedjen megmondani, mi baja most a lányomnak? Miért kell a karácsonyt a kórházban töltenie? Milyen baj történhet, ha mégsem tölti ott?

– Nézze, anyuka, szeretjük volna még egy kicsit rajta tartani a szemünket. Valójában egészséges a gyermek, de az óvatosság sohasem árt. Otthon esetleg érheti baleset. Ilyenkor, karácsonykor sok szülő tömi a gyermeket, amitől gyomorrontást kaphat. Veszélyes időszak a karácsony!

– Köszönöm a szíves tájékoztatást, főorvos asszony. Akkor hazavihetem a gyermeket?

– Természetesen igen, de csak a saját felelősségére. Erről írásban kell nyilatkoznia. Amíg a zárójelentés elkészül, lassan beesteledik.

Már valóban sötétedni kezdett, mire útnak indulhattak. Útba esett volna a fenyőárus, de mire odaértek, már nem volt ott senki. Panni utálta a műfenyőt. Úgy tervezte, hogy hazaviszi Zsófit, aztán vesz egy kis műfenyőt a legközelebbi multinál. Ott garantáltan lesz. Még végig sem gondolta ezt a fenyőügyet, amikor egy részeg férfi tántorgott ki a gyerekkocsi elé a

mellettük levő kiskocsmából. Akáááacos úúút... hangzott nyúlósan és Panni fülének hamisan a nóta. A férfi egy gondosan összekötözött, formás kis fenyőfát himbált a kezében. Panni kissé irigykedve nézte a fát, de mindjárt el is szégyellte magát érte. Legalább ilyenkor nem szabadna irigyelni a másét. A férfi hirtelen megállt előttük. Kapatosan így szólt:

– Fi... fiatalasszony... akarom mondani, kisasszony, ezt a fát... nem akarom cipelni... magácskának adnám, ha meg nem haragszik. Hát elfogadja?

– Igazán kedves Öntől, Uram, ha nekünk adja. Még nincs karácsonyfánk. Mennyivel tartozunk?

– Hát akkor a maguké... vigyék csak... nekem ugyan nem kell ez a nyavalyás fa! Ingyen adom – mondta a férfi. Átnyújtotta a fát.

Panni valami nagy-nagy melegséget érzett a szíve körül. Úgy fogta a fát, mintha még mindig nem hinné, hogy az övék. Zsófi vidáman mondogatta, hogy „fenyő, fenyő”. Panni magyarázta, hogy ebből lesz a karácsonyfa. Ez a legelső karácsonyuk nagyon szép lesz!

Kapa Veronika: Rendhagyó ima

Ha igaz, ma van
karácsony.

Nem hullott a hó,
nincs hófehér álmom,
varjak ülnek
a száraz ágon.

Csillogó fehérség
nem takarta el
a világ mocskát,
mely mint a mákony
fedi el
a lélek nyomorúságát.
Édes Jézusom,

tudd meg végre hát:
Kegyetlen sorsot
mért rád Isten Apád...
Az ember mégsem
hálálta meg, hogy
magad adtad érte!
Tán újra megölné,
ha jó pénzt kap cserébe.
Eladó itt minden,
haza, becsület, gyermek.
Hogy te létezel,
már abban sem hisznek.

Mégis, mégis
el kellene jönnöd újra!
Gyere, nagyon kérlek!
Tanítsd meg szeretni
az emberiséget!
Tüntess el minden
gonoszt a világból,
töröld ki a rosszat
az ember
szívéből, agyából!
Tisztítsd meg a földet
nyomorúságától!
Maradj is itt, ne hagyd
újra magára az embert,
mert hogyha itt lennél,
nem fog újra fegyvert.
Szereti gyermekét,
vigyázza a Földet.
ÉDES JÓ JÉZUSOM,
SZERESS NAGYON MINKET!

Czégény Nagy Erzsébet: ébredés

a reggel már rég becsorgott
a redőny résein,
kábultan táncolnak
éj-gyűrt takarómon,
sarokba szorul az éjszaka,
lehunyt szemhéjamon
keresztre feszülő álmok,
s amint fénybe borul a szobám
kivirágzik a lelkem

Jószay Magdolna: Ünnepi kalács

Rád emlékezem, drága süteményillat...
Ahogy az ünnep születik, kalácsunk
úgy sült pirosra a tűzhely sütőjében,
hogy nagyanyánk őrizte nálunk,
az ő feladata volt, mit anyánk begyűrt,
rendben kisütni, miközben ők apánkkal
fogadták a Jézuskát, s közben mi
nagyanyánk mellett kint izgultunk.
Ehettünk, játszhattunk volna, de
az a régi gyerekkor, az est hangulata
gyomorszorító érzés volt
mindnyájunk számára...
A várakozás nem óráknak, napoknak tűnt,
s közben csak a kalácsok illata
terjengett kis házunkban, a béke,
a biztonság, védelmezett gyermekség
titkos hangulata... néha oda,
abba a gondtalan korba vágyom vissza.
Nagyanyám, a te jóságos barna szemedbe
merülve, ahogy a kalácsokat teszed rendbe...
Látlak magam előtt, s ünnep az is,
hogy te visszajársz emlékeimbe.

Szeles György: Karácsonyi Üdvözlég

Amikor beköszönt a hosszú éj faggyal,
Megjelenik postaládámban egy Angyal!
Minden jóval biztat engem,
Megemeli fáradt lelkem,
Köszönet illeti, hogy velem is agyal!

Sárvári Mariann: Marie karácsonya

Marie habkönnyű teremtés volt. Ez mozdulataiban és az arcán örökké ott bujkáló mosolyában öltött kifejezést. Nem tudni, hogy bájoságából mennyit köszönhetett a természetének. Vidáman elbűvölő volt kibontakozó ifjúságában. Szerette kívülről szemlélni a körülötte zajló világot.

Gyakran rapszodikusán unt mindent, ugyanakkor a következő pillanatban már elepedett a kíváncsiságtól. Természetesen az emberek megnézték őt, azonban Marie ezeket nem vette komolyan. Ő is szemügyre vette a számára érdekesnek tűnőt a másik nemből. Néha szeretett volna feloldódni az emberek forgatagában. Valójában éjszaka érezte jól magát, sohasem félt se a sötétstől, se az egyedüllétstől. Mindkettőt megszokta már. Ilyenkor elemezgette az aznap látott embereket, bár élményeit nem osztotta meg senkivel. A napközben rábámuló tekintetekre legszívesebben grimaszokat vágott volna, de Marie jól nevelt volt, így minden esetben kitűnően türtöztette magát.

Néha virágot kapott csodálótól. Oly furcsának találta őket, mikor se szó, se beszéd eltávoztak. Mintha szégyellnivalójuk lett volna. Marie-t ez nem zavarta, a virágok láttán mindig melegség öntötte el. Mások szemében hálátlannak tűnhetett, hiszen sohasem köszönte meg. Pedig nagyon szerette, ha az éjszaka sötétsége virágillattal volt tele, ez mindig izgalommal töltötte el.

Marie világeletében csendes volt. Önérzetének nemigen adott hangot, mert véleménye szerint az önérzet fitogtatása

csak félreértéseket szülhet. Egyszer arra ébredt, hogy díszítik az egész házat. Hamarosan megtudta, hogy karácsonyeste van. Egészen lázba jött. Nehezen teltek az órák, de lassacskán elkészültek mindennel. Egy csengettyű hangjára a terem tele lett elegáns urakkal és hölgyekkel. Ahogy Marie ott állt a feldíszített karácsonyfával szemközt, érezte, hogy valaki hosszasan nézi. Hozzászókkott már, hiszen szépsége vitathatatlan volt, most mégis zavarba jött. Forogni kezdett vele a világ, táncra perdült volna örömeiben, mert először érezte életében, hogy ez a férfi másképp nézi őt, mint idáig bárki más. Szemérmessége visszatartotta őt a nyílt érzelemnyilvánítástól. Az ifjú igyekezett a közelébe férkőzni, aztán hirtelen eltűnt, s addig elő sem került, amíg az összes vendég és rokon el nem indult búcsúzkodni.

Marie már alig várta, hogy végre szemtől szembe álljanak egymással. Még sohasem érezte, hogy ember ennyire felkeltette volna az érdeklődését. A kellemes érzés elhatalmasodott rajta, miközben arra lett figyelmes, hogy az ismeretlen ifjú megérinti a kezét. Meglepődött, de nem tiltakozott. Ekkor döbbszent rá, hogy mennyire szeretne szeretni. Kitérni eddigi szűk világából. Sajnálta, hogy túl gyenge mindehhez, soha nem is volt benne semmi tettekretevétség. Marie majd elégett a vágytól, csodált márványszépségét adta volna, ha leléphet a talapzatról.

Gáspár Klára: Kilók ünnepe

A töltött káposzta fricskát mutat nekem,
tudja, hogy őt soha le nem győzhetem.
Orrom alá settenkedik a diós kiflik illata,
ez egyszerűen merénylet: édes vanília.
A poharak kilélegzik a mámorító számócát,
koccintással ünnepelik akaratom bukását.
Bezzeg kilóimnak semmi oka panasza,
hiszen jól szaporodnak, élvezettel, kacagva.

Juhász Pál: Békés csendemben

Az Alkonymanók sötét lepkék,
A csillagokon csillog a „festék”.
A szeretet felölti fénysubáját,
Messziről hallani sóhajtását.
A Földön tanyát vert a fájdalom,
Ostorozza bőrünk a rágalom.
A szeretet angyala elindul,
Szemedben száz csillag gyúl.
A legszebbet én küldöm el Neked,
Világítsa meg szeretetem a lelked!
Ragyogása örök legyen szemedben,
Legyél sóhaj békés csendemben!

Takács Mária: Télapóra várva

Valaki kopog... vajon ki lehet?
Hóesésben hozzánk vajh' ki jöhet?
Ki az, aki ilyenkor kopogtat,
s gyermekszíveket úgy megdobogtat?

Kukucskálj ki, Zsuzska, az ajtódon,
de orrod ne dugd ki a kulcslyukon,
nehogy Jégapó majd megréfáljon,
s orrodra jégcsapot varázsoljon!

Kukucskálj ki inkább ablakodon,
ne félj, pukli nem nő homlokodon,
mert aki odakinn settenkedik,
hozzád csak ajándékkal érkezik.

Piros puttonya majdnem szétreped,
izgatottan várja, hogy beengedd,
lethesse végre a csomagját,
s sütivel tömje éhes pocakját.

Készítsél ki tejet is, szereti,
s míg ajándékokat előszedi,
te csak bújj el gyorsan, meg ne lásson,
a bűvös varázslat megmaradjon!

Holécziné Tóth Zsuzsa: Egy régi karácsony emlékére

Ma a kezembe került egy régi fekete-fehér fotó. Rajta ünne-
pélyesen megterített asztal apró mintás ó zsolnai tényárokkal,
édesanyám régi alpakka evőeszközeivel, és hófehér damaszt-
abrosszal. Az asztal mellett anyu büszkesége, a német tálaló-
szekrény – mert olyan nincs a faluban senkinek –, rajta két tál-
cán emeletesre púpozva diós és mákos bejgliszeletek. A hát-
térben az ablakon át hótól roskadozó fákat látni a tanyánkhoz
vezető bekötőút mellett. Az ablak bal oldalán pedig egy kará-
csonyfa csillog az asztal fölé függesztett fehér porcelánbúras
petróleumlámpa fényében.

Ó azok a telek, azok a karácsonyok! Tudni kell, hogy édes-
anyámék tizenhárman születtek és tízen élték meg a felnőtt-
kort. Mivel anyukám a tíz gyerek közül a legkisebb volt, ezért
úgy alakult, hogy Ő maradt otthon legtovább idős édesapjával
az „öreg” tanyában. Így aztán a testvéreknek természetes volt
azután is, hogy anyukám férjhez ment, hogy ha bármilyen csa-
ládi esemény volt, Ilonkánál gyűltek össze. Én ezeket a húsz-
harminc fős összejöveteleket kisgyermekként nagyon, de na-
gyon élveztem.

Most, ahogy nézem a fotót, felötlik bennem egy ilyen kará-
csony: vártuk a rokonokat Nagykovácsról, Kecskemétről,
Fülöpkeről. Anyukám persze izgult, hogy minden fogás jól
sikerüljön, hogy mindenki időben ideérjen, mielőtt az a sok
étel kihűl. Nem volt még akkor villany a tanyákon, meg mik-
rohullámú sütő, hogy újramelegítse az ételt. De persze mindig,
minden jól sikerült, és a vendégek is időben megérkeztek. Mi,
gyerekek kint játszottunk a hóban, a férfiak bent kártyáztak és
beszélgettek, az asszonyok ott sűrögtek-forogtak anyukám kö-

rül a kiskonyhában vidám pletykázkodás közepette. Közben főtt az orjaleves és sült a rántott csirke, és még valami, amire anyukám különösen büszke volt: az a túrós pogácsa, ami Berci bátyámnak oly kedves volt, mert szerinte „Olyat csak édesanyánk tudott sütni, meg Te, Ilonkám”.

Déli harangszóra asztalon volt az ebéd – ahogy annak lennie kell. Gőzölgött a csodás leves, illatozott a töltött káposzta, fogyott a rántott csirke, és édesanyám szemérmes mosolygással hallgatta a dicséreteket. Végül összeszedte a tányérokat, és elindult a konyha felé, én pedig jó kislányhoz illően raktam körbe a süteményes tányérokat, hogy anyu meglepetését majd ezekről lehessen enni. Eltelt pár perc, mindenki várakozva nézett a konyhaajtó irányába, amely végül is kinyílt, és édesanyám a könnyeit a kötényével törülgetve kilépett onnan kezében egy tepsivel, amiben csupa részegen dülöngélő, lapos pogácsa volt, alaposan szétterülve a tepszi alján:

– Látjátok mi lett belőle? Pedig úgy, annyira akartam vele kedvezni Bercinek! – hüppögte szegény.

Berci bátyám odaugrott, átölelte, elvette tőle a tepsit, és azon mód enni kezdte a „részeget”, de egyébként omlós, ízletes pogácsát, amelybe az én akkor már nagyon rosszul látó édesanyám véletlenül dupla adag vaját tett.

– Finom ez, Ilonkám! Egy kicsit plattyanós, de attól jó! – mondta nevetve, és körbekínálta a tepsit. Nem telt bele tíz perc, és a pogácsa elfogyott.

Sok éve már annak, hogy nincsenek ilyen közös karácsonyok, és jó, ha abból a harminc emberből még ötöt életben talál az idei karácsony, de én azóta is bármikor, ha túrós pogácsát sütök, mindig annak a régi „plattyanósnak” az ízét keresem.

Fitori Melinda: karácsonyi haikuk

angyal kél útra
szeretethen élő szív
nemes játéka

*

angyal jön mondta
aztán öltöztetett fát
rajtakaptam s fájt

*

emlékeimre
anyám aggat gömböket
tüskékre lilát

*

recept karácsonyra

szeretetedet
keverd angyalból kába s
havazd egy fára

*

a hírhozó marad

karácsony este
huncutkodó kis angyal
bujkál szívedben

*

karba tett kézzel
élni és nem ölelni
dac az Istennel

Kalocsa Zsuzsa: Szeretet fénye

Mi ez a nagy, kék csillogás?
Minden gyémánt és szárnyalás.
Lent harang szól, fent a holdfény,
tündöklő égi fényesség!
Imához kulcsoló kezek,
ének üdvözöl kisdedet,

Leszáll az éjnek angyala,
jó a megváltás áldása.
Öröm s béke mindenkinek,
a lelkekben remény éled,
Szemekben szeretet fénye,
a boldogságnak könnycseppje.

Horváth-Tóth Éva: Havazás

Nehéz pilláikat hunyják
az álmos szemű ablakok,
benn hasáb, kinn a hó ropog,
ébred a szél, s dúdol lustán.

A kéményben füst fecserész,
szótlán száll az ónszín alkony,
a napnak aranya hullong,
s fény ül a fák méla csendjén.

Lágy selymével piheg a tél,
szívekben a holnap szunnyad,
az ég fehér szirmot hullajt,
s havat ringat a tülevél.

Kutasi Horváth Katalin: Félrelibbent az angyalhaj

Panka kimérten, elgondolkodva ment nagyanyja felé, ugyan-
is rájött valamire, amit kénytelen volt magában tisztázni, és
muszáj volt megosztania, hogy tovább tudjon lépni.

– Mama, elvesztettem valamit! – mondta szokatlanul csende-
sen, elkámpicsorodott arccal a kislány.

– Biztos előkerül hamar. Mi az, amit keresünk, Pankám?

– De hisz! Ugyan... Reménytelen!

– Nem ismerek az én kis unokámra...

– Tudod, mama, volt valami mesés varázs, valami várakozásteli, furcsa izgalom, ami most elszállt.

– Húha, itt valami nagyon komoly dologról van szó! Mi történt? – kérdezte meglepett kíváncsisággal nagyanyó.

– Azt hittem, valóságos csoda, ahogy évről évre ott áll egy gyönyörűségeken feldíszített karácsonyfa: csupa titok lengi körbe, mintha varázslatos légáram mozgatná meg a sok fényes angyalhajat, mintha valami földöntúli muzsikára táncolnának a szaloncukrok!

Nagyi már kezdte sejteni, mire akar kilyukadni a kislány, de nem akarta félbeszakítani, úgy érezte, jobb, ha kibeszéli magából a kislány, ami benne van.

– Nagyi, hát nem szólsz semmit?

– Hallgatlak, kicsim. Mi bánt pontosan?

– Azt hittem, különleges tündérkezek vannak a dologban, s hogy az ajándékok is valamiféle jutalomvarázslat segítségével kerülnek a fa alá...

– Szóval lesekedtél, kíváncsiskodtál, most meg csalódott vagy...

– Egy világ dőlt össze bennem, mikor a kulcslyukon át megláttam nagyapót, ahogy felállítja a fenyőfát!

– Azt hittük, elindultál a boltba!

– Aztán el is szaladtam. Mikor visszajöttem, akkor meg elmentem előbb hátra, és bekukucskáltam az ablakon. Láttam, ahogy díszítet a fát!

– Szóval hiába csalt egyből a jószágokhoz nagyapád, mikor megérkezettél...

– Olyan szép volt, és most összeomlott minden! Kilestem a papát, ahogy a kamrában az ajándékokkal matat. Azt hitte, hozzád jövök, hogy egyedül maradt, de a kíváncsiság sehogy sem hagyott békén.

– Sajnálom, kicsim!

– Nem is próbálsz meggyőzni, hogy rosszul láttam, hogy tévedek?

Nagyanyja csak kedvesen megsimogatta, és annyit mondott:

– Nem, Pankám... Hát a végén itt felnősz nekem?!

– Most már mindegy! Én rontottam el – ölelte át szeretettel nagyanyját a lányka. – Jövőre díszíthetem veled a karácsonyfát?

– Eljöhetsz kiválasztani is – buggyant ki a felszabadult örömkönny nagymama szeméből.

*

Julcsi mikor meglátta az urát, szomorkásan jegyezte meg:

– Nem voltunk elég óvatosak, Pistám!

– Mire gondolsz, Julcsikám?

– A mi kis Pankánk hirtelen felnőtt, mindent kiderített a karácsonyfa titkáról...

– Hogy a manóba fordulhatott ez elő?

– Hát, ma is vannak még kulcslyukak, ablakok és éberem figyelő, kíváncsi, lopakodó kisgyermekek...

– Értem. De talán jobb is így! Bár olyan jó volt elbűvölni, csodálkozni látni Pankát! Hogy meg tudott lepődni! Még rám is átragadt a varázs, ami megszállta, körbevette őt!

– Milyen jó dolog is a gyermeki hit, a fantázia, a várakozás nyugtalan öröme! Emlékszel még, papa?

Igen, Pista még emlékezett, ő hogy élte meg annak idején azt, amin most Panka átmegy, de valami hasonló varázslat a mai napig is mindig megszállja készülődéskor: ez egyfajta megmagyarázhatatlan béke, jóleső elégedettség, meghitt öröm. Jó volt gyermekének, unokájának is megteremteni ezt a leírhatatlan, örömteli érzést, és jobb embernek érezte magát mindig, amikor szívében és lelkében felkészült, mikor közeledett a karácsony...

– Mérges volt? Dühöngött? – kérdezte még feleségétől, de szerencsére azt a választ kapta, amit remélt.

– Szelíd, szomorú csalódottsággal mesélte el, hogy szembe-sült az igazsággal, de nem vádaskodott. Jövőre komoly segítségem lesz ám a fa feldíszítésénél! – mosolyodott el nagyanyó, és ez a mosoly átragadt nagypapára is. Mikor belépett Panka, olyan jóleső érzés kerítette hatalmába, ahogy rájuk nézett!

– Mikor jönnek meg anyáék? Megrázhatom majd én a kiscsengőt? Mikor nézzük meg az ajándékokat? Nagyon szépen becsomagoltátok őket!

Nagyszülei megkönnyebbülten felnevettek Panka fokozódó izgatottságát látva, mert kíváncsiságát a jelek szerint nem vesztette el, sőt: csak még hálásabb szeretettel bővült.

Jószay Magdolna: Hótiisztaság

Hóesésben megérint a tisztaság,
a lélek ujjongva elcsendesül.
A hó sustorgása most az égi zene,
felszabadult mosoly arcokra kiül.
Természetes a harang hívó hangja,
és az, ahogy eltűnnek a színek...
Ritka e nyugalom. Ez okozhatja, hogy
a felnőttbe is visszatér a gyermek.

Petres Katalin: Első hiányos karácsony (2020)

Október 19-én 9 hónapja...
Kilenc hónapos gyász még fájóbb...
Kilenc áldott hónap végén megláttam
a harmadik angyalom.
Kilenc hónapja sírt ápolok.
Kilenc hónapja láttam
halott arcát...
Kilenc hónapja napról napra
gyakorlom a lehetetlent –
az elfogadást.
Közeleg az első karácsony...
öt helyett négy teríték...
Karácsonyra egy angyalt vittem
harminc éve haza a kórházból...
Közeleg az első hiányos karácsony.
Szívemben angyal hangján
szólít fájdalmas hiányod.

Zsidó Emese Tímea: Miért csak karácsonykor?

Születésnapomra nagyon szépet kaptam,
Egy kulcsot, mivel könnyen bezárom házam.
Kicsi a ház, de mégis elférek benne,
Nyugodtam alszom, míg kint készül a világvége.

Bent nincs arcomon smink, se önmagamát elrejtő ponyva,
Csak én vagyok, borzos hajjal, és bolyhos zoknival,
Kint jöhet bármi: cunami, vihar, háború,
Mégsem félek, hisz a ház biztonságból készült falú.

Ez a kis ház, a kis családom,
Helyettük másra nem is vágyom,
De lenne egy elég fontos kérdésem:
Ezt miért csak karácsonykor vesszük észre?

Észrevehetnék az év minden napján,
Megérdemelnék a nap örökké tartó sugarát,
A búmentességet, a boldogságot,
És az isten által nyújtott biztonságot.

Juhász Pál: Karácsonyi ének

Gyertyák fénye lobban,
Szívünk ütemesen dobban,
Szemünkből könnycsepp fakad,
Szánkon elnémult szavak,
S ülünk a fenyőfa alatt.

Ülünk, s várjuk az angyalt,
Megérkezik fényes sugallattal,
Ránk hinti mennyei csókjait,
Elszórja ezüstös virágait,
S lerakja szívünk ajándékait.

Klotz Mária: Örömóda

Angyalhaj lebben a téli légben,
Nemesen csillog a tompa fényben.
Gyarló életünk nagy veszélyben,
Arctalan létünk mindig reményben.
Letakarva szájaszakkal léteünk,
Hitünkkel magunkat felvértezzük.
Angyalhangok hozzák a gyors hírt,
Nemsokára világmegváltó születik.
Gőgös csillogás idén nem számít,
Ostoba pazarlás, szép kirakat sem ámít.
Karunkban az újszülött, szent gyermek
Szórja ránk a várva várt kegyelmet.
Ó, fenséges, élettél áldott szenteste,
Lopva dicsőítünk, édes szeretetet keresve.
Ne búslakodjunk, hiszen itt a kívánt álom,
Angyaltrillák szólnak a színes fenyőfáról.
Karácsonykor örömóda zeng a világról.

Gyóri Nagy Attila: Karácsonyi kávé

Sebestyén Lóránt élvezte a jelenlegi munkáját, egy iroda-szergyártó cégnél dolgozott üzletkötőként. Szeretett minden nap öltönyt hordani, és járni a vidéket. Általában csak reggel ment be az irodájába pár telefon erejéig, aztán beült kedvenc Volkswagen Polójába, és irány a leendő ügyfelek. Egyáltalán nem bánta, ha az ország túlsó felére kellett mennie, imádott vezetni.

A mai reggel is úgy zajlott, mint a többi: 06.00-kor kelés, gyors zuhany, fogmosás, öltözködés, az elmaradhatatlan friss kávé, és az irodába menet beugrás a házuk mellett lévő Sparba. Itt vette a reggelijét és az útra valami gyors harapnivalót. Ahogy sétált a polcok között, és éppen azon gondolkodott, hogy a gyümölcsök mellé müzlit vegyen-e vagy csokit, egy

idős nénire figyelt fel. A nénike a kávék előtt állt, és a pénztárcáját kutatta. Elővett pár aprót, de mintha nem tetszene neki a látvány. Még egyszer felnézett a kávéspolcra, visszatette a fémpénzeket, majd lassan továbbállt.

Lóránt odament a polchoz, és felpillantott abba az irányba, ahová az előbb a hölgy. Egy számára ismeretlen márkájú kávé látott, mindössze 320 forintért. Gondolta is, hogy elég silány minőség lehet ennyi pénzért. Ahogy állt szemben a polccal, egy emlékkép villant a szeme elé. Gyermekkorában édesanyja pótkávéból főzött nekik reggeli italt. Még kicsik voltak, nem ihattak rendes kávé, de az íze emlékeztetett valamelyest a valódira. Azon tűnődött, hogy mennyire az élete részévé vált a fekete ital fogyasztása, fel sem tud nélküle rendesen kelni, és bizony, függő lett. Ha nem ivott felkelés után 2-3 órán belül, még a feje is befájódult. Igazán adhatna több tiszteletet is az ivásának, nem csak úgy hirtelen lehúzni, és rohanni dolgozni. Aztán minden világossá vált számára: ennek a néninek nincsen elég pénze kávé venni. Az agya elkezdett pörögni, majd leemelt egy félkilós Omniát, és sietett a kasszához. Előbb kell odaérnem, mint neki – gondolta.

– Jó napot kívánok! – köszönt az idős hölgyre.

– Önnek is jó napot, fiatalember! Miben segíthetek? – Mari-ka néni, mert így hívták, egy picit meglepődött, de rögtön rá is mosolygott, ez természetes volt neki.

– Kérem, fogadja el cégünk reklámajándékát, ezt a csomag kávé – próbált úgy mosolyogni, és kínálni a portékát, mint egy hostess.

– Ezt nekem akarja adni? De hiszen ez nagyon sokba kerül!

– Tudom az árát, ezzel foglalkozom – Lóránt a lehető legszélesebb mosolyát vette elő. – Termékpromóciót tartunk, és én ezt most önnek szánom. El is fogyott mind, ez az utolsó, végre mehetek haza.

– Na de, ha így osztogatja a drága kávé, hamar tönkremegy a cégük. Ráadásul én nem is vagyok jó reklám célból, kismenyugdíjas vagyok, és akármennyire is finom ez az Omnia, én a jövőben sem tudok ilyet venni.

– A reklámot csak bízsa rám, kedves, ez a szakmám. Tudja, hogy hány millióba kerül egy tv-reklám? Ahhoz képest pár ezer elosztogatott kávé kutyafüle. Ezenkívül, ha csak két szomszédjának vagy két barátnőjének mondja el, hogy milyen finom ez a márka, mi már elértük a célunkat – és már nyomta is Marika néni kezébe a zacskót.

– Rendben, ön tudja – pironkodott kicsit, nem volt hozzászokva az ajándékokhoz, és nem is szívesen fogadott el semmit, még a kóstoltatókhoz se szokott odamenni, de úgy látta, a fiatalember nem tűr ellentmondást.

Lóránt elégedetten szállt be az autójába, tudta, ez a nap még több sikert hoz neki. Marika néni pedig otthon kivette táskájából a kávé, elővett egy régi szalagot a konyhaszekrénye fiókjából, csinos kis masnit kötött rá, és letette az asztal közepére, a két szál friss fenyőág mellé. Holnapután karácsony, és ő egy idegentől kapott egy szép ajándékot. Felnézett az égre, és a száját elhagyta egy halk „Köszönöm!”

Takács Mária: Szenteste hármásban

Hármásban... jaj, de régen is volt,
mikor a csillagfény átkarolt,
és még körülálltuk fényeid,
csodáltuk a múlt reményeit.

Hármásban... igen, még hármásban,
s közben már féljük a holnapot,
s a kérdés ott van a válaszban,
hogyan lesz-e még velünk holnapod?

Hármásban... fény csillan facsúcson,
együtt vagyunk, áldott gyertyafény,
kezem gyenge kezédbe fonom,
anyám, ez a szeretet s remény.

Reményiné Maricza Adrienn: Karácsony küszöbén

Mint gyermekkoromban, most is várom a telet.
A tél megbízható: ha esik, ha fúj, minden évben
Elhozza nekünk az ünnepeket.
Komoly, fennkölt gondolatok uralják elménket,
De nem idegen a vidámság, a játék, a szeretet sem.
Advent hetei a lélekhez szólnak, csak jóra intenek.
Ám az angyalvárás izgalma, a rénszarvas húzta szán,
Az ajándékozó kedves öreg Mikulás megannyi örömforrás.
Ha gyermekeink arca boldogan ragyog, a szülőknek áldás.
Pár nap, és itt a karácsony, az ünnepek ünnepe.
Szeretet lengje be az étert! A Földön legyen megértés,
S minden szívben boldogság és béke!
Karácsonykor jusson minden otthonba illatos fenyőfa,
Rajta arany, ezüst fényű díszek és jó cukorka!
Ragyogjon minden fán a gyertyák fénye,
Angyalok éneke szólaljon meg szívünkben,
S hogy az öröm még nagyobb legyen,
Legyen angyalérvés és szeretet minden ember lelkében!

Kalocsa Zsuzsa: Örömnép

A sok-sok gyertya ma lángra gyúl,
kéz a kézben egymáshoz simul.
Szeretetet ad át az ember,
titkot hoz a havas december.
Csillognak sorban az ablakok,
hólepte táj selymesen ragyog.
Esti alkony is leszállott már,
csipkébe öltöznek fel a fák,
s meggyújtják a szeretet lángját.
Ezüstös fenyőszag árad szét,
egy angyal mondja el a mesét
a Szent Karácsonynak éjjelén!

Klotz Mária: Angyalhang

Veronika izgatottan várta a csillagszórós estét. Hat órára beszélték meg lányával, Grétával, hogy hívják egymást skype-on. Karácsony este volt, nem is akármilyen. Szenteste. Már mindent elkészített, ami a meghitt karácsonyi ünnepekhez hozzátartozik. Halászelevet főzött, rántott halat sütött, hozzá rizibizi körettel, tartármártással, és az elmaradhatatlan diós és mákos beigli is készre sült. Az asztal megterítve, ünnepi terítéssel várta a vacsorázni vágyó családtagokat.

A karácsonyfa is készen állt a nappaliban, idén ezüst pompában csillogott. A gömbök, a füzérek, a díszek azonos színűek voltak. Még az ajándékok is ezüstpapírban díszeltek a fa alatt.

Veronika lánya és veje már öt éve Londonban éltek. Gréta kislányát, Lénát ott hozta világra, így a nagymama csak kétszer látta életében a kicsit. Először, amikor megszületett, három évvel ezelőtt. Akkor ki is repült pár hétre a lányához, hogy segítsen neki. Azóta a fiatalok csak egyszer voltak ott-hon, akkor is csak egy hétig. A lány egy indiai férfihez ment feleségül, így a hazaköltözésükre nem számíhattak. A szülők először megrökönyödve szemlélték a párkapcsolat alakulását, majd az unoka megszületésekor megbarátkoztak a vejükkel.

Veronika már nagyon várta lánya hívását, elő is készítette laptopját, hogy gyorsan tudjon reagálni. A férje, Márton is felkészült már a skype-os szentestére. Egyszer csak csoda történt, és már beszélgettek is.

– Sziasztok, hogy vagytok? – kérdezte Veronika.

– Köszönjük, jól. És ti? – mondta apa.

– Mi is, és Léna is. Itt is van – mutatta a kislányt Gréta. – Ibrahim is jön már – örült a lányuk.

– Jaj, de nagy lettél, Léna! És milyen szép! – örvendezett Veronika.

Miután végigdicsérték egymást, megszólalt a kisunoka:

– Nagymama, tanultam egy karácsonyi éneket anyutól. Elénekeljem?

– Örömmel hallgatjuk – várták a dalt a nagyszülők.
Léna rázendített a Kis karácsony, nagy karácsony című dalra,
de olyan csengőn, hogy az örömtől csak úgy potyogott nagy-
mama és nagypapa könnye! Meg is tapsolták a produkciót,
majd Veronika hozzátette:

– Egy angyal énekelt nekünk, csodálatos angyalhangon! Kö-
szönjük! A legszebb karácsonyi ajándék! – lelkenedett.

Még sokáig társalogtak, ajándékokat mutogattak egymásnak,
átadás nélkül.

Veronika az ünnepek alatt mindenhol Léna-angyalka hangját
hallotta. Lelkéig hatolt, ott is maradt örökre!

Klotz Mária: nyugalom

tél csendje ölel át
rak rám képzeletbeli függönyruhát
betakar
nyugalmat akar
meg is lelem
Istenem velem
csak mi ketten vagyunk
eldalolunk
vele beszélgetek
életemben szemezgetek
mit kellett volna másképp tennem
máris jobb a kedvem
talán még a hócsipkés világ
is megérkezik
szemünk előtt
kiteljesedik
béke
elcsendesedés
merengés
ez kell ma nekem
érzem átjár a kegyelem

Szabó Eszter Helka: Karácsony, 21. század

a számítógépbe beírt csomagom virtuálisan és valóságosan
nota bene párhuzamosan utazik az angyalos csomagolópapír
műanyag testébe zárva
QR-kódját elmentettem OK
mobilomról megtudom célba ért-e vagy kering céltalan űrszemét
praktikus dolgokat küldök hulladéktalan világomban
szétsugárzom a fészen a boldog karácsonyt
köztük leszel te is akit szíven talál az a kétezer éves fénysugár
digitális jászolhoz járulok én is ha nagyon muszáj

ha meghalok senki sem küld majd nyomtatott táviratot
jó mert legalább nem kell kivágni egy fát miattam
elég tőled egy rövid SMS nulla bitek és egy bitek sora LOL
a Pí végtelenjében újjászületék mint prímszám
boldogságos szűzanya ringasd a digitális jászolokat
mögöttük rejtőzik a Betlehemi Csillag már nem mutat utat

Kisznyér Ibolya: Karácsonyi álom

Karácsony érkezik, fénylő angyalszárnyon,
Szánon siklik a csend, szürkülő tájon,
Csilingelő, szép emlék repked, meghitten,
Szeretet lágy dallama cseng a szívekben.

Csillogó színek ragyognak zöld ágakon,
Fenyőillat, fanyar íz leng a szobában,
Ima halk rebegése száll az ég felé,
Atyám, térjen vissza karácsony szelleme!

A vírus elrabolta, csupán kívül hagyott,
Jeges magányt, el nem követett hibákért,
Lelkierőre nehéz sziklát gördített,
Fohász enyhít, a test vágyja az ölelést.

Közeleg szent, szép ünnep szelíden ismét,
A szív csupán résnyire, félénken nyit,
Csalódástól fél, titokban mégis készít,
Szeretettel főzi család kedvenc étkét.

Karácsonyfa vegyes, piros, arany, ezüst,
Érzés rendül, díszek idéznek gyerekkort,
Ünnepi asztal körül a szeretettek,
Szent fény világít, igazság tiszta álma.

Örömkönnyek gyöngye villan ajándékon,
Furcsa érzet, szülők büszke mosolya fent,
Régmúlt átsuhant, hozta az Ég kegyelmét,
Tanulást, mi fontos emberi létben.

Petres Katalin: Budapest, 2010. december

Boltok, kirakatok, fények,
Elhűlve vacogó élet.
Tétova gondok remélnek
Hideg napok helyett végre
Lobogó szent gyertyafényben
Enyhítő ünnepi éjet.
Hókontúr rajzolta város –
Eléd ragyog lélekfényben
Mária arca s a jászol...

Bernáth Csaba: Hosszú, haj

Haj, de nem is tudom, mit beszélek! Akkoriban azonban még
tél volt a tél, nyár a nyár,

Kora tavasszal a kanálisok vize hívogatóan csábított fürdőzés-
re, az ősz pedig nem volt olyan hosszú, mint manapság; learatta
a nyár babérjait, elvermelte kincseit, kipréselte szőlőfürtjeit.

Nekem már ekkor, tizenöt évesen tetszett a hosszú haj, én is próbáltam viselni, lázadó tinédzserként, egyes tanárok nem kis rökönnyödésére, bosszantására.

Történt egyszer, úgy december elején, amikor már rég leesett az első hó, 1982-t írtunk, bált szerveztek a szomszéd faluban. Elég elzárt közösség és község révén, ápolta ősi palóc nyelvét bőszen, kevés falumbéli fiú merészelt át az alig 2 kilométerre lévő kultúrházba, a csaknem hatezres nagyközségbe. Engem is csak azért nem pofoztak fel, vertek meg, szúrtak meg bicskával, mivel a helyi futballcsapat oszlopos középhátvédje voltam. És mert ide jártam középiskolába, hát az alma materi legények és a csapattagok minduntalan igyekeztek megvédeni, hála Istennek sikerrel, egy-egy nagydobronyi vagány dühétől. Na meg persze tudtam, nem szabad olyan szekér után futni, amelyiknek istrángtartója van.

Nem volt jó kedvem, mikor elindultam otthonról. Az utolsó bajnokin kikapott mindkét csapatunk, és fáj a sárga lap, amit érdemtelenül kaptam. Ropogott a frissen esett hó lábam alatt, el akarta hitetni, hogy az erdőben gallyak közt járok. Loboncos hajam még meg sem száradt igazán, a hajszárítót meg lusta voltam bekapcsolni. Ötre volt megbeszélve találka barátaimmal a Csárdás étteremben.

Mindenki csárdásában szoktunk összejönni, s egy-két üveg pezsgő, szűkösebb nadrágzsebbel (pénztárcával) egy-két üveg bor után indultunk át mi, a merészebbek, a már említett szomszédos településre. 20 kopejkáért még működött az ósdi zene-gép, meg volt benne Máté Péter *Elmegyekje* is. Azt hallgattam a legszívesebben.

Kissé illumináltan érkeztünk gyalog a bálba. Rögtön, jöttünkkor már belém kötöttek, mert puszi-val üdvözöltem egyik osztálytársam. Ketten szabadítottak ki egyáltalán nem gáláns, féltékeny lovagja kezei közül. (Újra megúsztam egy kiadós verést.) S ekkor belépve megpillantottam ŐT. Álmaim Álmát. Hosszú, derékig érő hajzuhataggal, tág, kerek-tiszta szemekkel, formás, ing alól kifeszülő almamellekkel...

Nem egyedül jött. Látszott gyámolító tétovasága; először járt bálban. Ide-oda kacsingatott, jól érezte magát a táncoló tömeg szélén. Tűzvörös telt ajkai csókokért kiabáltak, és én rögtön felkértem táncolni. Ám Ő nemet mondott.

– Kösz, nem, nem vagyok egyedül. Ha ketten jöttök, úgy szívesen.

Leforrázva álltam bénán, hisz eddig még soha nem mondott nemet senki. Forgott velem az épület, hirtelen csuklottam egyet, s már futottam is a kijárat felé. Vissza nem néztem, úgy éreztem, elhagy erőm, rókáztam, felbűfögött a félédes szovjet pezsgő. Ennyi volt számomra a bál, elvesztette értelmét az imént megvásárolt báli belépő is, én már nem akartam, nem tudtam visszamenni.

Otthon nem tudták mire vélni komorságomat. Senkinek nem válaszoltam. S ekkor csak megírtam első versemet.

Egy képről

(szonett)

Őszintétlen szelíd szárnyverdesésével
tág röptű tangót lejt a nyár,
kéregillatozó reggelente áfonyakék
felhőktől nyugtalan a határ.

Pangó pipacs-csókjaidat
félve lehelted ajkamra,
borostyán lepte hosszú hajad
árnyként lebbent bús arcomra.

Valahára halk szél szolmizál,
cirádás emléidre rárepült a nyár;
súlyos csókjaitól arcodon tűz ég.

Felhőrongyokba ültetett
tekinteted helyett itt fekszik
a letisztázott, gyönyörű, egyszerűség – TE.

Hét évig udvarolgattam meg-megszakítva, majd elvettem feleségül. Harminc éve élünk együtt, két és háromnegyed év *szörnyű szünettel*; persze előtte még született három egészséges gyermekünk, közben ikreink idő előtt kerültek be a Menynyek országába. S ahogy egyik példaképem, Berzsenyi Dániel, fogalmazott, amilyen együgyűségben találtam feleségem, úgy egy ideig fel sem szabadítottam. Pedig sokat próbálkoztam. Ezidáig rendületlenül. Manapság élünk újra igaz, való életet gyermekeinkkel, és egyetlen unokánkkal, Botonddal. De mit is beszélek ennyit, haj!

A karácsony nálam egyenlő az első vers megírásával. Bár akkor fájt nagyon, ma jólesik emlékezni.

Nagy János: A karácsonyi csomag

Csomagolok. Álmokat csomagolok színes papírba. Álmokat. Becsomagolom a múltamat, a jelenemet, a jövőnket. Becsomagolom érzelmeimet, vívódásaimat, vágyaimat. Külön, külön. A reményt nem. Majd dobozba rakom, a mikor elalszol majd, mint egy angyal, a karácsonyfád alá rakom. S én nem leszek akkor ott, amikor kibontod. Nem látom majd arcodat. Csillogó álmok ezek egytől-egyig. Közben angyalok szelik át majd a meleg szobát. A csomagból csak a szeretetről, melegségről álmodik. Boldogságról, amikor adhatsz valamit valakinek. Akit szeretsz, akinek mindig adni akarsz majd. Közben kint tombol a karácsony, messzi gyertyafények az ablakokban, ölelkezők, szeretetről, boldogságról álmodó arcok mosódnak el a csendben. Csomagolok, hisz mennyi mindent szeretnék még adni, de nem fér bele a csomagba. Sebaj, majd holnap, holnap újrakezdem, gyűjtögetem, hogy egyszer készüljön majd egy újabb csomag, a sokadik, neked.

„...szeretni, élni kell minden áron! Csak így érdemes.”

Juhász Pál: Szeretetem kincsét

Halk neszezést érzek a szívem körül,
Egy ajándék szónak mindenki örül.
Orgonaszóra táncolnak a hópelyhek,
Lelkünk selymén megpihennek.
Fenyőág illatú szeretet lépdél,
A legszebb csoda éléd térdel.
Megérinted a láthatatlan gömböket,
De te látod a születő örömkönnyekeket.
A te csodád legyen minden karácsony,
Egy gyönyörrel díszített lenvászon!
Mely betakarja szeretteid lényét,
Magasztalva az ünnep káprázatos fényét.

Szeretetem kincsét fogadd el tőlem!
Szívesen adom, mindenkinek jut bőven.

Zsidó Emese Tímea: Angyalok

Frissen nyílnak ablakomon a jégvirágok,
Havat köpködnek az égi felhőgyáarak,
Sötétségben az égősorok,
Újszülött csillagok,
Mik utat alkotnak,
Az angyaloknak,
Hogy házról házra járva,
Karácsonyi hangulatot gyártva,
Örömet rejtse a fák alá,
Szaporán,
De vigyáznak,
Hogy a glóriákat
Egy ág se kapja fel,
S tovább menjenek, mit sem sejtve.

De mielőtt elmennének,
Kezükkel felnyúlnak az égbe,
S leszednek egy csillagot,
Mi az ottlakóknak ragyog,
És a karácsonyfára rakja,
A legmagasabbra,
Hogy továbbra is ragyogjon,
S a sok boldogságból
Az égre újat rakjon,
Hogy jövőre is tudjon,
A fán csillag ragyogjon.

Kapa Veronika: Kisjézus

Karácsony van.
Mézeskalács- és fenyőillatú,
titkokkal teli ünnep.
Kint hull a hó,
tisztá fehér ruhát
adó takaró.
Bent gyertyafény, karácsonyfa,
várakozás, ünneplőruha.

Minden évben megünnepeljük
a kicsi Jézus születését, aki
– az emberek hite szerint –
azért jött közénk,
hogy megtanítsa minket
szeretni.

Ez nagyon régen történt.
Az emberek mára elfeledték a tanítást.
Néha már azt is,
hogy mi a szeretet...
Vásárolnak össze-vissza,
nagy zajt csapnak, lelkük üres,
mindegyik csak drága ajándékot keres.

Azt szeretném: békével,
csendes örömmel
ünnepelnénk meg
minden születő gyermeket.
Istent lássuk bennük!
Rajtuk múlik,
milyen lesz majd
a Földünk, otthonunk...
Szeretben vagy
gyűlöletben élünk.
Minden nap karácsony lehetne!
A boldog gyermek kacaj
mint csengettyű hangja
töltené be a világot...
Boldog karácsonyt kívánok!

Kristófné Vidók Margit: Karácsony estéjén

Hófehér selyembe öltözött a táj,
jégcsipke tündököl fenyvesek hegyén,
csillagok fényében aranyló bűbáj,
hozzá szél komponál mennyei zenét.

Angyali érintés szüzi tisztaság,
szeretetről szól ma a születő fény,
aranylón lobog az összes gyertyaláng,
szívemben feléled újra a remény.

Az éj kék bársonyán ragyogó csillag,
régi karácsonyokba repít vissza,
hallom messziről csilingelő hangod.

Angyalharangként öleli lelkemet,
hömpölyög, árad, mint égi csermelyek,
ünnepet szépít – itt van emléked.

Szabó Eszter Helka: A lélek mélyén

„A lélek szerinti hűség fontosabb a szó szerintinél” – idézte magában Rákos Sándort. Micsoda közhely! Tengernyi szerelem szól a hazugságról. Az övé az egyik. Ilyesmire gondolt, miközben forgatta azt a karácsonyi képeslapot. Hong Kongból küldték.

A fia már mélyen alszik, csak a szuszogása hallik a karácsonyfa mögül. Hét éves és autista. Még mindig óvodás. A férje egyik napról a másikra hagyta el egy kínai lányért. Áron még egyéves sem volt. Ezen a karácsonyi lapon is, akár a korábbiakon, az olvasható, hogy mennyire szereti őt és a fiát. Azt állítja, hogy még mindig. A drága ajándékok is idejében szoktak érkezni.

Idén egy sátrat küldött a fiának teljes berendezéssel, neki meg arany karperecet. Ha nem tetszett volna a fiának annyira az a sátor, Helga rögtön elajándékozta volna. Áron azonban ragaszkodott az új „játékához”. „Áron bátya” kunyhójának keresztelte el. Ha térben egy kissé nehezen tájékozódik is Áron, s néha össze is cseréli a balt a jobbal, a memóriája attól még kitűnő. Számon tartja az apját.

Áronnak az apja olyan, mint egy láthatatlan, harmadik családtag. Ma, hogy megcsodálta a legújabb küldeményt, azzal a csillagos, repülő rénszarvasos, felhőkarcolós képeslappal a kezében aludt el. Helga úgy érezte, hogy ez még a válásukkal együtt is rendben van. Csakhogy a fia sohasem látta az apját, legfeljebb Skype-on. Az mégsem az igazi. A virtuális világ nem pótol egy élő apát. Emlékképe sem maradt a hús-vér férfiről.

Csoda, hogy Helga egyre inkább úgy érzi, hogy nincs fájdalmasabb ünnep a karácsonynál? Odatette végre a képeslapot a fa alá. Úgy érezte, mintha egy kötömbtől szabadulna. Hirtenlen súlytalannak érezte magát. Légiesnek, akár egy angyal. A komódból elővette a tavalyi karácsonyon írt versét. Úgy érezte, már a fenyő fölött csapdos angyalszárnyaival. Olvasni kezdte, ami tavaly a lelkéből felszakadt:

Nem tudhatom

Mikor gyúl ki a megaláztatások csillagszórója

Nem tudhatom

Mit jelent az elfojtások fehér visszfénye

Nem tudhatom

Meddig ég arcomon a képmutatás diszkrét bája

De tudom

A karácsonyi angyal szárnya mindent eltakar.

Azt persze nem tudta, honnan is sejtette volna, hogy az idén kapott az apjától utoljára ajándékot és képeslapot a fia. Nem jött többé semmilyen üzenet.

Petres Katalin: Karácsony (2009)

Csituljon el a sürgés-forgás,

Szédült, túlbódult rohangálás!

Engedjen lelked – szól a harang –

Nem hiába foszlik a harag...

Dermedt csodánk most újra éled.

Est csillagfénye sose téved.

Szívünkben örök igéd égjen,

Édes reménnyel töltsön el minket...

Jézus, bocsásd meg vétkeinket!

Farkas Erzsébet: Mindig kell a szeretet

Mindenki várja ezt a hónapot,

Mert összehozza a családot.

Kicsi és nagy együtt ünnepel.

A szeretet napjai gyorsan telnek el.

E napokban adakoznak az emberek.

Ételt, italt kapnak a szegények.

Három napig tart az örömük,
Majd elfelejtve tovább élük életük.
Nem számít, hogy naponta szenvednek,
És minden nap az életért küzdenek,
Míg mások vigadnak fényes palotákban.
A szegények búsán élnek az utcákban.
Hol vannak a hétköznapiak segítő kezei?
Nemcsak az ünnepkor kell segíteni.
Minden embernek méltóságban kellene élni,
A Föld értékeit egyformán mérni.

Varga Sándor: Karácsonyi angyal

Karácsonyfa csúcsán
büszkén csillogott egykor.
Velem van azóta is,
sok-sok éve.
Annyi mindent
veszítettem el
hosszú utam alatt
– ő valahogy velem maradt.
Felidézi anyám mosolyát,
sok boldog perc emlékét...
Másnak csak egy
kopott angyal...
Számomra egy drága barát..

Takács Mária: Téli fénysugár

Hideg van, pillámon csillan a jég,
Fagyott ujjaim közt lobban az ég,
Fázom, a szívem is csöndben remeg,
Míg a kismadár a fán didereg.

A távolból fénysugár hívogat,
Mézeskalács illata csábítgat,
Jöjj, mondja halkán egy távoli hang,
S én követem, már szól az estharang.

Az ablakon kívülről jégvirág,
Bent a tűz melege, mint fényvirág
Átölel, érzem, látom csillagod,
Áldott legyen minden kelő napod!

Ordas Andrea: A kakukk karácsonya

A kakukk fiatalon szép volt és izgalmas. Minden madár érte rajongott, és ezt ő ki is használta. Potyogtatta a fiókáit. Először Nyíregyházán hagyott egyet, aztán Amerikában is elpottyantott egy lányt, végül megállapodott Budapesten. Ott megismert egy nagymadarat, és úgy döntött, őt már megtartja. Persze tőle is lett egy kis kakukkfióka, egy kislány, de őt már meg akarta tartani.

Telt-múlt az idő, és a kakukk nem bírt a vérével. Hiába volt a nagymadár mellett jó élete, hiába szedte össze a fiókáit, hiába szerzett ezzel egy tágas fészket. Ez nem az ő világa volt. A nagymadár mellett dolgoznia kellett, és azt ő nem szerette. Ugyan a nagymadár szépen nevelgette a fiókákat, de ez kevés volt a kakukknak. Ő élni akart, repülni, szállni ágról ágra.

Aztán elzavarta a nagymadarat egy kis fiatal kakukk miatt, akinek sok pénze volt, és úgy látta, vele lehet repülni. A nagymadár szomorú volt a fiókák miatt, különösen a saját fiókája miatt. Elrepült szegény, de harcolt a fiókájáért. Aztán egyszer a kakukk megunta a fiókanevelést, fárasztó volt, a fészek már úgymint megvolt, így ismét elpotyogtatta őket, és repdesett tovább. A fiókák pedig felnőttek. Egyikük inkább egy szarkára hajazott, másikuk visszarepült Amerikába, a legkisebb pedig a nagymadárral maradt.

A kakukk a fiatal kiskakukk pénzét felélte, így azt is eldobta. Mivel azonban már nem volt sem szép, még kevésbé izgalmas, egyedül maradt. Dolgozni a múltja miatt nem tudott, így inkább ő is szarkának állt. De ügyetlen volt benne.

Majd eljött a karácsony! A kakukk lázasan készült, süttött-főzött, fát díszített, de a fiókák nem voltak sehol. A kakukk sírva fakadt karácsony éjjelén, és ez így ment több karácsonyon keresztül. A fiókák éltek az életüket, és nem törődtek a kakukkkal, ahogy korábban ő sem törődött velük.

Egy ilyen karácsony éjjel a kakukk nekieredt az erdőnek, hogy ő bizony most már elbujdokol. Így jutott el egy erdei házba, ahol egy órasmester lakott, ő is egyedül. A kakukk bekérte magát éjszakára, mert odakint igencsak támadott a tél, zimankóval összefogva.

Az órasmester még örült is a társaságnak, így legalább ő sem lesz egyedül. De több szobája és ágya nem lévén csak egy fenyőfából faragott régi ingaóra belsejét tudta a kakukknak felajánlani szállás gyanánt. A kakukk boldogan elfogadta a meleg, fenyőillatú szállást, ami boldog karácsonyok illatát idézte fel számára. Minden órában hangot is adott a boldogságának, annyira jól érezte magát. Megtalálta ezen a karácsonyon a helyét a világban.

Így hát az órasmester megtartotta őt, és minden karácsonyt egymás társaságában töltötték, boldogan, a kakukk pedig óránként jelezte az időt az órasmesternek hálából.

Ha kakukkos órát hallotok, jusson eszetekbe ez a kis mese, ami egy kakukk karácsonyát tette széppé!

Szeles György: Karácsony táján

Épp csak tegnap volt az utolsó karácsony,
Alig estünk túl a tavalyi harácson.
És most újra közeleg a napja,
Száguld a Föld idő-vaskalapja,
Vagy lépést tartasz, vagy *hadd* – jöjjön a mákony!

Gáspár Klára: Akkor és most

Akkor vártam a karácsonyt, most várom, hogy elmúljon.
Elcsépett idézeteket olvasgatok a fészbúkon.
Azt gondolja mindenki, ha megoszt egyet,
Csökkentheti vele a könnyecskéket.
Jókívánságként sem jön valami egyedi,
Másol és beilleszt – ezt küldi mindenki.
Pedig egyediek vagyunk valamennyien,
Ne legyen üzenetünk ennyire személytelen!

Akkor az asztal körül nagyszülők, szülők, férj és gyerekek,
most házhoz szállított ételt magamban ehetek.
Nagyszüleim csendben eltávoztak, szüleim megöregedtek,
férjeim elhagytak, és a gyerekek felnőttek.
Jó gyerekek, szép unokák, amikor hozzám jönnek,
számomra ez az egyedüli, igazi ünnep.

Szegény Ildikó: Aranyfényű Karácsony

Fénysugár világít december éjszakán,
Sugárzik meleg fénnel házak ablakán,
Áldott ünnepet befogadjuk szívünkbe,
Hangulat-fényfűzért helyezünk kertünkbe.

Közeledik legszebb ünnep, a karácsony,
Sütőben sül diós-mazsolás kalácsom,
Vaníliás csoda mézes illata száll,
Ajándék dobozban, fa alatt készen áll.

Szenteste napján fának fényőillata,
Ágán díszek csillámot tükröznek vissza,
Csillámokat, csengő dalt angyalka hozza,
Önfeledt, boldog ünnep érzést fokozza.

Mennyei boldogság öröme lelkemben,
Szeretet legyen a Földön és emberben,
Szívemben hála, megbecsülés, szeretet,
Kit közel érzek hozzám, mellettem lehet.

Egy csillogó, masnis doboz tetszik nekem,
Érzem, benne pihen minden szeretetem,
Gyertya az asztalon aranyfénnel ragyog,
Szeretteim körében most boldog vagyok!

Balogh Veronika: Volt egyszer egy karácsony

Gyermekkoromban álmodni sem mertem olyan gyönyörű karácsonyokról, amilyeneket a fiam évről évre átélhet. Ha visszagondolok arra az időszakra, még most is végtelen szomorúság fog el, pedig az azóta eltelt évtizedek már megszépíthették volna egy kicsit a múltat.

A hatvanas években cigány telepen laktunk, ott éltek rokonaink is. Hatan voltunk testvérek, én másodikként születtem. Nagyon szegényesen éltünk, apám ugyanis egyedül tartotta el a nagy családot. Nem keresett kevesebbet ő sem, mint a testvérei, csak az volt a baj, hogy ő is és anyám is szerettek inni.

Karácsonykor az jelentette nálunk az ünnepet, hogy anyánk többet főzött, mint máskor – töltött káposztát is –, és több volt otthon az ital. Nekünk, gyerekeknek egyik legnagyobb élményünk a fenyőfa felöltöztetése volt. Csak szaloncukrot, kekszet vettünk, és színes papírból láncot készítettünk – ezzel díszítettük szerény fánkat.

Szomorúan és sóváran gondoltunk arra, milyen jó lenne, ha csokoládét, díszeket és „aranyhajat” tehetnénk rá, mint ahogyan ezt másoknál láttuk. (Érdekes, nekünk mindenki fája jobban tetszett, mint a miénk.) Leginkább azért fáj a szívünk, mert míg más gyerekek süteményeket faltak, szörpöket ittak, addig nekünk gondolni sem volt szabad ilyesmire, nemhogy kérni.

Egész nap vártuk az estét. Mikor végre valahára besötétedett, felkerekedtünk, és elmentünk a házakhoz kántálni. Ez volt az egyetlen esélyünk arra, hogy részesüljünk valamiképpen a karácsonyi örömekben. (Ma már úgy látom, hogy a mi kántálásunk inkább koldulás volt.)

Amikor megérkeztünk egy-egy ház kivilágított ablakához, egyikünk – rendszerint én – bekiáltott:

– Szabad az Istent dicsérni?

– Szabad – hangzott a válasz, ha szívesen fogadtak bennünket.

Amint megkaptuk az engedélyt, elkezdtünk énekelni:

Mennyből az angyal

Lejött hozzátok,

Pásztorok, pásztorok,

Hogy Betlehembe

Sietve menve

Lássátok, lássátok.

Az Isten fia,

Ki ma született

Jászolban, jászolban,

Jászolban fekszik,

Barmok közt nyugszik

Szent Fia, Mária.

Amikor befejeztük, köszöntőt mondtam a háziaknak:

– Engedje meg az Isten, hogy még sok karácsony-viliaestét éljenek meg erőben, egészségben! Amennyi tarka szarka bil-lenti farkát, annyi ezres bankó üsse a gazdaasszony markát!

A köszöntő után a háziak engedélyt adtak arra, hogy bemen-jünk. Ahogy beléptünk egy-egy házba, mindig rácsodálkoz-tunk a gyönyörűen feldíszített, kivilágított fára és a dúsan megterített asztalokra. Nem győztünk betelni a látnivalókkal – némelyik ételről azt sem tudtuk, hogy micsoda, az édességek-ről nem is beszélve. Irigykedve néztünk a korunkbeli fénylő

szemű, boldog gyermekekre. Nekik megadatott a szép, örömteli karácsony, ők valóban ünnepelnek.

Látszott rajtunk, hogy éhesek vagyunk, toprongyosak, úgy-hogy a felnőttek mindig szánakozással, a gyerekek pedig leki-csinylően néztek ránk. Kaptunk süteményt és némi aprópénzt, aztán lassan, hogy minél tovább melegedhessünk, kivonultunk. Csak már miután kinn voltunk, akkor estünk neki a sütemény-nek, mert valahogy ösztönösen szégyelltük mohóságunkat.

Csodálatosak voltak azok az édességek! Amikor már eltel-tünk, azt kértük, inkább bort vagy aprópénzt adjanak. Ezt ha-zavítottuk, így szinte össze is gyűjtöttük, amit szüleink a kará-csonyra költöttek.

Nem csak mi, más gyerekek is jártak karácsonyt köszönteni, de ők inkább csak szórakozásból, illetve a szokások miatt. Úgy igyekeztünk, hogy lehetőleg ne előzzenek meg bennünket, mert rendszerint az elsők kaptak leg többet mindenből.

Ma már úgy gondolok vissza ezekre a régi karácsonyokra, mint egy lidérces álmra. Azt a didergést, fáradtságot, mohó-ságot soha nem lehet elfelejteni. Amikor gyönyörködöm a fe-nyőfában, amit a fiamnak állítottam, nézem az alatta felhalmo-zott ajándékokat, mindig könny szökik a szemembe, és eszembe jutnak gyermekkorom sírásai, álmodozásai...

Bernáth Csaba: Karácsonykor

Harisnya-álmok
kúsznak takarómra,
bokámig fut szeretőm
ébenhosszú, selyem haja.

Álmomban az angyal,
ki repülni tanítgat,
szuperszonikus aláhullással
szívem dobbanására tapad.

Karácsonykor szürke-fehérsége
fekszik egybevarrt takarónkon,
Ő tavaszról, rügyről, virágról –
én szerelem-magzatról álmodom.

Így, karácsonykor...

Gáspár Klára: A gyerekeket várva

Szanaszét guruló mákszemek,
ugráló, apró fekete pontocskák.
Nosztalgia-illatokra rálelek,
a bejgli ízét vidáman eltáncolják.
Madaraknak kiszórom a magokat,
meghálálva nekik a szép dalokat.
Ünnepeljete, eljött a karácsony!
Már csak pár perc, és itt a családom.

Kristófné Vidók Margit: Karácsony érkezik

Pihe-puha táncot lejtő hópihék,
nekem örökké szép ígézet marad,
mikor fehérbe öltözik a vidék,
és messzire száll a fenyő illata.

Ilyenkor újra átélem a csodát,
ámulva nézem a fénylő csillagot,
egyetlenként ragyog az ég bársonyán,
utat mutatva gyengéden rám hajol.

Karácsony érkezik esti fényekkel,
vele az éltető remény szelíden,
templomig kísérnek tiszta lélekkel,
bicegő hitünket égbe repítve.

Messze az ezüsthényű végtelenben,
ott fent – angyalok mosolyogva nézik,
minden házra béke száll hófehéren,
vele szeretet jár az ölelésig.

Talán ma egy kicsit boldog a világ,
és megbocsátják egymás sok vétkeit,
meghatottan szállnak az égbe imák,
és a földi lét most egyként lélegzik.

Takács Mária: A szeretet fénye

gyertyafénynél ülünk
pislákol a lángja
szemünkben megcsillan
fénye és sugára

melegség tölti el
s járja át a szobát
meghitt a hangulat
így várjuk a csodát

szeretet lengi át
s uralja a lelkünk
családi körben jó
együtt ünnepelnünk

Kutasi Horváth Katalin: Idő - ajándékba

A lelkem rándul belé, a szívem jajdul össze, ha a karácsonyra
gondolok. Jó lenne valahogy túllenni rajta, csak úgy átugrani
az egészet. Hogy hogy mondhatok ilyet? Hát csak úgy, ahogy
gondolom, őszinte szívemből, fiam. Hogy én csak ne ugráljak?
Te csak ne aggódj, nem fogok! Kell a nyavalyának ez az egész

tülekedés, képmutatás, kitalálósdi, aztán meg a cserebere... Mennyi felesleges lom van már a szekrények rejtett zugaiban!

Ja, ha szükség van valamire, azt úgylis megveszi az ember, ha tudja. Ha meg nem tudja, akkor hiába van bármilyen ünnep is... De magyarázhatok én itt, úgylis mindig beadom a derekam, belemegyek én is ebbe az esztelenségbe. Igen, tudom, ott vannak a gyerekek... Persze, miattuk... Tiszta műbalhé az egész. Persze, hogy nem gondolom komolyan, csak eltűzom a dolgokat! Még az advent közeledtét sem várták meg, mióta megy már a csinnadratta! Kínjukban nem is tudják, miért mennyit kérjenek...

Igazán kíváncsi vagy, hogy mit szeretnék karácsonyra? Van időd meghallgatni? Mert elsőként időt kérnék neked, hogy ráérj érdemben beszélgetni velem. Tényleg ráérsz most? Hát akkor figyelj: egészséget szeretnék leginkább. Új lábat, mert alig tudom csúsztatni, főleg ezt, recseg-roppan, nyilall a térdem, feldagad, feszül a lábfejem. Igen, mind a kettő. Egyben van a lábszárammal. Tessék! Hol a bokám? Á, a vízajtó nem segít már ezen! Aztán jó lenne egy új nyakcsigolya, hogy megtartsa a fejem. Már nehezemre esik ez is. Igen, kitámasztom, ha tudom. De akkor hogy porszívózzak például? Nem komolytalanokodom. Ki csinálja meg helyettem? Eltaláltad, új kéz is kellene. Ezek itt erőtlenek, gyengék. Abszolút nem tudok fogni... Jól van, nem folytatom. Nem szeretnék semmit. Csak... nézz majd ránk, hogy megvagyunk-e még apáddal. Az unokákat is hozd! Ők... ti... mégis mit szeretnétek karácsonyra?

*

Nyakunkon a karácsony! És sajna egyre nehezebb szót érteni az anyámmal. Hiába, öregszik. Még jó, hogy végül megkérdezte, minek örülnénk... Dehogynem szereti az unokáit! És előbb-utóbb mindig megveszi, amire szükségük van. Most is. Hogy akkor mi a baj? Semmi! Elege van abból, hogy még a csapból is a karácsony folyik, pedig még mindig egy teljes hónap van hátra... Belefáradt már a hétköznapiakba is, hát még az ünnepekbe! Itt fáj, ott fáj, nem tudtam kiszedni belőle, ők minek vennék hasznát.

Hogy akkor mi a csudát vegyünk nekik? Azt hiszem, nincs szükségük semmire, csak hogy láthassanak minket, szóljunk néhány jó szót hozzájuk. Majd nézünk valamit a szekrények alján... Viszont semmibe nem kerül egy kicsit úgy igazgatni a napjainkat, hogy ők is beleférjenek, csak egy kis emberség kérdése...

Végül is van még idő addig, hátha meglátok, meghallok, megérzek valamit. Néhányszor elnézek addig is hozzájuk, mégiscsak a szüleim! Ki tudja, meddig tehetem még meg? Nem baj, ha apám is kipakol a nyavalyáiról, és szerintem a te szüleid is örülnének, ha akár egyedül, akár közösen – ha lehet, unokákkal – többször mennél... Bármilyen apró segítséggel komoly hasznukra tudnánk lenni, az biztos!

Fitori Melinda: tiszta ruhában

mottó:

„Így szól az Úr: álljatok ki az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok lelketeknek!” /Jeremiás könyve 6.16 /

mint kulcs a zárban
fordulok jobbra balra
kemény az ágyam

Atyám markában
jóízű gabonaszem
lelkem táplálja

hálaénekem
élő ágacskáira
csengettyűt kötök

utat választok
s ezzel seprem tisztára
karácsony előtt

Reményi Tamás: Családi karácsony

Szeretet áhítatos fénye virul,
Átöleli lelkünket a ragyogás,
Gyermek orcája izgalomtól pirul,
Kíváncsisággal verseng a szorongás.
Gyertyák világa fenyőághoz simul,
Csillagszóró szikrán bő fényáldomás,
Vidám dallam amikor már elcsitul:
Mosollyal jó az ajándékszétosztás.
Vakuk villognak, égbe száll az öröm,
A szíveket feltölti a szeretet,
Még a kedvenc kiscica is dorombol.
Minden lélekből távozik a közöny,
Nagy ölelés fejez ki köszönetet:
A sok finomságtól telik a gyomor.

Klotz Mária: csodavárás

angyalok szállnak a decemberi télben
álomtáncot járnak a vakító fényben
mozgásuk suhogó körbe-körbe villanó
frissen zúgó-búgó szentestéről daloló
hangjuk élesen járja be a ködös mennyet
vészhangot kongatnak idéznek szellemet
káosz a világban vírus terjed a testekben
elidegenedés a szeretetre éhes lelkekben
az idei karácsony más lesz mint a többi
kiölt belőle a lét mindent ami még emberi
félelem járja át a föld összes zegzugát
hiába halljuk az angyalok vegyes kórusát
kis Jézuska kinnal szenteste megszületik
hosszannát zengő lelkünkbe beköltözik
kiutat csak vele együtt találunk
régóta már csak a csodára várunk

Fitori Melinda: Fekete karácsony

Tejszínköd csöpög a földre,
Feketében morcos rögre,
Ágon kuporgó madárra,
Bágyadt házak pitvarára,
Az álmomra, a szívemre,
Rózsalájbis kebelemre.

Nem takarja hó a házat,
Nem díszít lombtalan fákat,
Benne lábnyom nem didereg,
Angyal nincs! – mondja egy ember,
Lázat nem a hitünk emel,
Karácsonyunk fekete lesz!

Kamarás Klára: Szegény gyerek imádsága

Gyertyafényes szép karácsony,
Hogy eljőjön, alig várom!
Nem vágyom én fenyőfára,
Csak meleg legyen a kályha.

Nem kell cukor, csoki-szelet,
Csak kapjunk kis friss kenyeret.
Ha nálunk is angyal járna,
Lenne csizma, meg kabátka.

Ha az apám munkát kapna,
Nem is kéne az angyalka!
Megvenne ő minden szépet,
Amiről anyám mesélget.

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<http://www.facebook.com/kortars.magyar>

Kutasi Horváth Katalin: Téli táj

